

ROMÂNIA
CURTEA DE APEL [REDACTED]
Secția penală și pentru
cauze cu minori
Dosar nr. [REDACTED]
Nr. operator de date cu caracter
personal: [REDACTED]

Delib 5 lei
nr. 100005/2015
nr. 100005/2015
nr. 100005/2015
nr. 100005/2015

DECIZIA PENALĂ NR. 638/A/2015

Ședința publică din data de 7 octombrie 2015

Complet constituit din:

Președinte: [REDACTED]

Judecător: [REDACTED]

Grefier: [REDACTED]

Ministerul Public este reprezentat de domnul procuror [REDACTED]
din cadrul Parchetului de pe lângă Curtea de Apel [REDACTED]

S-au luat în examinare apelurile penale declarate de partea civilă
[REDACTED], inculpații [REDACTED] și [REDACTED]
[REDACTED] trimiși în judecată pentru comiterea infracțiunii de
vătămare corporală din culpă, prev. și ped. de art. 196 alin. 2 și 3 Cod
penal cu aplicarea art. 5 Cod penal și părțile responsabile civilmente
apelante [REDACTED] și
[REDACTED] împotriva sentinței penale nr. 600 din 9 mai 2014 a
Judecătoria [REDACTED]

Se constată că dezbateră pe fond asupra cauzei a avut loc la data
de 22 septembrie 2015, când părțile prezente au pus concluzii care au fost
consemnate în încheierea de ședință din acea dată, încheiere ce face parte
integrantă din prezenta hotărâre, pronunțarea acesteia amânându-se
pentru data de 30 septembrie 2015, respectiv data de 7 octombrie 2015, zi
în care s-a pronunțat prezenta decizie.

CURTEA DE APEL
DELIBERÂND

Asupra apelurilor penale de față, pe baza actelor și lucrărilor de
la dosar, constată următoarele:

Prin sentința penală nr. 600 din data de 09 mai 2014 pronunțată de Judecătoria [REDACTAT] în baza art. 386 Cod procedură penală, s-a schimbat încadrarea juridică a faptelor reținute în sarcina inculpaților din art. 184 al.2 și 4 Cod penal din 1969 în art. 196 al.2 și 3 Cod penal.

În baza art.196 al.2 și 3 Cod penal cu aplic.art.5 Cod penal a fost condamnat inculpatul [REDACTAT] pentru comiterea infracțiunii de vătămare corporală din culpă, la o pedeapsă de 8 luni închisoare.

În baza art.81 C.pen. din 1969, cu aplic. art. 5 Cod penal, s-a dispus suspendarea condiționată a executării pedepsei pe durata unui termen de încercare de 2 ani și 8 luni, stabilit conform art.82 Cod penal din 1969.

I s-a atras atenția inculpatului [REDACTAT] asupra prevederilor art. 83 Cod penal din 1969 privind revocarea suspendării.

În baza art.196 al.2 și 3 Cod penal cu aplic.art.5 Cod penal a fost condamnat inculpatul [REDACTAT], pentru comiterea infracțiunii de vătămare corporală din culpă, la o pedeapsă de 1 an închisoare.

În baza art.81 C.pen. din 1969, cu aplic. art. 5 Cod penal, s-a dispus suspendarea condiționată a executării pedepsei pe durata unui termen de încercare de 3 ani, stabilit conform art.82 Cod penal din 1969.

I s-a atras atenția inculpatului [REDACTAT] asupra prevederilor art. 83 Cod penal din 1969 privind revocarea suspendării.

În baza art. 19,21, 25 Cod procedură penală, raportat la art.1373 Cod civil, art. 54 al. 2 coroborat cu art. 48 alin. 2 din Legea nr. 136/1995, cu modificările și completările ulterioare, l-a obligat pe inculpatul [REDACTAT], în solidar cu partea responsabilă civilmente [REDACTAT] și în solidar cu inculpatul [REDACTAT] și alături de asigurătorul de răspundere civilă [REDACTAT]

[REDACTAT] să plătească părții civile [REDACTAT] CNP [REDACTAT] suma de 694,35 lei cu titlu de daune materiale și 50.000 euro (sau echivalentul în lei la cursul BNR din data plății efective) cu titlu de daune morale. Respinge restul pretențiilor civile.

S-a constatat că Spitalul Clinic Județean de Urgență [REDACTAT] nu s-a constituit parte civilă în cauză.

În baza art. 276 al.1 și 4 Cod procedură penală, l-a obligat pe inculpatul [REDACTAT] în solidar cu partea responsabilă civilmente Inspectoratul pentru situații de urgență [REDACTAT] și în solidar cu inculpatul [REDACTAT] și alături de asigurătorul de răspundere civilă [REDACTAT]

Insurance Group SA să plătească părții civile [REDACTED] suma de 4960 lei cu titlu de cheltuieli judiciare.

În baza art. 274 alin. 2,3 Cod procedură penală l-a obligat pe inculpatul [REDACTED] în solidar cu partea responsabilă civilmente [REDACTED] să plătească statului 1.000 lei cheltuieli judiciare și obligă inculpatul [REDACTED] să plătească statului 1.000 lei cheltuieli judiciare.

Pentru a pronunța această hotărâre, instanța de fond a reținut următoarele:

S-a constatat că prin rechizitoriul nr. 4715/P/2012 din 15.02.2013 al Parchetului de pe lângă Judecătoria [REDACTED], înregistrat la instanță la 20.02.2013, au fost trimiși în judecată inculpații [REDACTED] și [REDACTED], ambii sub acuzația comiterii infracțiunilor de vătămare corporală din culpă, prev. de art.184 al. 2 și 4 Cod penal din 1969.

În fapt, s-a reținut că, în data de 25.05.2012, în jurul orelor 06,00, inculpatul [REDACTED] a condus autoturismul, marca [REDACTED] cu nr. de înmatriculare [REDACTED], aparținând [REDACTED], fiind singur în autoturism, pe str. [REDACTED] din mun. [REDACTED] și ajungând la intersecția acesteia cu str. [REDACTED], a pătruns în intersecție pe culoarea verde a semaforului, fără însă a acorda prioritate de trecere autospecialei medicale, marca [REDACTED], cu nr. de înmatriculare [REDACTED] aparținând [REDACTED], condusă de către inculpatul [REDACTED], care a pătruns în intersecție pe culoarea roșie a semaforului, având însă în funcțiune semnalele luminoase și sonore, tamponând-o, în urma coliziunii dintre cele autovehicule, autospeciala medicală accidentând-o pe partea vătămată [REDACTED] care, în urma accidentului de circulație astfel produs, a suferit leziuni care au necesitat pentru vindecare un număr de 90-100 zile de îngrijiri medicale, leziunile producând instalarea unei infirmități (amputația posttraumatică antepicior stâng).

Inculpatul [REDACTED], audiat fiind în prezența avocatului ales, a declarat că nu solicită aplicarea procedurii speciale privind recunoașterea vinovăției întrucât nu se consideră vinovat de producerea accidentului.

Inculpatul [REDACTED], audiat fiind în prezența avocatului ales, a declarat că nu solicită aplicarea procedurii speciale privind recunoașterea vinovăției întrucât nu se consideră vinovat de producerea accidentului. Apreciază că persoana vinovată de producerea accidentului este inculpatul [REDACTED]

Examinând actele și lucrările dosarului de urmărire penală, instanța de fond a reținut următoarele:

La data de 25.05.2012, în jurul orelor 06,00, inculpatul [REDACTED] în timp ce conducea autoturismul, marca Ford Transit, cu nr. de înmatriculare [REDACTED] aparținând [REDACTED], fiind singur în autoturism, pe str. [REDACTED] din mun. [REDACTED] ajungând la intersecția acesteia cu str. [REDACTED] a pătruns în intersecție pe culoarea verde a semaforului, însă, datorită faptului că nu a acordat prioritate de trecere autospecialei medicale, marca VW Crafter, cu nr. de înmatriculare [REDACTED] aparținând [REDACTED], condusă de către inculpatul [REDACTED], care a pătruns în intersecție pe culoarea roșie a semaforului, având însă în funcțiune semnalele luminoase și sonore, a tamponat-o, în urma coliziunii dintre cele autovehicule, autospeciala medicală accidentând-o pe partea vătămată [REDACTED] și pe martorul [REDACTED] care se aflau în traversare pe trecerea de pietoni, iar ulterior, oprindu-se pe o alee situată în incinta [REDACTED].

În urma accidentului de circulație produs a rezultat rănirea părții vătămate [REDACTED], care, potrivit raportului de constatare medico-legală nr. 1518/II i b/120 din data de [REDACTED] al S.J.M.L. [REDACTED] a suferit leziuni care au necesitat pentru vindecare un număr de 90-100 zile de îngrijiri medicale, leziunile producând instalarea unei infirmități (amputația pastraumatică antepicior stâng), precum și rănirea martorului [REDACTED] care, potrivit certificatului medico-legal nr. 1392/If/171 din data de 25.05.2012 al S.J.M.L. [REDACTED], a suferit leziuni care au necesitat pentru vindecare un număr de 8 zile de îngrijiri medicale.

Din procesul verbal de cercetare la fața locului rezultă faptul că sectorul de drum pe care s-a produs accidentul prezintă următoarele caracteristici: „intersecție în cruce a str. Traian Moșoiu - str. M. Viteazu - P-ța 1 Decembrie și str. 1 Decembrie, intersecția fiind semaforizată pentru autovehicule și pentru pietoni, reglementată cu indicatoare de obligare STOP pe str. Mihai Viteazu și P-ța 1 Decembrie, fiecare stradă având marcaj vizibil pentru traversarea pietonilor și alveole de așteptare”.

Potrivit procesului verbal de ridicare din data de 25.05.2012 proba biologică de țesut împreună cu materialul textil de culoare neagră, înregistrat ca proba nr. 3, a fost ridicată de la fața locului, iar din procesul verbal de predare - primire din 25.05.2012 rezultă faptul că aceasta a fost predată în vederea păstrării Serviciului de Medicină Legală [REDACTED]

La data de 20.08.2012 fiind audiat, în calitate parte vătămată, numitul [REDACTAT] a declarat faptul că „nu rețin nici un aspect cu privire la accidentul produs la data de 25.05.2012, în urma căruia am fost accidentat grav în timp ce mă aflam pe scuarul aflat lângă trecerea de pietoni aflată la intersecția străzilor Traian Moșoiu cu str. Mihai Viteazu...solicite continuarea cercetărilor de către organele de poliție în vederea stabilirii persoanelor care se fac vinovate de producerea accidentului a cărui victimă am fost și solicit ca persoana vinovată să fie cercetată sub aspectul comiterii infracțiunii de vătămare corporală din culpă, subliniind totodată că solicit trimiterea în judecată a persoanei vinovate de producerea accidentului...doresc să mă constituie parte civilă în proces față de autorul acestei infracțiuni cu suma de 20 000 Euro, reprezentând contravaloarea îngrijirilor medicale pe care le-am necesitat și le voi necesita până la recuperarea mea medicală și a redobândirii capacității mele de muncă, pe care în prezent am pierdut-o”.

Conform procesului verbal din data de 23.11.2012, deși i s-a adus la cunoștință că poate apela la un specialist mediator în vederea împăcării cu inculpații [REDACTAT] și [REDACTAT] partea vătămată [REDACTAT] în prezența apărătorului ales [REDACTAT], a precizat faptul că nu dorește să se împace cu aceștia în această fază a procesului penal.

Potrivit adresei nr. 18934/20.09.2012 a Spitalul Clinic Județean de Urgență [REDACTAT] s-a constatat faptul că această unitate nu s-a constituit parte civilă în cauză.

Din Buletinele de Analiză Toxicologică nr. 923/25.05.2012, 929/25.05.2012, 930/25.05.2012 și 931/25.05.2012, a rezultat faptul că partea vătămată [REDACTAT], martorul [REDACTAT] precum și inculpații [REDACTAT] și [REDACTAT] au avut 0 g⁰/∞ alcool pur în sânge.

De asemenea la data de 25.09.2012, cu ocazia reaudierii sale, inculpatul [REDACTAT] în prezența apărătorului ales [REDACTAT], a declarat faptul că „sunt de acord să fiu testat cu tehnica criminalistică poligraf pentru a arăta sinceritatea celor declarate de mine”.

Din raportul de constatare tehnico - științifică nr. 426.882 din 11.10.2012, întocmit de Serviciul Criminalistic din cadrul I.P.J. [REDACTAT], a rezultat faptul că pentru răspunsurile „Nu” ale învinuitului [REDACTAT] la întrebările relevante cu nr. 4 și 9, “D-ta ai auzit semnalele acustice ale ambulanței SMURD înaintea producerii accidentului din 25.05.2012 în intersecția str. Tr. Mosoiu cu M. Viteazu?”

și „D-ta ai avut alte preocupări în măsură ați distrage atenția de la condus la intrarea în intersecția str. T. Mosoiu cu M. Viteazu în 25.05.2012 în jurul orelor 6,00?” relevante ale cauzei, au provocat modificări specifice comportamentului simulat, iar răspunsul „Nu” al învinuitului [REDACTAT] la întrebarea relevantă cu nr. 7, „D-ta minți când spui că în 25.05.2012 în jurul orelor 6,00 ai intrat în intersecția str. Tr. Mosoiu cu M. Viteazu pe culoarea verde?” relevantă a cauzei, nu a provocat modificări specifice comportamentului simulat.

De asemenea la data de 26.09.2012, cu ocazia reaudierii sale, inculpatul [REDACTAT] în prezența apărătorului ales [REDACTAT], a declarat faptul că „sunt de acord să fiu testat conform tehnicii criminalistice poligraf pentru a arăta faptul că în declarațiile date am spus adevărul”.

Din raportul de constatare tehnico - științifică nr. 426.882 din 11.10.2012, întocmit de Serviciul Criminalistic din cadrul I.P.J. [REDACTAT] a rezultat faptul că „pentru răspunsurile „Nu” ale învinuitului [REDACTAT] la întrebările relevante cu nr. 4 și 6, „D-ta minți când spui că nu știi pe ce culoare a semaforului ai pătruns în intersecția str. Tr. Mosoiu cu str. M. Viteazu în 25.05.2012 în jurul orelor 6,00?” și „D-ta minți când spui că ai redus viteza de deplasare în momentul în care ai intrat în intersecție astfel încât să te poți asigura corespunzător?” relevante ale cauzei, au provocat modificări specifice comportamentului simulat”.

În cauză a fost efectuat și un experiment judiciar, iar în urma buletinului de determinare a zgomotului nr. 389 din 10.09.2012 a Direcției de Sănătate Publică [REDACTAT] - Comp. Medicina Muncii s-a stabilit faptul că, la data de 25.05.2012, în jurul orelor 06,00, inculpatul [REDACTAT] putea și trebuia să audă sirena autospecialei medicale, marca VW Crafter, cu nr. de înmatriculare [REDACTAT], aparținând Inspectoratului pentru Situații de Urgență [REDACTAT], condusă de către inculpatul [REDACTAT] la intersecția str. Traian Moșoiu cu str. Mihai Viteazu din mun. [REDACTAT]

Autoturismul, marca Ford Transit, cu nr. de înmatriculare [REDACTAT] aparținând [REDACTAT], condus de către inculpatul [REDACTAT] a fost asigurat la [REDACTAT]

Autospeciala medicală, marca VW Crafter, cu nr. de înmatriculare [REDACTAT] aparținând Inspectoratului pentru Situații de Urgență [REDACTAT], condusă de către inculpatul [REDACTAT] a fost asigurat la [REDACTAT]

Partea civilă [REDACTED] nu a putut fi audiată în cursul cercetării judecătorești datorită stării de sănătate, a faptului că acestuia i-a fost afectată vorbirea, acesta repetând că nu știe ce s-a întâmplat.

Audiată fiind martora [REDACTED], atât în cursul urmăririi penale cât și în cursul cercetării judecătorești, declară că în data de 25.05.2012 se îndrepta la serviciu împreună cu [REDACTED] și [REDACTED]. La un moment dat ea împreună cu martora [REDACTED] s-au despărțit de [REDACTED] și de [REDACTED]. Au ajuns la colțul parcului, au trecut pasajul pietonal, mai mic și nesemnalizat, au intrat pe refugiul pietonal și a auzit sirenele ambulanței. Au văzut că ambulanța era la Biserica cu Lună, martora avea la semafor culoarea verde și au apreciat că pot traversa și au ajuns pe cealaltă parte a drumului. În momentul în care au ajuns la colțul cu str. M. Viteazul au auzit o bubuitură și uitându-se în spate l-au văzut pe [REDACTED] pe jos și apoi l-au căutat pe [REDACTED] care era lovit și scotea niște sunete oribile. Nu a asistat la discuțiile purtate între inculpați.

Audiat fiind martorul [REDACTED], atât în cursul urmăririi penale cât și în cursul cercetării judecătorești, declară că mama sa [REDACTED] era împreună cu [REDACTED] la câțiva metri distanță în fața lor, iar în momentul în care traversa parcul împreună cu partea civilă [REDACTED] au auzit semnalele sonore ale ambulanței, erau pe trecerea de pietoni dintre parc și refugiu și nu intenționau să traverseze trecerea de pietoni dintre refugiu și magazinul de vopsele întrucât semaforul pietonilor era pe culoarea roșie. A văzut cum ambulanța încerca să evite duba, apoi a fost lovit și după ce și-a revenit a mers să caute partea civilă. Nu a auzit discuții între cei doi inculpați.

Cele declarate de martorii [REDACTED] și [REDACTED] au fost confirmate și de martora [REDACTED].

Audiată fiind martora [REDACTED], atât în cursul urmăririi penale cât și în cursul cercetării judecătorești, aceasta declară că era în parc și plimba câinele când a auzit semnalele acustice ale ambulanței, a văzut cum două femei au traversat trecerea de pietoni, de asemenea a văzut cum au pătruns în intersecție cele două autoturisme, ambele având viteză. Nu a sesizat ca vreunul dintre autoturisme să fi încetinit. Martora susține că din poziția în care era a văzut că semaforul ambulanței era pe culoare roșie. Instanța va îndepărta din probatoriu declarația martorei în sensul că semaforul ambulanței era pe culoare roșie, întrucât semaforul era cu spatele față de poziția martorei și martora nu avea posibilitatea să vadă semaforul.

Audiat fiind martorul [REDACTED], atât în cursul urmăririi penale cât și în cursul cercetării judecătorești, acesta declară că face parte din echipajul de descarcerare și în momentul în care a ajuns la locul accidentului a deconectat bornele de la baterie întrucât girofarele mergeau în continuare, semnalele acustice în acel moment nu mergeau însă știe sigur că erau în funcțiune întrucât inculpatul le-a pornit în momentul în care a ieșit pe poartă. A asistat la o discuție între cei doi inculpați, în care inculpatul [REDACTED] afirma că a forțat intersecția și că în acea intersecție este verde intermitent, inculpatul [REDACTED] susținea că nu este verde intermitent iar inculpatul [REDACTED] a concluzionat că probabil a văzut semaforul de la pietoni.

Audiată fiind martora [REDACTED], atât în cursul urmăririi penale cât și în cursul cercetării judecătorești, aceasta declară că au primit un apel de urgență pentru a se deplasa la un accident în [REDACTED] s-au îmbarcat împreună cu asistentul medical [REDACTED] în ambulanța condusă de inculpatul [REDACTED]. Ambulanța a avut semnalele acustice în funcțiune și nu știe dacă a redus sau nu viteza în momentul în care a pătruns în intersecție, dar de obicei se reduce viteza sau se oprește ambulanța dacă e cazul, nu știe pe ce culoare a pătruns ambulanța în intersecție.

Audiat fiind martorul [REDACTED] atât în cursul urmăririi penale cât și în cursul cercetării judecătorești, acesta declară că trebuiau să se deplaseze la un accident în localitatea [REDACTED] în momentul în care ambulanța a ieșit pe poartă avea semnalele acustice în funcțiune, stătea cu spatele la sensul de mers și a simțit că se frânează, s-a întors și pe geamul mic a văzut că doi pietoni așteaptă pe un scuar, ambulanța pătrunde în intersecție și că de ambulanță se apropie ceva alb. De asemenea martorul a văzut că ambulanța a lovit un pieton, nu a văzut culoarea semaforului în momentul impactului.

Audiat fiind martorul [REDACTED] a afirmat că a auzit când inculpatul [REDACTED] a spus că a pătruns în intersecție pe culoarea verde și că pâlpaia semaforul la pietoni pe sensul dinspre str. Traian Moșoiu. A dedus că ambulanța a pătruns în intersecție pe culoarea roșie întrucât conducătorul dubitei a afirmat că el a intrat pe culoarea verde.

Aspectele menționate mai sus au fost confirmate și de martorii [REDACTED]

Audiat fiind inculpatul [REDACTED], atât în cursul urmăririi penale cât și în cursul cercetării judecătorești, declară că nu recunoaște comiterea faptei reținute în sarcina sa, nu se consideră vinovat de producerea accidentului. Arată că în data de 25.05.2012, în jurul orelor

06.00 a primit un apel de urgență pentru a se deplasa în zona [REDACTED] la un accident. Inculpatul arată că a îmbarcat tot echipajul, el fiind șoferul și fiind prezenți și doamna doctor [REDACTED] și asistentul [REDACTED]. Medicul stătea în față cu inculpatul, iar în momentul în care a ieșit pe poartă a pornit semnalele acustice și vizuale ale ambulanței, îndreptându-se pe str. T. Moșoiu, pe lângă Biserica cu Lună. Se deplasa cu o viteză de 75-80 km/h, iar în momentul în care s-a apropiat de intersecția str. Traian Moșoiu cu M. Viteazul s-a asigurat și a pătruns în intersecție fără a putea preciza pe ce culoare a semaforului electric. În cursul cercetării judecătorești inculpatul declară că s-a asigurat din partea stângă, nu venea nimic, iar în partea dreaptă era un zid de 2 metri deci nu avea vizibilitate pe str. M. Viteazul. Mai arată că în momentul în care a pătruns în intersecție unghiul său de vizibilitate era de aproximativ 15 metri și a văzut că nu vine nimic astfel că a mers mai departe. Totodată inculpatul arată că în momentul în care a ajuns în mijlocul intersecției a văzut cu coada ochiului un autoturism mare de culoare albă în partea dreaptă și în acel moment această mașină l-a lovit, inculpatul nu a mai putut controla mașina ambulanței întrucât de la acea izbitură mașina albă a aruncat ambulanța și aceasta se balansa, nemaiputând deține controlul, a trecut pe scuarul pe care se afla partea vătămată [REDACTED] și a ajuns pe aleea parcului fără să frâneze. Ambulanța a ajuns în parc singură, singură s-a oprit și s-a oprit și motorul. Semnale acustice erau în funcțiune și după ce s-a oprit motorul, semnalele acustice neputând fi oprite decât după apăsarea butonului central. După aceea inculpatul a coborât din ambulanță, a văzut partea vătămată [REDACTED] în stare de inconștientă, a coborât și medicul și i-a cerut inculpatului să aducă defibrilatorul. Între timp a coborât și asistentul care a sunat după ambulanță. După câteva minute a venit și inculpatul [REDACTED] care conducea duba implicată în accident, întrebând de către inculpatul [REDACTED] ce a făcut acesta i-a spus că a forțat puțin intersecția fără a preciza în ce sens, a precizat că avea verde intermitent la semaforul pietonilor. În continuare inculpatul [REDACTED] arată că nu știe pe ce culoare a semaforului a pătruns în intersecție, indiferent de culoarea semaforului atunci când pătrunde în intersecție și are vizibilitate bună nu încetinește, de asemenea dacă vede că i se permite de către ceilalți conducători auto pătrunde în intersecție și nu încetinește, iar în situația în care nu are vizibilitate bună încetinește când ajunge la intersecție. În momentul accidentului semnalele sonore funcționau și nu puteau fi reglate, respectiv date mai încet.

Audiat fiind inculpatul [REDACTED] atât în cursul urmăririi penale cât și în cursul cercetării judecătorești, a declarat că se consideră nevinovat de producerea accidentului, consideră că singura persoană vinovată este inculpatul [REDACTED]. Arată că în data de 25.05.2012 în jurul orelor 06.00 a ajuns pe str. M. Viteazul conducând autoturismul Ford Tranzit, a văzut că semaforul de la intersecția cu str. T. Moșoiu este pe culoarea verde astfel că a pătruns în intersecție. Avea o viteză de aproximativ 35-40 km/h, intenționa să meargă înainte și să ocolească un scuar dar nu știe dacă mergea cu viteză constantă sau a încetinit. În momentul în care a ajuns în intersecție i-a fost tăiat drumul de către o mașină, în acel moment neștiind că este o ambulanță, iar autoturismul condus de el s-a întors 180 de grade. În momentul în care s-a dat jos din autoturism a văzut că în accident era implicată o ambulanță SMURD. A văzut o persoană jos, în spatele ambulanței care era în stare de inconștiență și în scurt timp la fața locului au sosit două ambulanțe. Inculpatul arată că în momentul în care se apropia de intersecția în care a avut loc accidentul nu a auzit ca ambulanța SMURD să aibă în funcțiune semnalele acustice specifice și nu a văzut nici după producerea accidentului ca aceasta să aibă luminile giratoare. Când a intrat în intersecție avea ridicate geamurile de la microbuz, radioul era pornit la un volum normal, iar în microbuz nu se afla nici o altă persoană și nu i-a fost distrasă atenția de nici un element interior și exterior. În continuare inculpatul [REDACTED] arată că vizibilitatea sa înspre partea stângă în intersecția în care a avut loc accidentul pe direcția sa de înaintare a fost obturată de către un gard de zidărie având aproximativ o înălțime de 2 m și nu avea posibilitatea de a se asigura din partea stângă. Consideră că ambulanța a pătruns în intersecție pe culoarea roșie. Arată că nu i-a spus inculpatului [REDACTED] că a forțat trecerea, este adevărat că vedea semaforul pietonilor care era pe culoarea verde și care pâlpâia, era trecerea de pietoni care traversa str. T. Moșoiu. Este absolut sigur că nu a auzit semnalele acustice ale ambulanței.

În urma accidentului de circulație produs a rezultat rănirea părții vătămate [REDACTED] care, potrivit raportului de constatare medico-legală nr. 1518/II i b/120 din data de 05.06.2012 al S.J.M.L. [REDACTED] a suferit leziuni care au necesitat pentru vindecare un număr de 90-100 zile de îngrijiri medicale, leziunile producând instalarea unei infirmități (amputația posttraumatică antepicior stâng), precum și rănirea martorului [REDACTED] care, potrivit certificatului medico-legal nr. 1392/If/171 din data de 25.05.2012 al S.J.M.L. [REDACTED] a suferit leziuni care au necesitat pentru vindecare un număr de 8 zile de îngrijiri

Din coroborarea acestor mijloace de probă, administrate în faza de urmărire penală și în faza de cercetare judecătorească, a rezultat că accidentul rutier descris mai sus s-a datorat culpei ambilor inculpați. Astfel, potrivit art. 32, alin. 2, lit. a din Ordonanța de Urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, autovehiculul aparținând pompierilor sunt autorizate să utilizeze semnale speciale de avertizare luminoase de culoare roșie. Conform art. 37, alin. 1 din Ordonanța de Urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, conducătorii de vehicule sunt obligați să oprească imediat, pe acostament sau, în lipsa acestuia, cât mai aproape de marginea drumului sau bordura trotuarului, în sensul de deplasare, la apropierea și la trecerea autovehiculelor cu regim de circulație prioritară, care au în funcțiune mijloacele speciale de avertizare luminoasă de culoare roșie și sonore. Potrivit art. 130 din Hotărârea nr. 1391 din 4 octombrie 2006 pentru aprobarea Regulamentului de aplicare a Ordonanței de Urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, conducătorul de vehicul care se apropie de intrarea într-o intersecție, simultan cu un autovehicul cu regim de circulație prioritară care are în funcțiune semnalele luminoase și sonore, are obligația să îi acorde prioritate de trecere.

Potrivit art. 62, alin. 1 din Ordonanța de Urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, la intrarea în intersecțiile unde lumina roșie a semaforului este în funcțiune ori indicatoarele obligă la acordarea priorității de trecere, conducătorii autovehiculelor aparținând pompierilor trebuie să reducă viteza și să circule cu atenție sporită pentru evitarea producerii unor accidente de circulație, în caz contrar urmând să răspundă potrivit legii.

Având în vedere probele administrate în cauză rezultă că inculpații [REDACTAT] și [REDACTAT], nesocotind obligațiile ce le reveneau potrivit dispozițiilor legale, și-au asumat riscul producerii accidentului de circulație, care în condițiile date era previzibil.

În drept, fapta inculpatului [REDACTAT] astfel cum a fost descrisă mai sus, întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de vătămare corporală din culpă, astfel că, în baza art.196 al.2 și 3 Cod penal cu aplic.art.5 Cod penal instanța îl va condamna pe inculpatul [REDACTAT] la o pedeapsă de 8 luni închisoare.

La individualizarea pedepsei, instanța de fond a avut în vedere fapta comisă de inculpat și pericolul social al acesteia, împrejurările în care a fost comisă și urmările produse, iar pe de altă parte s-a ținut seama de faptul că la producerea accidentului a contribuit și celălalt

inculpat, inculpatul este fără antecedente penale, astfel că i s-a aplicat o pedeapsă orientată spre minimul special prevăzut de lege.

De precizat că, potrivit art. 12 alin. 1 din Legea nr. 187/2012, în cazul succesiunii de legi penale intervenite până la rămânerea definitivă a hotărârii de condamnare, pedepsele accesorii și complementare se aplică potrivit legii care a fost identificată ca lege mai favorabilă în raport cu infracțiunea comisă.

În speță, instanța de fond a apreciat că legea nouă a fost mai favorabilă, situație în care a constatat că dispozițiile Noului Cod Penal nu mai impun aplicarea de drept a pedepsei accesorii a interzicerii unor drepturi alături de pedeapsa închisorii, cu excepția situației când se aplică pedeapsa complementară a interzicerii unor drepturi, ceea ce nu este cazul în prezenta cauză.

Apreciind că nu se impune executarea în regim privativ de libertate a pedepsei închisorii, inculpatul fiind la primul contact cu legea penală și cu posibilități reale de îndreptare și reintegrare socială, pedeapsa în sine fiind un avertisment pentru el, instanța de fond, în baza art.81 C.pen. din 1969, cu aplic. art. 5 Cod penal, a dispus suspendarea condiționată a executării pedepsei pe durata unui termen de încercare de 2 ani și 8 luni, stabilit conform art.82 Cod penal din 1969. I-a atras atenția inculpatului [REDACTED] asupra prevederilor art. 83 Cod penal din 1969 privind revocarea suspendării.

Cu privire la individualizarea modalității de executare a pedepsei, instanța a apreciat că suspendarea condiționată a executării pedepsei, aplicată conform art. 81-82 Cod penal din 1969, este mai favorabilă inculpatului decât amânarea aplicării pedepsei, conform art. 83 și următ. Noul Cod penal, care implică stabilirea unor măsuri de supraveghere și obligații în sarcina inculpatului, pe durata termenului de supraveghere. Nu se impune pronunțarea soluției prev. de art. 16 al.1 lit.b teza a II-a C.p.p. astfel cum a solicitat apărarea apreciind că fapta a fost comisă cu vinovăția prevăzută de lege.

În drept, fapta inculpatului [REDACTED] astfel cum a fost descrisă mai sus, a întrunit elementele constitutive ale infracțiunii de vătămare corporală din culpă, astfel că, în baza art.196 al.2 și 3 Cod penal cu aplic.art.5 Cod penal l-a condamnat pe inculpatul [REDACTED] la o pedeapsă de 1 an închisoare.

La individualizarea pedepsei, instanța de fond a avut în vedere fapta comisă de inculpat și pericolul social al acesteia, împrejurările în care a fost comisă și urmările produse, iar pe de altă parte s-a ținut seama de faptul că la producerea accidentului a contribuit și celălalt

inculpat, inculpatul este fără antecedente penale, astfel că i s-a aplicat o pedeapsă orientată spre minimumul special prevăzut de lege.

De precizat că, potrivit art. 12 alin. 1 din Legea nr. 187/2012, în cazul succesiunii de legi penale intervenite până la rămânerea definitivă a hotărârii de condamnare, pedepsele accesorii și complementare se aplică potrivit legii care a fost identificată ca lege mai favorabilă în raport cu infracțiunea comisă.

În speță, instanța de fond a apreciat că legea nouă este mai favorabilă, situație în care a constatat că dispozițiile Noului Cod Penal nu mai impun aplicarea de drept a pedepsei accesorii a interzicerii unor drepturi alături de pedeapsa închisorii, cu excepția situației când se aplică pedeapsa complementară a interzicerii unor drepturi, ceea ce nu este cazul în prezenta cauză.

Apreciind că nu se impune executarea în regim privativ de libertate a pedepsei închisorii, inculpatul fiind la primul contact cu legea penală și cu posibilități reale de îndreptare și reintegrare socială, pedeapsa în sine fiind un avertisment pentru el, instanța de fond, în baza art.81 C.pen. din 1969, cu aplic. art. 5 Cod penal, a dispus suspendarea condiționată a executării pedepsei pe durata unui termen de încercare de 3 ani, stabilit conform art.82 Cod penal din 1969. I-a atras atenția inculpatului [REDACTED] asupra prevederilor art. 83 Cod penal din 1969 privind revocarea suspendării.

Cu privire la individualizarea modalității de executare a pedepsei, instanța de fond a apreciat că suspendarea condiționată a executării pedepsei, aplicată conform art. 81-82 Cod penal din 1969, a fost mai favorabilă inculpatului decât amânarea aplicării pedepsei, conform art. 83 și următ. Noul Cod penal, care implică stabilirea unor măsuri de supraveghere și obligații în sarcina inculpatului, pe durata termenului de supraveghere. Nu s-a impus pronunțarea soluției prev. de art. 16 al.1 lit.a C.p.p. astfel cum a solicitat apărarea apreciind că fapta reținută în sarcina inculpatului există și a fost dovedită cu mijloacele de probă arătate mai sus. Instanța de fond, de asemenea, a apreciat că nu poate fi pronunțată soluția renunțării la aplicarea pedepse, astfel cum a solicitat apărarea având în vedere gravitatea faptei, infirmităților produse părții civile.

Sub aspectul laturii civile a cauzei, instanța de fond a reținut că partea vătămată [REDACTED] s-a constituit parte civilă în cauză cu sumele de 25.510 lei despăgubiri materiale și 200.000 euro despăgubiri morale.

În soluționarea laturii civile instanța de fond a constatat că, sub aspectul daunelor materiale, partea civilă [REDACTED] a dovedit doar o parte din acestea, respectiv suma de 694,35 lei, conform copiilor chitanțelor depuse la dos.instanță, instanța nu va acorda celelalte sume întrucât nu au fost dovedite cu nici un mijloc de probă, martorii audiați în cauză pentru dovedirea laturii civile a cauzei, respectiv martorii [REDACTED] și [REDACTED] nu au cunoscut aspecte cu privire la sumele cheltuite de familia părții civile pentru recuperarea acesteia. Aspecte cunoscute de către martori erau pentru dovedirea daunelor morale. Astfel, martorii arată că partea civilă [REDACTED] uneori nu îi recunoaște, în urma accidentului soția părții civile a devenit mai retrasă, slăbită, deplasarea familiei este limitată având în vedere starea de sănătate a părții civile, partea civilă nu poate fi lăsată singură cu copilul. În ceea ce privește renta viageră solicitată de către partea civilă, instanța de fond a constatat că nu s-a făcut dovada privind salariul de care a beneficiat partea civilă înainte de accident și nici dovada privind cuantumul pensiei de care beneficiază la ora actuală.

Este incontestabil că în urma accidentului de circulație a cărui victimă a fost, partea civilă [REDACTED] a suferit din punct de vedere fizic și psihic, cursul vieții sale fiind schimbat în mod fundamental. Suferința psihică nu poate fi cuantificată la modul absolut în sume de bani, dar este aproape unanim acceptat că în astfel de situații, despăgubirile morale sub forma unor sume de bani, sunt de natură să acopere într-o oarecare măsură prejudiciul moral suferit de victima accidentului de circulație.

Astfel, orice faptă a omului care cauzează altuia un prejudiciu, obligă pe cel din a cărui greșală s-a ocazionat, a-l repara, iar omul este responsabil nu numai de prejudiciul ce a cauzat prin fapta sa dar și de acela cauzat prin neglijența sau imprudența sa.

Legea civilă nu distinge sub aspectul naturii prejudiciului, prin urmare trebuie admis că o reparare integrală a prejudiciului vizează atât prejudiciul material cât și cel moral. În acest sens, instanța de fond a apreciat că suma de 50.000 euro, acordată părții civile [REDACTED] reprezintă o reparare echitabilă a prejudiciului moral încercat de aceasta, concretizat în suferințele fizice și psihice generate de accidentul de circulație și procedurile medicale care l-au vizat în continuare.

Instanța de fond a mai constatat că la data producerii accidentului, inculpatul [REDACTED] se afla în exercitarea atribuțiilor de serviciu, respectiv lucra pe ambulanța SMURD aparținând Inspectoratului pentru situații de urgență Crișana a Județului [REDACTED]

În consecință, în soluționarea acțiunii civile, instanța de fond, în baza art. 19, 21, 25 Cod procedură penală, raportat la art. 1373 Cod civil, art. 54 al. 2 coroborat cu art. 48 alin. 2 din Legea nr. 136/1995, cu modificările și completările ulterioare, l-a obligat pe inculpatul [REDACTAT] în solidar cu partea responsabilă civilmente Inspectoratul pentru situații de urgență [REDACTAT] al Județului [REDACTAT] și în solidar cu inculpatul [REDACTAT] și alături de asiguratorul de răspundere civilă [REDACTAT] să plătească părții civile [REDACTAT] CNP [REDACTAT] suma de 694,35 lei cu titlu de daune materiale și 50.000 euro (sau echivalentul în lei la cursul BNR din data plății efective) cu titlu de daune morale. Va respinge restul pretențiilor civile ca fiind nedovedite.

S-a constatat că Spitalul Clinic Județean de Urgență [REDACTAT] nu s-a constituit parte civilă în cauză.

În baza art. 276 al.1 și 4 Cod procedură penală instanța de fond l-a obligat pe inculpatul [REDACTAT], în solidar cu partea responsabilă civilmente Inspectoratul pentru situații de urgență [REDACTAT] al Județului [REDACTAT] și în solidar cu inculpatul [REDACTAT] și alături de asiguratorul de răspundere civilă [REDACTAT] să plătească părții civile [REDACTAT] suma de 4960 lei cu titlu de cheltuieli judiciare, conform chitanței de la dosar.

În baza art. 274 alin. 2,3 Cod procedură penală instanța de fond l-a obligat pe inculpatul [REDACTAT] în solidar cu partea responsabilă civilmente Inspectoratul pentru situații de urgență [REDACTAT] al Județului [REDACTAT] să plătească statului 1.000 lei cheltuieli judiciare și va obliga inculpatul [REDACTAT] să plătească statului 1.000 lei cheltuieli judiciare.

Împotriva acestei hotărâri, în termen legal, au declarat apel partea civilă [REDACTAT] inculpații [REDACTAT] și [REDACTAT] partea responsabilă civilmente Inspectoratul pentru Situații de Urgență [REDACTAT] al județului [REDACTAT] și Asiguratorul [REDACTAT] criticând-o ca nelegală și netemeinică.

Partea civilă apelantă [REDACTAT] a solicitat admiterea apelului, desființarea hotărârii atacate și pronunțarea unei noi hotărâri prin care să se dispună admiterea în totalitate a constituirii de parte civilă.

În motivare s-a arătat că în ce privește daunele materiale, din declarațiile martorilor audiați în fața instanței de fond rezultă faptul că aceste sume au fost efectiv cheltuite. Astfel, s-a arătat că, cu toate că nu

au putut să indice sume concrete, martorii au confirmat faptul că, pe perioada spitalizărilor repetate (astfel cum rezultă din înscrisurile medicale), partea civilă a fost vizitat zilnic de soție, iar în situația în care aceasta nu putea să vină, era vizitat de alți membri ai familiei, care se deplasau la spital din Uileacu de Munte, fiind astfel dovedite cheltuielile cu deplasarea soției părții civile la spital. De asemenea, martorii au declarat că, imediat după accident, o perioadă partea civilă nici nu a putut să se alimenteze, aspect din care rezultă că, în momentul în care a început să mănânce, putea să consume doar hrană lichidă sau pasată, neputând să consume, prin urmare, hrana pe care o primea de la spital, fapt ce, în mod evident, implica eforturi și cheltuieli suplimentare din partea familiei, astfel că sunt justificate și sumele solicitate pentru acoperirea cheltuielilor cu supraalimentația părții civile pe durata spitalizării. Referitor la cheltuielile cu medicamente și accesorii medicale, s-a arătat că martorul [REDACTED] a declarat că a cumpărat și el o dată 3 pansamente pentru partea civilă, care au costat mai mult de 100 de lei, astfel că suma solicitată cu acest titlu apare ca fiind într-un quantum rezonabil și pe deplin justificată.

În ce privește renta solicitată s-a arătat că chiar dacă nu a putut face dovada veniturilor nete pe care le realiza anterior producerii accidentului, inclusiv sporurile pe care le primea, la dosar există cuponul de pensie din care rezultă faptul că, în prezent, partea civilă beneficiază de o pensie în quantum de 395 lei, astfel că se poate acorda o rentă reprezentând cel puțin diferența dintre salariul minim pe economic și quantumul pensiei de care beneficiază, începând cu data accidentului, până la împlinirea vârstei de pensionare.

Referitor la daunele morale s-a arătat că se impune majorarea quantumului acestora, prin raportare la consecințele extrem de grave pe care accidentul le-a avut atât asupra fizicului, cât și asupra psihicului părții civile.

Astfel, s-a arătat că urmare accidentului, partea civilă a suferit o infirmitate fizică permanentă (i-a fost amputată o parte din laba piciorului stâng), care îi creează o evidentă dificultate de deplasare, însă consecințele cele mai grave ale accidentului s-au produs în plan psihic, acestea fiind descrise în Raportul de expertiză medico-legală depus la dosar, în cadrul căruia medicul legist a consemnat intervenția unor modificări patologice definitive, respectiv sindrom psiho-organic, tulburare organică de personalitate și comportament, tulburare anxioasă și depresivă mixtă, afazie mixtă, evidențiind problemele grave de natură psihică și neurologică cu care partea civilă se confruntă, în sensul că este

doar parțial orientat temporo spațial, vocabularul îi este redus la doar câteva cuvinte sau silabe, capacitatea de comunicare este redusă datorită incapacității de expresie, precum și datorită unei defectuoase pronunții și articulării a cuvintelor. De asemenea, un aspect din care rezultă gravitatea afecțiunilor este și acela potrivit căruia nu poate să identifice în totalitate nici măcar data și anul nașterii, ori adresa locației curente, având grave tulburări de memorie, respectiv că nu își amintește aspecte recente ale vieții, activitățile de divertisment fiindu-i prejudiciate de inconsecvențele memoriei, aspecte care i-au influențat puternic, în mod negativ, caracterul, transformându-o într-o persoană retrasă, depresivă, cu idei de inutilitate defavorabile legate de viitor. S-a precizat și faptul că partea civilă era cea care întreținea familia, în prezent sunt dependent de sprijinul și ajutorul soției sale, care, lipsită ea însăși de suport material și moral, și având în grijă un copil, este vizibil transformată în raport cu persoana care era înainte de acest tragic eveniment.

Inculpatul [REDACTAT] a solicitat în temeiul art.421 alin. 1 punct 2 lit. a Cod procedură penală admiterea apelului, desființarea sentinței penale atacate și, procedând la o nouă judecată în fond, reapreciind probele administrate în procesul penal, să se dispună în temeiul art. 396 alin. 5 Cod procedură penală raportat la art. 16 alin. 1 lit. b teza a II a Cod procedură penală achitarea în condițiile în care fapta nu a fost săvârșită cu vinovăția prevăzută de lege.

În subsidiar s-a solicitat aplicarea unei pedepse just individualizate cu amânarea executării acesteia, constatându-se că sunt îndeplinite condițiile prevăzute de lege.

În motivare s-a arătat că instanța de fond a dat eficiență experimentului judiciar efectuat de persoane neautorizate în acest sens, așa cum reglementează doctrina judiciară, de exemplu în Manualul de Tactica Criminalistică. Autorul expert [REDACTAT] precizează în ce constă un experiment judiciar: „procedeu prin care se realizează reconstituirea/reproducerea împrejurărilor evenimentului, într-un mod cât mai fidel”, dar și că acesta „se efectuează cu participarea experților tehnici judiciari în cadrul unei expertize criminalistice”. Buletinul de determinare a zgomotului nr.389 din 10.09.2012 al Direcției de Sănătate Publică nu poate fi un experiment judiciar pentru că nu s-a făcut dovada că aparatul folosit este atestată și verificată la zi, precum și persoana desemnată să le utilizeze; nici măcar împrejurările în care s-a încercat determinarea zgomotului nu au fost aceleași, condițiile meteo și autovehiculul implicat în accident, motiv pentru care este nul, neputând constitui mijloc de probă.

S-a mai arătat că în aceste împrejurări, instanța de control judiciar trebuie să analizeze și declarațiile martorilor oculari ce se aflau în raza de circulație a inculpatului, pe stradă și anume a martorilor [REDACTED] și [REDACTED]. Acești martori se aflau pe stradă, pe aceeași direcție de mers cu inculpatul, având posibilitatea să aprecieze nivelul și durata zgomotului în raport de vârfatul care bătea în aceeași direcție, zgomotul existent, peretele înalt de 4 metri din colțul intersecției str. M.Viteazu cu str.T.Mosoiu.

S-a arătat că, bănuielile, prezumțiile nu pot constitui probe de condamnare. Ori, în ceea ce îl privește pe inculpat nu există probe certe, apte a duce la condamnarea sa fără a înlătura dubiile existente, motiv pentru care trebuie să se aplice principiul de drept potrivit căruia orice dubiu ar exista în cauza, acesta trebuie să profite persoanei asupra căruia se îndreaptă acest dubiu.

Inculpatul [REDACTED] a circulat cu o viteză mare în condițiile în care se deplasa pe o artera atât de importantă și în condițiile în care avea de parcurs o distanță foarte mare, de 60 km., până la [REDACTED] iar gestul pe care l-a făcut, acela de a vira la stânga, în loc să circule mai departe, a făcut ca acest incident să aibă loc

Inculpatul [REDACTED] a solicitat admiterea apelului, desființarea hotărârii atacate și în principal, achitarea inculpatului, în temeiul art. 17 alin. 2 Cod procedură penală raportat la art. 16 alin. 1 lit. b Cod procedură penală pe motiv că fapta nu a fost săvârșită cu vinovăția prevăzută de lege, iar ca o consecință directă să se dispună înlăturarea dispoziției de obligare a inculpatului la plata de despăgubiri în favoarea părții civile [REDACTED]

În subsidiar, s-a solicitat renunțarea la aplicarea pedepsei în condițiile art. 80-82 Cod penal iar în subsidiar amânarea aplicării pedepsei în condițiile art. 83 Cod penal.

În motivare s-a arătat că, în speță s-a apreciat de către instanța de fond că este vorba de o culpă comună a inculpatului [REDACTED] cu a coinculpatului [REDACTED] însă contrar celor reținute s-a arătat că în cauză evenimentul rutier și implicit vătămarea corporală a părții civile [REDACTED] s-a produs din culpa exclusivă a coinculpatului [REDACTED]

Astfel, s-a arătat că din fotografiile depuse la dosar rezultă faptul că: dacă semaforul pentru pietoni dintre refugiu și magazinul de vopsele [REDACTED] indică culoarea roșie, atunci semaforul dinspre strada Traian Moșoiu de unde circula inculpatul [REDACTED] indica verde, iar cel de la intersecția străzii Mihai Viteazul cu strada Traian Moșoiu pe unde a

pătruns inculpatul [REDACTED] indica culoarea roșie. Ori în aceste condiții, pornind de la modul de funcționare al semafoarelor din intersecția respectivă, instanța de fond trebuia să dea eficiență declarației mărtorului [REDACTED] - persoana care însoțea victima și care consecvent atât în cursul urmăririi penale cât și în fața instanței a declarat că erau pe trecerea de pietoni dinspre parc și refugiu și nu intenționau să traverseze trecerea de pietoni dinspre refugiu și magazinul de vopsele întrucât semaforul era pe culoarea roșie. Instanța de fond reține această depoziție ca având relevanță în cauză, nu o înlătură din materialul probator dar cu toate acestea reține în considerente că inculpatul [REDACTED] a pătruns în intersecție pe culoarea roșie iar coinculpatul [REDACTED] pe culoarea verde constatare total eronată dacă avem în vedere modul de sincronizare al semafoarelor și depoziția mărtorului [REDACTED] care o însoțea pe victimă. S-a mai arătat că relevantă este și declarația mărtorului [REDACTED] angajat al firmei de descarcerare, care a asistat la discuția dintre cei doi inculpați, prilej cu care [REDACTED] a afirmat că a forțat intersecția, apoi dându-și seama că afirmația nu îi este favorabilă a arătat că în intersecție era verde intermitent. Concluzia că semaforul pentru pietoni indica roșu, implicit semaforul ambulanței Smurd era verde este dovedit în cauză cu depozițiile mărtorelor [REDACTED] și [REDACTED] și [REDACTED].

Or, față de întreg ansamblul probelor testimoniale s-a dovedit fără niciun dubiu că inculpatul [REDACTED] a traversat intersecția pe culoarea verde, astfel că nu i se poate imputa nerespectarea art 62 din ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulație pe drumurile publice, text care are ca premisă intrarea în intersecțiile pe culoarea roșie a semaforului- ceea ce nu este cazul în prezenta speță. Inculpatul [REDACTED] a pătruns în intersecție dinspre strada Mihai Viteazul pe culoarea roșie a semaforului, în schimb inculpatul [REDACTED] a pătruns în intersecție cu semnalele luminoase și acustice pornite, pe culoarea verde a semaforului, a încercat evitarea impactului prin frânare și evitare spre stânga, condiții în care nu i se poate imputa nicio culpă sau nerespectarea vreunei norme rutiere. Faptul că interpretarea testului poligraf este în defavoarea inculpatului nu poate conduce la o altă interpretare a probatoriului administrat în cauză, acesta neavând valoare probantă conform Codului de procedură penală.

Cu privire la cererea subsidiară s-a arătat că sunt îndeplinite condițiile cerute de lege pentru a se putea dispune renunțarea la aplicarea pedepsei, iar în subsidiar cele prevăzute de art. 83 Cod penal ce reglementează amânarea aplicării pedepsei, arătându-se că inculpatul

îndeplinește condițiile prev. la literele a-d din textul enunțat, fiind lipsit de antecedente penale, acesta și-a dat acordul de a presta o muncă neremunerată în folosul comunității în fața instanței de apel, iar în raport de persoana sa, de conduita avută anterior săvârșirii infracțiunii, precum și de posibilitățile de îndreptare, aplicarea imediată a unei pedepse nu este necesară. S-a mai arătat că inculpatul este conducător auto profesionist - activitate care îi asigură existența - iar în ipoteza condamnării ar rămâne fără permis de conducere, fără loc de muncă, ceea ce ar avea grave repercursiuni asupra situației financiare a familiei sale, fiind căsătorit și având în întreținere doi copii minori. Așa cum reiese din adeverința eliberată de către Inspectoratul General pentru Situații de Urgență [redacted] al jud. [redacted] inculpatul [redacted] este angajatul unității, pe o perioadă nedeterminată încă din data de 01.11.2007.

Partea responsabilă civilmente apelantă Inspectoratul pentru Situații de Urgență Crișana al județului [redacted] a solicitat admiterea apelului, desființarea în parte a sentinței penale atacate, iar în principal achitarea inculpatului [redacted] iar în subsidiar diminuarea cuantumului despăgubirilor civile acordate părții civile cu titlu de daune morale, conform practicii și jurisprudenței în materie.

În motivare s-a arătat că, în conformitate cu prevederile art. 37 alin. 1 din O.U.G. 195/2002 „conducătorii de vehicule sunt obligați să oprească imediat pe acostament sau în lipsa acestuia, cât mai aproape de marginea drumului sau bordura trotuarului în sensul de deplasare, la apropierea și trecerea vehiculelor cu regim de circulație prioritară care au în funcțiune mijloace speciale de avertizare luminoasă de culoare roșie și sonore”. Or, din declarațiile martorilor [redacted], [redacted] și [redacted] rezultă că inculpatul [redacted] a avut semnalele acustice și luminoase în funcțiune încă din momentul pornirii autospecialei. Astfel, acesta a respectat întru totul prevederile Codului rutier, circulând cu o autospecială în regim special, prevăzut de art. 130 din H.G. 1391/2006, conform căruia „conducătorul de vehicul care se apropie de intrarea într-o intersecție simultan cu un autovehicul cu regim de circulație prioritară care are în funcțiune semnalele acustice și luminoase are obligația să îi acorde prioritate de trecere”, sens în care numitul [redacted] avea obligația de a ceda trecerea acestui autovehicul, acesta făcându-se vinovat de accidentul produs. S-a mai arătat că nu se poate imputa inculpatului [redacted] că nu a respectat normele codului rutier și că acesta se face vinovat de vătămarea corporală a numitului [redacted] acesta se afla în misiunea de a salva vieți, intenția sa

nefiind de a lua alte vieți sau de a produce vreo vătămare. S-a mai învederat că inculpatul se deplasa la un accident cu victime, în care fiecare minut contează, astfel că scopul este unul umanitar.

S-a menționat și faptul că nu există un raport de cauzalitate direct între fapta săvârșită de inculpatul [REDACTED] și victimă, întrucât ambulanța SMURD a fost lovită din lateral de autoturismul Ford Tranzit condus de inculpatul [REDACTED]

Sub aspectul laturii civile s-a arătat că pretențiile părții civile referitoare la daunele morale sunt nejustificat de mari. Atâta timp cât nu există criterii obiective exprese cu privire la quantumul acestora, instanțele trebuie să le aprecieze în raport de toate circumstanțele cauzei astfel încât aceste despăgubiri morale să aducă o reparație a prejudiciului adus condițiilor de viață a victimei, dar fără a aduce o îmbogățire fără just temei acesteia. Chiar dacă pentru partea civilă apar justificate sumele raportat la suferințele psihice, apelanta este o instituție bugetară și sumele, chiar dacă, aparent sunt modice pentru partea vătămată, ele apar foarte mari pentru o instituție bugetară.

Asigurătorul [REDACTED]

[REDACTED] a solicitat admiterea apelului, desființarea sentinței primei instanțe în latură civilă și diminuarea pretențiilor civile formulate de către partea civilă.

În motivare s-a arătat că din întreg probatoriul administrat în cauza nu reiese cu certitudine valoarea veniturilor realizate de victimă, faptul că aceasta ar fi fost unicul întreținător de familie, motiv pentru care soluția instanței de fond este părtinitoare, sub aspectul cuantificării daunelor morale fără a avea în vedere elementele necesare realizării unei aprecieri juste și echitabile. S-a mai arătat că daunele morale solicitate sunt exagerat de mari, analiza trebuind să fie una în concreto față de toate cauzele producerii efectelor vătămătoare, netrebuind să aibă relevanță centrală pentru instanța de judecată quantumul pretențiilor privind daunele morale solicitate, întrucât acestea pot fi uneori total nejustificate, exagerate, fără măsură. Astfel, instanța trebuie să aibă în vedere toate criteriile privind faptul ilicit al participanților la producerea accidentului și vinovăția celor implicați în limitele legale, cu aplicarea normelor specifice.

S-a menționat și faptul că atâta timp cât nu există criterii de referință pentru acordarea daune morale de către instanțele de judecată, se impune în mod obiectiv și imperativ stabilirea quantumului acestora raportat la condițiile concrete de producere a evenimentului, adaptat la fiecare caz în parte. Astfel, s-a arătat că se impune analizarea cauzei, a

valorilor lezate, a consecințelor negative fizice și psihice, intensitatea cu care au fost percepute urmările faptei și măsura în care a fost afectată situația familială, profesională și socială a părții civile. Este incontestabil că în urma accidentului de circulație a cărui victimă a fost, partea civilă [REDACTED] a suferit din punct de vedere fizic și psihic, cursul vieții sale fiind schimbat în mod fundamental. Suferința psihică nu poate fi cuantificată la modul absolut în sume de bani, dar este aproape unanim acceptat că în astfel de situații, despăgubirile morale sub forma unor sume de bani, sunt de natura să acopere într-o oarecare măsură prejudiciul moral suferit de victima accidentului de circulație.

Legislația europeană impune instanțelor naționale anumite limite ce pot fi acordate, însă lasă la aprecierea în concret a instanțelor a cuantumului acestor sume, context în care se impune a se avea în vedere condițiile de trai din România, veniturile părții vătămate cât și circumstanțele reale ale cauzei, ori în cauză nu sunt dovezi pentru a justifica situația financiară a familiei. S-a învederat că dincolo de suferința prin care a trecut partea civilă, sumele acordate sunt nejustificate de mari, instanța de fond trebuind să judece în echitate și să cenzureze orice încercare de îmbogățire fără justă cauză. Atunci când instanța stabilește daunele morale pentru acest tip de eveniment, trebuie să țină cont și de restul principiilor stabilite de CEDO și anume: principiul echității, principiul nevoii sociale, principiul îmbogățirii fără justă cauză, principiul stabilirii daunelor morale la nivelul venitului lunar mediu pe economie al țării membre UE.

Curtea, examinând hotărârea atacată, conform articolului 420 alineatul 8 din Codul de procedură penală, pe baza actelor și materialului din dosarul cauzei, în raport de motivele invocate, cât și sub toate aspectele de fapt și drept potrivit articolului 417 din Codul de procedură penală, constată următoarele:

Instanța de fond a reținut o situație de fapt conformă cu realitatea și sprijinită pe interpretarea și analiza judicioasă a probelor administrate în cauză.

Din actele și lucrările dosarului rezultă că, la data de 25.05.2012, în jurul orelor 06,00, inculpatul [REDACTED], în timp ce conducea autoturismul, marca Ford Transit, cu nr. de înmatriculare [REDACTED] aparținând [REDACTED], fiind singur în autoturism, pe str. Mihai Viteazu din mun. [REDACTED] ajungând la intersecția acesteia cu str. Traian Moșoiu, a pătruns în intersecție pe culoarea verde a semaforului, însă, datorită faptului că nu a acordat prioritate de trecere autospecialei medicale, marca VW Crafter, cu nr. de

P-ța 1 Decembrie și str. 1 Decembrie, intersecția fiind semaforizată pentru autovehicule și pentru pietoni, reglementată cu indicatoare de obligare STOP pe str. Mihai Viteazu și P-ța 1 Decembrie, fiecare stradă având marcaj vizibil pentru traversarea pietonilor și alveole de așteptare”.

Totodată, martora [REDACTED], audiată, în mod constant a arătat că, în data de 25.05.2012, se îndrepta la serviciu împreună cu [REDACTED] și [REDACTED]. La un moment dat împreună cu martora [REDACTED] s-au despărțit de [REDACTED] și de [REDACTED]. Au ajuns la colțul parcului, au trecut pasajul pietonal, mai mic și nesemaforizat, au intrat pe refugiul pietonal și a auzit sirenele ambulanței. Au văzut că ambulanța era la Biserica cu Lună, martora avea la semafor culoarea verde și au apreciat că pot traversa și au ajuns pe cealaltă parte a drumului. În momentul în care au ajuns la colțul cu str. M. Viteazul au auzit o bubuitură și uitându-se în spate l-au văzut pe [REDACTED] pe jos și apoi l-au căutat pe [REDACTED] care era lovit și scotea niște sunete oribile.

De asemenea, martorul [REDACTED] a arătat că mama sa [REDACTED] era împreună cu [REDACTED] la câțiva metri distanță în fața lor, iar în momentul în care traversa parcul împreună cu partea civilă [REDACTED] au auzit semnalele sonore ale ambulanței, erau pe trecerea de pietoni dintre parc și refugiu și nu intenționau să traverseze trecerea de pietoni dintre refugiu și magazinul de vopsele întrucât semaforul pietonilor era pe culoarea roșie. A văzut cum ambulanța încerca să evite duba, apoi a fost lovit și după ce și-a revenit a mers să caute partea civilă.

Martorul [REDACTED] a declarat că a făcut parte din echipajul de descarcerare și în momentul în care a ajuns la locul accidentului a deconectat bornele de la baterie întrucât girofarele mergeau în continuare, semnalele acustice în acel moment nu mergeau însă știe sigur că erau în funcțiune întrucât inculpatul le-a pornit în momentul în care a ieșit pe poartă.

Martora [REDACTED] atât în cursul urmăririi penale cât și în cursul cercetării judecătorești, a declarat că au primit un apel de urgență pentru a se deplasa la un accident în [REDACTED], s-au imbarcat împreună cu asistentul medical [REDACTED] în ambulanța condusă de inculpatul [REDACTED]. Ambulanța a avut semnalele acustice în funcțiune și nu știe dacă a redus sau nu viteza în momentul în care a pătruns în intersecție, dar de obicei se reduce viteza sau se oprește ambulanța dacă e cazul, nu știe pe ce culoare a pătruns ambulanța în intersecție.

În acest sens este și declarația martorului [REDACTED] care a arătat că trebuiau să se deplaseze la un accident în localitatea [REDACTED] în momentul în care ambulanța a ieșit pe poartă avea semnalele acustice în funcțiune, stătea cu spatele la sensul de mers și a simțit că se frânează, s-a întors și pe geamul mic a văzut că doi pietoni așteaptă pe un scuar, ambulanța pătrunde în intersecție și că de ambulanță se apropie ceva alb. De asemenea, martorul a văzut că ambulanța a lovit un pieton, nu a văzut culoarea semaforului în momentul impactului.

Martorul [REDACTED] a afirmat că a auzit când inculpatul [REDACTED] a spus că a pătruns în intersecție pe culoarea verde și că pâlăia semaforul la pietoni pe sensul dinspre str. Traian Moșoiu. A dedus că ambulanța a pătruns în intersecție pe culoarea roșie întrucât conducătorul dubitei a afirmat că el a intrat pe culoarea verde. Aspectele menționate mai sus au fost confirmate și de martorii [REDACTED], [REDACTED] și [REDACTED].

Audiati, inculpații nu au recunoscut faptele, fiecare având propria sa versiune cu privire la producerea accidentului, încercând să se disculpe și să arate că celălalt este vinovat.

În cursul urmăririi penale, inculpații au fost de acord să efectueze și testul poligraf ca mai apoi după ce au văzut concluziile acestuia potrivit cărora la unele întrebări relevante ale cauzei, răspunsurile au provocat modificări specifice comportamentului simulat, s-a arătat că testul poligraf nu poate constitui un mijloc de probă, neputând fi valorificat de către instanță.

Într-adevăr, chiar dacă nu este prevăzut ca mijloc de probă, potrivit art. 97 lit. f raportat la art. 100 alin. 3/1 Cod procedură penală se poate admite administrarea probei cu testul poligraf pentru inculpat, ceea ce în speță s-a și întâmplat. Este unanim recunoscut că acesta poate fi necesar uneori pentru verificarea sincerității inculpatului, lămurirea unor contradicții, clarificarea unor depoziții cu privire la împrejurările de fapt ale cauzei, putând constitui un indiciu cu privire la elementele constitutive ale infracțiunii, urmând să fie valorificat ca atare în planul unei soluții de către instanța de judecată.

Din coroborarea tuturor mijloacelor de probă administrate în cauză rezultă că accidentul rutier descris mai sus s-a datorat culpei ambilor inculpați. Astfel, este dovedit că inculpatul [REDACTED] angajat în trafic rutier, a acționat cu nerespectarea dispozițiilor art. 62 alin. 1 din [REDACTED] ța de Urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, care prevăd că la intrarea în intersecțiile unde lumina roșie a semaforului este în funcțiune ori indicatoarele obligă la acordarea

priorității de trecere, conducătorii autovehiculelor aparținând pompierilor trebuie să reducă viteza și să circule cu atenție sporită pentru evitarea producerii unor accidente de circulație, în caz contrar urmând să răspundă potrivit legii, iar inculpatul [REDACTAT] nu a respectat prevederile art. 37 alin. 1 din Ordonanța de Urgență a Guvernului nr. 195/2002 potrivit căroră conducătorii de vehicule sunt obligați să oprească imediat, pe acostament sau, în lipsa acestuia, cât mai aproape de marginea drumului sau bordura trotuarului, în sensul de deplasare, la apropierea și la trecerea autovehiculelor cu regim de circulație prioritară, care au în funcțiune mijloacele speciale de avertizare luminoasă de culoare roșie și sonore.

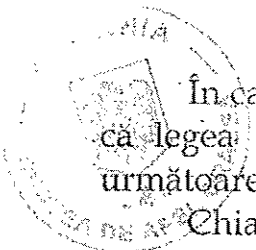
De asemenea, potrivit art. 130 din Hotărârea nr. 1391 din 4 octombrie 2006 pentru aprobarea Regulamentului de aplicare a Ordonanței de Urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, conducătorul de vehicul care se apropie de intrarea într-o intersecție, simultan cu un autovehicul cu regim de circulație prioritară care are în funcțiune semnalele luminoase și sonore, are obligația să îi acorde prioritate de trecere.

În condițiile în care ambii inculpați au acționat cu încălcarea dispozițiilor legale ce reglementează activitatea de circulație pe drumurile publice, ambii poartă răspunderea accidentării părții civile, astfel că în mod corect s-a reținut vinovăția acestora în comiterea infracțiunii de vătămare corporală din culpă, fiind răsturnată prezumția legală relativă de nevinovăție.

Prin urmare, față de cele arătate, criticile formulate pe latura penală de către inculpați și partea responsabilă civilmente Inspectoratul pentru Situații de Urgență [REDACTAT] al județului [REDACTAT] sunt neîntemeiate, solicitarea de achitare neputând fi primită.

În ceea ce privește aplicarea legii penale mai favorabile, curtea constată că sub aspectul modalității de executare a pedepsei este mai favorabilă legea nouă și anume dispozițiile art. 196 lin. 2 și 3 Cod penal, în cuprinsul căreia este incriminată fapta de vătămare corporală din culpă.

Dacă se are în vedere instituția suspendării condiționate din Codul penal din 1969 și instituția amânării aplicării pedepsei din Codul penal actual reglementată în art. 83 se observă că, condițiile de aplicare a suspendării condiționate a executării pedepsei sunt mai favorabile decât condițiile amânării aplicării pedepsei.

În cazul de față, instanța consideră însă, așa cum s-a arătat mai sus, că legea penală mai favorabilă inculpaților este legea nouă, pentru următoarele considerente:

Chiar dacă în sarcina inculpaților, odată cu amânarea aplicării pedepsei, sunt stabilite și anumite obligații prevăzute la art. 85 alin. 1 Cod penal, în acest caz pedeapsa stabilită nu se mai execută și inculpatul nu este supus niciunei decăderi, interdicții sau incapacități, inclusiv pe durata termenului de supraveghere, cu excepția măsurilor de siguranță. Prin urmare, instituția reabilitării nu este incidentă în cauză.

Se are în vedere și solicitarea inculpaților din calea de atac, care asistați de apărători aleși, au solicitat aplicarea dispozițiilor art. 83 Cod penal, arătând că sunt de acord și cu prestarea unui munci neremunerate în folosul comunității, arătând că legea nouă le este mai favorabilă.

Sigur că această solicitare vine din prisma unui al efect al aplicării dispozițiilor art. 83 Cod penal și anume din prisma dreptului de a conduce, acesta fiind esențial pentru inculpați, în special pentru inculpatul [REDACTED] care este conducător auto profesionist - activitate care îi asigură existența - iar în ipoteza condamnării la o pedeapsă în condițiile art. 81 Cod penal din 1969, ar rămâne fără permis de conducere, fără loc de muncă, ceea ce ar avea grave repercursiuni asupra situației financiare a familiei sale, fiind căsătorit și având în întreținere doi copii minori. Se constată că potrivit adeverinței eliberată de către Inspectoratul General pentru Situații de Urgență [REDACTED] al jud. [REDACTED] inculpatul [REDACTED] este angajatul unității, pe o perioadă nedeterminată încă din data de 01.11.2007.

Numai în situația condamnării la o pedeapsă cu suspendarea condiționată, sub supraveghere sau în regim de detenție se va dispune anularea permisului de conducere, în condițiile art. 114 din Codul rutier.

Astfel, având în vedere criteriile generale de individualizare prevăzute de art. 74 Cod penal, limitele de pedeapsă, prevăzute de lege, natura infracțiunii săvârșite, din culpă, împrejurările și modul de săvârșire a acesteia, faptul că la producerea accidentului au contribuit ambii inculpați, contribuția acestora la producerea acestuia fiind însă diferită din punct de vedere al luării măsurilor de prevedere, urmările produse, faptul că inculpații au avut o conduită bună înainte de săvârșirea infracțiunii, că își câștigă existența prin muncă, sunt integrați social, cu posibilități de îndreptare, curtea urmează a stabili în sarcina inculpatului [REDACTED] o pedeapsă de 8 luni închisoare, iar în sarcina inculpatului [REDACTED] o pedeapsă de 1 an închisoare, iar ca

modalitate de executare, constatând că sunt îndeplinite condițiile art. 83 Cod penal, amânarea aplicării pedepsei.

În ce privește solicitarea inculpatului [REDACTED] de aplicare a dispozițiilor art. 80 Cod penal privind renunțarea la aplicarea pedepsei, curtea reține că față de împrejurările faptei și urmările produse ca urmare a încălcării regulilor de circulație nu se justifică aprecierea că fapta nu prezintă gradul de pericol social al unei infracțiuni.

Referitor la criticile aduse hotărârii instanței de fond de către partea civilă, inculpați, partea responsabilă civilmente Inspectoratul pentru Situații de Urgență [REDACTED] al județului [REDACTED] și [REDACTED] sub aspectul modului de soluționare a laturii civile a cauzei, acestea vor fi analizate împreună, având în vedere trăsătura comună cu privire la întinderea cuantumului despăgubirilor care îi nemulțumește pe apelanți în raport de sumele acordate.

În ce privește despăgubirile materiale acordate părții civile se constată că suma acordată cu titlu de daune materiale a fost corect stabilită de instanța de fond reflectând prejudiciul cauzat prin fapta culpabilă a inculpaților, suma acordată fiind dovedită prin înscrisurile depuse la dosar. Prin urmare, se constată că instanța de fond a acordat pretențiile în limita dovedirii lor, respingând în mod corect restul pretențiilor ca nedovedite, astfel că criticile aduse hotărârii sub acest aspect sunt neîntemeiate. Martorii [REDACTED] și [REDACTED] nu au cunoscut aspecte cu privire la sumele cheltuite de familia părții civile pentru recuperarea acesteia, aspectele relatate fiind în dovedirea daunelor morale, așa cum corect a reținut și instanța de fond.

În ce privesc daunele morale, atât în doctrină cât și în jurisprudență, s-a stabilit că cuantificarea acestora este apreciată prin raportare la consecințele negative în plan fizic și psihic, importanța valorilor lezate, măsura lezării și intensitatea cu care au fost percepute precum și la măsura în care a fost afectată situația familială și profesională a victimei. Toate aceste criterii se subordonează conotației aprecierii rezonabile, pe o bază echitabilă, corespunzătoare prejudiciului real și efectiv produs.

Victima unei infracțiuni de natura celei comise de inculpați are dreptul la repararea prejudiciului nepatrimonial cauzat prin vătămarea corporală adusă sănătății sale, acest prejudiciu constând în suferințe fizice și psihice pe care le-a suportat de pe urma faptului ilicit.

În speță, față de leziunile suferite de partea civilă, de tratamentele pe care le-a efectuat și pe care le necesită și în prezent, de suferințele

acesteia se apreciază că suma acordată nu este suficientă pentru prejudiciul moral suferit de partea civilă.

Prejudiciul moral este reprezentat în primul rând cauzată părții civile prin producerea accidentului ce i-a fost foarte importantă. Astfel, partea civilă a suferit leziuni care au necesitat o vindecare un număr de 180 zile de îngrijiri, leziunile producând instalarea unei infirmități (amputația post-traumatică antepicior stâng), o infirmitate fizică permanentă care îi afectează posibilitățile de mișcare și deplasare, solicitând în efectuarea acestora un efort mai mare a părții civile. Se au în vedere și consecințele în plan psihic, consecințe care uneori sunt ireparabile. Acestea sunt descrise în raportul de expertiză medico-legală nr.3072/II/1/150 din 25 octombrie 2013 și constau în intervenția unor modificări patologice definitive, respectiv sindrom psiho-organic, tulburare organică de personalitate și comportament, tulburare anxioasă și depresivă mixtă, afazie mixtă, evidențiind problemele grave de natură psihică și neurologică cu care partea civilă se confruntă, în sensul că este doar parțial orientat temporo spațial, vocabularul îi este redus la doar câteva cuvinte sau silabe, capacitatea de comunicare este redusă datorită incapacității de expresie, cu parafazii fonetice, precum și datorită unei defectuoase pronunții și articulării a cuvintelor. Personalitatea este modificată pe fond organic, cu tendințe la izolare crescute. De asemenea, se reține că partea civilă nu poate să identifice în totalitate și necesită sprijin: data și anul nașterii, ori adresa locației curente, având grave tulburări de memorie, respectiv că nu își amintește aspecte recente ale vieții, toate acestea fiind urmarea unui traumatism complex, cu leziuni semnificative la nivelul capului, traumatism facial. Toate acestea demonstrează gravitatea afecțiunilor, afecțiuni care i-au influențat simțitor calitatea vieții părții civile. Astfel, curtea consideră că numai prin oferirea unui echivalent, i se va permite părții civile să-și aline prin anumite avantaje, rezultatul dezagreabil ce i s-a produs ca urmare a faptei ilicite comise de inculpați.

În funcție de toate aceste circumstanțe particulare ale cauzei, de faptul că victima este o persoană în vârstă de 45 ani, a fost spitalizată o lungă perioadă, fiind supusă mai multor tratamente chiar și chirurgicale, de faptul că internarea în spital, suferința de a fi bolnavă, privată de o viață normală corespunzătoare vârstei implică și o suferință psihică ce presupune de asemenea o compensație corespunzătoare, curtea apreciază că se impune majorarea cuantumului daunelor morale de la suma de 50.000 euro la suma de 75.000 euro, sumă de bani care respectă principiul proporționalității daunelor morale acordate cu intensitatea și

gravitatea suferințelor fizice dar mai ales psihice încercate de partea civilă, fiind în măsură a-i ușura ori compensa, în măsura posibilă, suferințele îndurate ca consecințelor faptei comise de către inculpații.

Întinderea răspunderii civile delictuale nu este limitată de posibilitățile de plată ale inculpatului sau ale părții responsabile civilmente, principiul aplicabil fiind cel al reparării integrale a prejudiciului material și moral cauzat prin fapta săvârșită.

Referitor la cererea părții civile de acordare a unei despăgubiri civile sub forma unei rente lunare în mod corect se apreciază că pentru a subzista această obligație a inculpaților la plata rentei lunare este nevoie ca prejudiciul invocat de către partea civilă să fie cert, lichid și exigibil. Or, atâta vreme cât nu s-a dovedit un astfel de prejudiciu de către partea civilă cu privire la câștigurile nerealizate prin muncă, o astfel de cerere nu poate fi primită.

În scopul asigurării unei reparații echitabile din punct de vedere fizic și psihic părții civile, se impune majorarea daunelor morale astfel încât acestea să fie în măsură să compenseze suferința pricinuită persoanei vătămate.

Daunele morale însă nu pot fi acordate la nivelul sumei cerute de partea civilă, întrucât repararea unui prejudiciu de ordin afectiv nu trebuie să se transforme într-un izvor de îmbogățire pentru aceasta, motiv pentru care critica formulată de partea civilă sub acest aspect apare nefondată.

Nu poate fi redus nici cuantumul acestora așa cum au solicitat părțile responsabile civilmente, tocmai pentru considerentele mai sus arătate.

Așa fiind, sub acest aspect se constată că este fondat apelul declarat de partea civilă și nefondate apelurile declarate de partea responsabilă civilmente Inspectoratul pentru Situații de Urgență [redacted] al județului [redacted] și [redacted]

[redacted]

În ce privește plata onorariului de expert, acesta trebuie să reflecte valoarea muncii depusă de expert or, în speță, curtea constată că costul total al lucrării de 4.600 lei este disproporționat în raport de complexitatea expertizei, activitatea desfășurată de expert, inclusiv cea privind redactarea raportului, motiv pentru care apreciază că se impune reducerea acestuia la jumătate.

Pentru toate aceste considerente mai sus arătate, curtea, în baza articolului 421 punctul 2 litera a din Codul de procedură penală, va admite apelurile declarate de inculpații [redacted] și [redacted]

[REDACTED] partea civilă [REDACTED] împotriva sentinței penale nr. 600 din 09 mai 2014 pronunțată de Judecătoria [REDACTED] pe care o va desființa și, în rejudecare, va înlătura condamnarea inculpatului [REDACTED] la pedeapsa de 8 luni închisoare, precum și dispozițiile art. 81 Cod penal din 1969, art. 82 Cod penal din 1969, art. 83 Cod penal din 1969

În condițiile art. 396 alin. 1 și alin. 4 Cod procedură penală, cu referire la dispozițiile art. 83 și următ. Cod penal pentru săvârșirea infracțiunii prev. de art. 196 alin. 2 și 3 Cod penal cu aplicarea art. 5 Cod penal va stabili în sarcina inculpatului [REDACTED] o pedeapsă de 8 luni închisoare. În temeiul art. 83 alin. 1 Cod penal va amâna aplicarea pedepsei închisorii pe un termen de supraveghere de 2 (doi) ani, stabilit conform prevederilor art. 84 Cod penal și calculat de la data rămânerii definitive a prezentei hotărâri.

În temeiul art. 85 alin. 1 Cod penal pe durata termenului de supraveghere, inculpatul trebuie să respecte următoarele măsuri de supraveghere: - să se prezinte la Serviciul de Probațiune [REDACTED] la datele fixate de acesta; - să primească vizitele consilierului de probațiune desemnat cu supravegherea sa; - să anunțe, în prealabil, schimbarea locuinței și orice deplasare care depășește 5 zile, precum și întoarcerea; - să comunice schimbarea locului de muncă; - să comunice informații și documente de natură a permite controlul mijloacelor sale de existență.

În temeiul art. 86 alin. 1 Cod penal pe durata termenului de supraveghere datele prevăzute în art. 85 alin. 1 lit. c-e (schimbarea locuinței și orice deplasare care depășește 5 zile, precum și întoarcerea, schimbarea locului de muncă, informații și documente de natură a permite controlul mijloacelor de existență) se comunică Serviciului de Probațiune Bihor.

În temeiul art. 404 alin. 3 Cod procedură penală va atrage atenția inculpatului asupra consecințelor nerespectării măsurilor de supraveghere și ale săvârșirii de noi infracțiuni în cursul termenului de supraveghere, respectiv revocarea beneficiului amânării pedepsei închisorii și executarea acesteia în regim privativ de libertate.

Îi va pune în vedere inculpatului că potrivit art. 85 alin. 5 Cod penal obligațiile civile stabilite prin prezenta hotărâre trebuie îndeplinite cel mai târziu cu 3 luni înainte de expirarea termenului de supraveghere.

Îi va pune în vedere inculpatului dispozițiile art. 88 alin. 2 Cod penal referitoare la revocarea beneficiului amânării aplicării pedepsei închisorii și executarea acesteia în regim privativ de libertate în cazul neexecutării obligațiilor civile stabilite prin prezenta hotărâre.

Va înlătura condamnarea inculpatului [REDACTED] la pedeapsa de 1 an închisoare, precum și dispozițiile art. 81 Cod penal din 1969, art. 82 Cod penal din 1969, art. 83 Cod penal din 1969.

În condițiile art. 396 alin. 1 și alin. 4 Cod procedură penală, cu referire la dispozițiile art. 83 și următ. Cod penal, pentru săvârșirea infracțiunii prev. de art. 196 alin. 2 și 3 Cod penal cu aplicarea art. 5 Cod penal va stabili în sarcina inculpatului [REDACTED] pedeapsă de 1 an închisoare. În temeiul art. 83 alin. 1 Cod penal va amâna aplicarea pedepsei închisorii pe un termen de supraveghere de 2 (doi) ani, stabilit conform prevederilor art. 84 Cod penal și calculat de la data rămânerii definitive a prezentei hotărâri.

În temeiul art. 85 alin. 1 NCP pe durata termenului de supraveghere, inculpatul trebuie să respecte următoarele măsuri de supraveghere: - să se prezinte la Serviciul de Probațiune [REDACTED] la datele fixate de acesta; - să primească vizitele consilierului de probațiune desemnat cu supravegherea sa; - să anunțe, în prealabil, schimbarea locuinței și orice deplasare care depășește 5 zile, precum și întoarcerea; - să comunice schimbarea locului de muncă; - să comunice informații și documente de natură a permite controlul mijloacelor sale de existență.

În temeiul art. 86 alin. 1 Cod penal pe durata termenului de supraveghere datele prevăzute în art. 85 alin. 1 lit. c-e (schimbarea locuinței și orice deplasare care depășește 5 zile, precum și întoarcerea, schimbarea locului de muncă, informații și documente de natură a permite controlul mijloacelor de existență) se comunică Serviciului de Probațiune Bihor.

În temeiul art. 404 alin. 3 NCPP îi va atrage atenția inculpatului asupra consecințelor nerespectării măsurilor de supraveghere și ale săvârșirii de noi infracțiuni în cursul termenului de supraveghere, respectiv revocarea beneficiului amânării pedepsei închisorii și executarea acesteia în regim privativ de libertate.

Îi va pune în vedere inculpatului că potrivit art. 85 alin. 5 Cod penal, obligațiile civile stabilite prin prezenta hotărâre trebuie îndeplinite cel mai târziu cu 3 luni înainte de expirarea termenului de supraveghere.

Îi va pune în vedere inculpatului dispozițiile art. 88 alin. 2 Cod penal, referitoare la revocarea beneficiului amânării aplicării pedepsei închisorii și executarea acesteia în regim privativ de libertate în cazul neexecutării obligațiilor civile stabilite prin prezenta hotărâre.

Va majora cuantumul daunelor morale la care a fost obligat inculpatul [REDACTED] în solidar cu partea responsabilă civilmente

Inspectoratul pentru Situații de Urgență [redacted] al Județului [redacted] și în solidar cu inculpatul [redacted] și alături de asigurătorul de răspundere civilă [redacted] - [redacted] în favoarea părții civile [redacted], de la suma de 50.000 euro (sau echivalentul în lei la cursul BNR din data plății efective) la suma de 75.000 euro (sau echivalentul în lei la cursul BNR din data plății efective).

În baza art. 276 Cod procedură penală rap.451 alin. 3 Cod procedură civilă, va dispune reducerea la jumătate a onorariului pentru expert [redacted] și dispune ca inculpatul [redacted] să plătească către acesta, diferența de onorariu în sumă de 1.300 lei.

Va menține restul dispozițiilor sentinței atacate.

În baza articolului 421 punctul 2 litera b din Codul de procedură penală va respinge ca nefondate apelurile declarate partea responsabilă civilmente Inspectoratul pentru situații de urgență [redacted] al Județului [redacted] și [redacted] - [redacted] împotriva aceleiași sentințe.

În baza art. 275 alin. 2 Cod procedură penală va obliga partea responsabilă civilmente Inspectoratul pentru Situații de Urgență [redacted] al Județului [redacted] și [redacted] - [redacted] la plata sumei de câte 200 lei cheltuieli judiciare în favoarea statului, restul cheltuielilor judiciare avansate de stat rămânând în sarcina acestuia.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
D E C I D E**

În baza articolului 421 punctul 2 litera a din Codul de procedură penală admite apelurile declarate de inculpații [redacted] și [redacted] partea civilă [redacted] împotriva sentinței penale nr. 600 din 09 mai 2014 pronunțată de Judecătoria [redacted] pe care o desființează și în rejudecare:

Înlătură condamnarea inculpatului [redacted] la pedeapsa de 8 luni închisoare, precum și dispozițiile art. 81 Cod penal din 1969, art. 82 Cod penal din 1969, art. 83 Cod penal din 1969

În condițiile art. 396 alin. 1 și alin. 4 Cod procedură penală, cu referire la dispozițiile art. 83 și următ. Cod penal pentru săvârșirea infracțiunii prev. de art. 196 alin. 2 și 3 Cod penal cu aplicarea art. 5 Cod penal stabilește în sarcina inculpatului [redacted] o pedeapsă de 8

luni închisoare. În temeiul art. 83 alin. 1 Cod penal amână aplicarea pedepsei închisorii pe un termen de supraveghere de 2 (doi) ani, stabilit conform prevederilor art. 84 Cod penal și calculat de la data rămânerii definitive a prezentei hotărâri.

În temeiul art. 85 alin. 1 Cod penal pe durata termenului de supraveghere, inculpatul trebuie să respecte următoarele măsuri de supraveghere: - să se prezinte la Serviciul de Probațiune [REDACTED] la datele fixate de acesta; - să primească vizitele consilierului de probațiune desemnat cu supravegherea sa; - să anunțe, în prealabil, schimbarea locuinței și orice deplasare care depășește 5 zile, precum și întoarcerea; - să comunice schimbarea locului de muncă; - să comunice informații și documente de natură a permite controlul mijloacelor sale de existență.

În temeiul art. 86 alin. 1 Cod penal pe durata termenului de supraveghere datele prevăzute în art. 85 alin. 1 lit. c-e (schimbarea locuinței și orice deplasare care depășește 5 zile, precum și întoarcerea, schimbarea locului de muncă, informații și documente de natură a permite controlul mijloacelor de existență) se comunică Serviciului de Probațiune [REDACTED].

În temeiul art. 404 alin. 3 Cod procedură penală atrage atenția inculpatului asupra consecințelor nerespectării măsurilor de supraveghere și ale săvârșirii de noi infracțiuni în cursul termenului de supraveghere, respectiv revocarea beneficiului amânării pedepsei închisorii și executarea acesteia în regim privativ de libertate.

Pune în vedere inculpatului că potrivit art. 85 alin. 5 Cod penal obligațiile civile stabilite prin prezenta hotărâre trebuie îndeplinite cel mai târziu cu 3 luni înainte de expirarea termenului de supraveghere.

Pune în vedere inculpatului dispozițiile art. 88 alin. 2 Cod penal referitoare la revocarea beneficiului amânării aplicării pedepsei închisorii și executarea acesteia în regim privativ de libertate în cazul neexecutării obligațiilor civile stabilite prin prezenta hotărâre.

Înlătură condamnarea inculpatului [REDACTED] la pedeapsă de 1 an închisoare, precum și dispozițiile art. 81 Cod penal din 1969, art. 82 Cod penal din 1969, art. 83 Cod penal din 1969.

În condițiile art. 396 alin. 1 și alin. 4 Cod procedură penală, cu referire la dispozițiile art. 83 și următ. Cod penal, pentru săvârșirea infracțiunii prev. de art. 196 alin. 2 și 3 Cod penal cu aplicarea art. 5 Cod penal stabilește în sarcina inculpatului [REDACTED] o pedeapsă de 1 an închisoare. În temeiul art. 83 alin. 1 Cod penal amână aplicarea pedepsei închisorii pe un termen de supraveghere de 2 (doi) ani, stabilit

conform prevederilor art. 84 Cod penal și calculat de la data rămânerii definitive a prezentei hotărâri.

În temeiul art. 85 alin. 1 NCP pe durata termenului de supraveghere, inculpatul trebuie să respecte următoarele măsuri de supraveghere: - să se prezinte la Serviciul de Probațiune [REDACTED] la datele fixate de acesta; - să primească vizitele consilierului de probațiune desemnat cu supravegherea sa; - să anunțe, în prealabil, schimbarea locuinței și orice deplasare care depășește 5 zile, precum și întoarcerea; - să comunice schimbarea locului de muncă; - să comunice informații și documente de natură a permite controlul mijloacelor sale de existență.

În temeiul art. 86 alin. 1 Cod penal pe durata termenului de supraveghere datele prevăzute în art. 85 alin. 1 lit. c-e (schimbarea locuinței și orice deplasare care depășește 5 zile, precum și întoarcerea, schimbarea locului de muncă, informații și documente de natură a permite controlul mijloacelor de existență) se comunică Serviciului de Probațiune [REDACTED]

În temeiul art. 404 alin. 3 NCPP atrage atenția inculpatului asupra consecințelor nerespectării măsurilor de supraveghere și ale săvârșirii de noi infracțiuni în cursul termenului de supraveghere, respectiv revocarea beneficiului amânării pedepsei închisorii și executarea acesteia în regim privativ de libertate.

Pune în vedere inculpatului că potrivit art. 85 alin. 5 Cod penal, obligațiile civile stabilite prin prezenta hotărâre trebuie îndeplinite cel mai târziu cu 3 luni înainte de expirarea termenului de supraveghere.

Pune în vedere inculpatului dispozițiile art. 88 alin. 2 Cod penal, referitoare la revocarea beneficiului amânării aplicării pedepsei închisorii și executarea acesteia în regim privativ de libertate în cazul neexecutării obligațiilor civile stabilite prin prezenta hotărâre.

Majorează cuantumul daunelor morale la care a fost obligat inculpatul [REDACTED] în solidar cu partea responsabilă civilmente Inspectoratul pentru Situații de Urgență [REDACTED] al Județului [REDACTED] și în solidar cu inculpatul [REDACTED] și alături de asigurătorul de răspundere civilă [REDACTED] - [REDACTED] [REDACTED] în favoarea părții civile [REDACTED] de la suma de 50.000 euro (sau echivalentul în lei la cursul BNR din data plății efective) la suma de 75.000 euro (sau echivalentul în lei la cursul BNR din data plății efective).

În baza art. 276 Cod procedură penală rap.451 alin. 3 Cod procedură civilă, dispune reducerea la jumătate a onorariului pentru

ROMANIA
CURTEA DE APEL [REDACTAT] - SECTIA A II-A PENALA

DOSAR NR. [REDACTAT]
[REDACTAT]

DECIZIA PENALA nr. 1356/R

Sedința publică din: 14.06.2011

Curtea constituită din:

Președinte: [REDACTAT]

Judecător: [REDACTAT]

Judecător: [REDACTAT]

Grefier: [REDACTAT]

Ministerul Public – Parchetul de pe lângă Curtea de Apel București a fost reprezentat de procuror [REDACTAT]

Pe rol pronunțarea cauzei penale, având ca obiect recursurile declarate de Parchetul de pe lângă Judecătoria [REDACTAT], de inculpatul [REDACTAT], de asiguratorul [REDACTAT], de partea responsabilă civilmente [REDACTAT] și de părțile civile [REDACTAT] și [REDACTAT] împotriva sentinței penale nr. 132/09.04.2011, pronunțată de Judecătoria [REDACTAT] – Secția penală, în dosarul penal nr. [REDACTAT]

Dezbaterile și susținerile asupra fondului cauzei au avut loc în ședința publică din data de 06.06.2011, care face parte integrantă din prezenta, când, având nevoie de timp pentru a delibera, Curtea a amânat pronunțarea pentru astăzi, 14.06.2011, când a decis următoarele:

CURTEA,

Deliberând asupra recursului formulat, constată următoarele:

Prin *sentința penală nr. 132/09.04.2011*, pronunțată în dosarul nr. [REDACTAT], Judecătoria [REDACTAT] a dispus următoarele:

În baza art.178 alin.1, 2 și 5 Cod penal cu aplic. art.320 Cod procedură penală, a fost condamnat inculpatul [REDACTAT] – fiul lui [REDACTAT] și [REDACTAT], născut la data de 07.12.1978 în [REDACTAT], CNP [REDACTAT], la o pedeapsă de 2 ani închisoare pentru infracțiunea de ucidere din culpă (trei fapte).

În baza art.65 alin.1 Cod penal, i s-a aplicat inculpatului [REDACTAT] pedeapsa complementară a interzicerii dreptului prev. de art.64 lit.a Cod penal pe o perioadă de 5 ani după executarea pedepsei principale.

În baza art.184 alin.1 și 3 Cod penal cu aplic. art.320 Cod procedură penală, a fost condamnat inculpatul [REDACTAT] la pedeapsa de 6 luni închisoare pentru infracțiunea de vătămare corporală din culpă.

În temeiul art.33 lit.b și art.34 lit.b Cod penal au fost contopite pedepsele aplicate, urmând ca inculpatul să o execute pe cea mai grea, de 2 ani închisoare.

În baza art.35 alin.1 Cod penal, pe lângă pedeapsa rezultanta de 2 ani închisoare, i s-a aplicat inculpatului și pedeapsa complementară a interzicerii

dreptului prev. de art. 64 lit. c. Cod penal pe o perioadă de 5 ani după executarea pedepsei principale.

În temeiul art. 71 cod penal i s-au interzis inculpatului exercitiul drepturilor prevăzute de art. 64 al. 1 lit. a, teza a II-a, b și c cod penal.

A fost admisă acțiunea civilă formulată de Spitalul Clinic de Urgență

Au fost admise în parte acțiunile civile introduse de

În baza art. 14 rap. la art. 346 alin. 1 Cod procedură penală și la art. 998-999 cod civil, a fost obligat inculpatul în solidar cu partea responsabilă civilmente alături de aceștia urmând să răspundă în calitate de asigurător în baza contractului de asigurare și a art. 55 din Legea nr. 136/1995, astfel cum a fost modificată prin Legea nr. 172/2004 în limita plafonului maxim prevăzut pentru anul 2009, la plata sumei de 2361,86 lei reprezentând cheltuieli de spitalizare ale victimei precum și la plata dobânzilor legale de la data rămânerii definitive a prezentei hotărâri, către partea civilă Spitalul Clinic de Urgență

În baza art. 14 rap. la art. 346 alin. 1 Cod procedură penală și la art. 998-999 cod civil a fost obligat inculpatul în solidar cu partea responsabilă civilmente alături de aceștia urmând să răspundă în calitate de asigurător în baza contractului de asigurare și a art. 55 din Legea nr. 136/1995, astfel cum a fost modificată prin Legea nr. 172/2004 în limita plafonului maxim prevăzut pentru anul 2009, la plata sumei de 150 000 euro în echivalentul în lei la cursul BNR de la data efectuării plății reprezentând daune morale către partea civilă Șerban Iulian.

În baza art. 14 CP.P. rap. la art. 346 alin. 1 C.P.P. și la art. 998-999 cod civil a fost obligat inculpatul în solidar cu partea responsabilă civilmente alături de aceștia urmând să răspundă în calitate de asigurător în baza contractului de asigurare și a art. 55 din Legea nr. 136/1995, astfel cum a fost modificată prin Legea nr. 172/2004 în limita plafonului maxim prevăzut pentru anul 2009, la plata sumei de 3000 lei și 12500 euro în echivalentul în lei la cursul BNR de la data efectuării plății reprezentând daune materiale și 200 000 euro în echivalentul în lei la cursul BNR de la data efectuării plății reprezentând daune morale către partea civilă

În baza art. 14 CP.P. rap. la art. 346 alin. 1 C.P.P. și la art. 998-999 cod civil a fost obligat inculpatul în solidar cu partea responsabilă civilmente alături de aceștia urmând să răspundă în calitate de asigurător în baza contractului de asigurare și a art. 55 din Legea nr. 136/1995, astfel cum a fost modificată prin Legea nr. 172/2004 în limita plafonului maxim prevăzut pentru anul 2009, la plata sumei de 20560 lei reprezentând daune materiale către părțile civile și câte 200 000 euro în echivalentul în lei la cursul BNR de la data efectuării plății reprezentând daune morale către și

În baza art.191 Cod procedură penală a fost obligat inculpatul în solidar cu partea responsabilă civilmente [REDACTED] la plata sumei de 900 lei cheltuieli judiciare către stat.

În baza art.193 Cod procedură penală a fost obligat inculpatul în solidar cu partea responsabilă civilmente [REDACTED] la plata sumei de 5636 lei cheltuieli de judecată către partea civilă [REDACTED] la plata sumei de 100 lei cheltuieli de judecată către partea civilă [REDACTED] la plata sumei de 3201,70 lei către partea civilă [REDACTED] și 1000 lei către partea civilă [REDACTED].

Pentru a pronunța această hotărâre, prima instanță a reținut că la data de 26.08.2009, în jurul orelor 13.50, în timp ce conducea autoutilitara marca [REDACTED] cu nr. de înmatriculare [REDACTED] pe DN1 dinspre Ploiești către București, inculpatul [REDACTED] a pierdut controlul asupra direcției de mers a autovehiculului din cauza vitezei excesive și a pătruns pe sensul opus, unde a intrat în coliziune cu autovehiculele marca [REDACTED] cu nr. [REDACTED], marca [REDACTED] cu nr. [REDACTED], marca [REDACTED] cu nr. [REDACTED] și marca [REDACTED] cu nr. [REDACTED] care circulau dinspre București către Ploiești, rezultând decesul numitorilor [REDACTED] și [REDACTED], ocupanți ai autoturismului marca Dacia 1310 și vătămarea corporală a numitei [REDACTED] pasageră în autoturismul marca Renault.

Cu ocazia cercetării la fața locului, în prezența martorilor asistenți [REDACTED] și [REDACTED] s-a constatat că accidentul rutier a avut loc pe DN1, la km [REDACTED] și a fost provocat de inculpatul [REDACTED] care conducea autoutilitara marca [REDACTED] cu nr. de înmatriculare [REDACTED] ce se deplasa din direcția Ploiești către București. Suprafața părții carosabile pe care s-a produs accidentul era din asfalt și uscată, cerul senin, vizibilitatea bună, drumul fiind drept. Sensurile de circulație erau despărțite cu bordură din beton pe fiecare sens de mers existând câte trei benzi de circulație separate prin marcaje longitudinale cu linie discontinuă.

În zona producerii accidentului nu existau indicatoare rutiere de restricție, iar pe carosabil existau urme de frânare pe o lungime de 41 m, urme de frânare, cioburi de sticlă și fragmente de plastic, un acumulator auto aparținând autoutilitarei marca Iveco, bară protecție spate și plăcuță cu nr. de înmatriculare aparținând autoturismului marca [REDACTED] și bară protecție față aparținând autoturismului marca [REDACTED].

Autoutilitara [REDACTED] a fost găsită răsturnată pe partea sa dreaptă, pe sensul de mers către București-Ploiești, orientată cu fața oblic către axul drumului și prezenta avarii la capotă motor, parbriz, plafon, aripă dreapta față, portieră dreapta față, bară față, far și semnal stânga față, portiere caroserie spate, geam lateral dreapta, roată dreapta față.

Autocisterna marca [REDACTED] cu nr. [REDACTED] a fost găsită pe banda nr. 1 de mers a sensului București către Ploiești și prezenta următoarele avarii: rampă stropii față și spate, parbriz, aripă și scară stânga față, colț bară protecție stânga față.

Autoturismul marca [REDACTED] cu nr. [REDACTED] a fost găsit pe banda de mers nr. 2 a sensului de mers București către Ploiești, fiind avariat 100%, respectiv carbonizat.

Autoturismul marca [REDACTED] cu nr. [REDACTED] a fost găsit pe banda de mers nr. 2 și parțial nr. 1 pe sensul de mers București către Ploiești prezenta

următoarele avarii: aripă stânga spate, lampă stop stânga spate, airbasj față, aripă stânga față, parbriz, capotă motor bară față, far semnal stânga față, portiere față spate dreapta, aripă dreapta spate, geam față lateral, oglindă retrovizoare dreapta, bară protecție spate.

Autoturismul marca [REDACTED] cu nr. [REDACTED] a fost găsit pe banda de mers nr. 1 a sensului de deplasare București către Ploiești, orientat cu fața oblic către marginea părții carosabile și prezenta următoarele avarii: aripă stânga față, capotă motor, portieră stânga față, semnal stânga față, roată stânga față.

În urma accidentului, a rezultat decesul numitului [REDACTED] conducătorul autoturismului marca Dacia cu nr. [REDACTED] și al numiților [REDACTED] și [REDACTED] ambii pasageri în autoturismul marca [REDACTED] precum și vătămarea corporală a numiților [REDACTED] și [REDACTED] în vârstă de 3 ani, pasageri în autoturismul marca [REDACTED] a cu nr. [REDACTED], condus de numitul [REDACTED] și a inculpatului [REDACTED] conducătorul autoutilitareii marca [REDACTED] cu nr. [REDACTED]. Cele trei persoane decedate au fost găsite încarcerate în caroseria autoturismului marca Dacia și prezentau urme de arsuri cu flacără deschisă pe toată suprafața corporală, aspecte relevate prin procesul verbal de cercetare la fața locului și planșele foto.

În cauză s-a efectuat raportul medico-legal de necropsie nr. A 3/J/242/2009 din 07.04.2010, care a concluzionat că moartea numitului [REDACTED] a fost violentă și datează din 26.08.2009. Ea s-a datorat hemoragiei interne (hemotorax dreapta, hemoperitoneu, hematom perirenal dreapta) consecutivă lezării organelor interne (pulmon, splină, rinichi drept) în cadrul unui politraumatism. La autopsie s-au mai constatat: fractură humerus stâng, infiltrate sanguine perete toracic, fracturi costale stânga. Leziunile s-au putut produce prin lovire cu și de corpuri - planuri dure în condițiile unui accident rutier și sunt în legătură de cauzalitate directă necondiționată cu decesul. S-au mai constatat leziuni de arsură grad IV (carbonizare) pe circa 100 % din suprafața corporală ce s-au putut produce prin flacără în același context lezional traumatic.

Conform raportului medico-legal de necropsie nr. A 3/J/244/2009 din 07.04.2010, moartea numitei [REDACTED] a fost violentă și datează din 26.08.2009. Ea s-a datorat hemoragiei și dilacerării meningo-cerebrale consecutivă unui traumatism cranio-cerebral cu fractură multietichioasă de boltă și bază craniană survenit în cadrul unui politraumatism. La autopsie s-au mai constatat: fractură femur stâng, fractură de mandibulă, rupturi pulmonare bilaterale, ruptură de crosă aortă în porțiunea extrapericardică, rupturi hepatice, hematom subcapsula hepatic, rupturi renale stângi, hematom perirenal stâng. Leziunile s-au putut produce prin lovire cu și de corpuri - planuri dure în condițiile unui accident rutier și sunt în legătură de cauzalitate directă necondiționată cu decesul. S-au mai constatat leziuni de arsură produse prin flacără pe 100 % din suprafața corporală cu lipsuri ale țesuturi moi epicraniene, perete toracic, abdomen, membru inferior, lipsa autopsic stâng, fracturi postcombustionale frontal dreapta, costale stânga. Leziunile de arsură s-au putut produce în același context lezional traumatic.

Conform raportului medico-legal de necropsie nr. A 3/J/243/2009 din 07.04.2010, moartea numitului [REDACTED] a fost violentă și datează din 26.08.2009. Ea s-a datorat hemoragiei meningo-cerebrale consecutivă unui

ansamblului roții dreapta față la această utilitară s-a produs din cauza impactului cu bordura mediană și nu în deplasarea anterioară pe sensul normal de mers către București. Inculpatul [REDACTED] a avut posibilitatea prevenirii producerii accidentului prin deplasarea cu autoutilitara având o viteză ce se încadra în limita maximă admisă pe acest sector (70 km/h) și care îi permitea efectuarea oricăror manevre în siguranță, inclusiv menținerea autovehiculului pe sensul său de mers.

Pentru inculpatul [REDACTED] s-a reținut faptul că nu a respectat disp. art. 48 și 49 din OUG 195/2002-rep., prin deplasarea cu autoutilitara având o viteză net superioară limitei maxime admise pe sectorul de drum respectiv, situație care a determinat pierderea controlului asupra direcției pătrunderea intempestivă pe contrasens.

Pentru conducătorii auto [REDACTED] și [REDACTED] nu s-au reținut încălcări ale normelor rutiere și s-a stabilit că aceștia nu au avut posibilități tehnice de evitarea produce accidentului.

Retinerea de către expertul recomandat de inculpat a încălcării de către conducătorul autoturismului marca [REDACTED] a prev. art. 7 din OUG 195/2002-rep., constând în faptul că autoturismul menționat era echipat cu instalație de alimentare GPL neautorizată nu generează necesitatea efectuării unui supliment de expertiză, întrucât acest aspect nu prezintă relevanță cauzală cu privire la moartea celor trei victime, respectiv [REDACTED] și [REDACTED] sau cu privire la vătămarea corporală a părții vătămate [REDACTED], toate aceste rezultate socialmente periculoase având loc ca urmare a unor leziuni produse prin lovire cu și de corpuri-planuri dure, iar nu ca urmare a exploziei instalației de alimentare GPL.

Instanța a reținut vinovăția inculpatului în producerea accidentului în sensul că în mod cert că faptele inculpatului [REDACTED] au fost comise ca urmare a încălcării disp. art.48 și art.49 din OUG 195/2002-rep. ce a generat rezultatul socialmente periculos al infracțiunilor ce fac obiectul prezentei cauze.

În drept, faptele inculpatului [REDACTED] întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii deucidere din culpă prev. de art.178 alin.1 și 2 și 5 Cod penal (trei victime) și vătămare corporală din culpă (o victimă) prev. de art.184 alin.1 și 3 Cod penal pentru care a fost condamnat la două pedepse cu închisoarea.

La individualizarea pedepselor ce urmează a fi aplicate inculpatului, instanța a avut în vedere dispozițiile art.72 Cod penal, respectiv gradul de pericol social concret al faptei săvârșite, împrejurările în care s-a comis aceasta, cu depășirea mult superioară a limitei de viteză legală, instanța ținând cont totodată și de persoana inculpatului, care la data comiterii faptei, avea o ocupație, a recunoscut și regretat fapta comisă, nu are antecedente penale, este căsătorit și are un copil minor.

Sub aspectul modalității de executare a pedepsei, instanța de fond a reținut că repetatele abateri de la normele rutiere înaintea accidentului, dar și după comiterea acestuia evidentiază persistența inculpatului într-o conduită contravențională; faptele demonstrează ignorarea pericolului și a urmărilor faptelor sale, formând convingerea instanței că scopul pedepsei poate fi atins numai prin executarea acesteia în regim de detenție.

Pe latură civilă, instanța de fond a apreciat îndeplinite condițiile răspunderii civile delictuale prevăzute de dispozițiile art. 998-999 C.civ., apreciind adecvată

traumatism cranio-cerebral cu fractură de boltă și bază craniană survenite în cadrul unui polimaumatism. La autopsie s-au mai constatat fracturi costale bilaterale, fractură claviculă stânga, fractură cominutivă coloană vertebrală toracică T 5 cu transecțiune medulară, hemotorax bilateral, rupturi pulmonare bilaterale, ruptură cupolă diafragmatică stânga cu ascensionare intratoracică a anșelor intestinale, hemoperitoneu, rupturi și dilacerări hepatice, dilacerare splenică, hematom perirenal stâng, fisuri renale stânga, fractură de simfiză pubiană. Leziunile s-au putut produce prin lovire cu și de corpuri - planuri dure în condițiile unui accident rutier și sunt în legătură de cauzalitate directă necondiționată cu decesul. S-au mai constatat leziuni de arsură produse prin flacără pe circa 100 % din suprafața corporală cu lipsuri de țesuturi moi, tegumente, cu fractura postcombustională antebraț drept, dezarticulație mână dreaptă, eviscerare intestinală, fractură postcombustională fronto-parietală bilaterală. Leziunile de arsură s-au putut produce în același context lezional traumatic.

De asemenea, potrivit certificatului medico-legal nr. A/20/915/2009 din 31.08.2009, numita [redacted] prezintă leziuni traumantice care au putut fi produse prin lovire cu și de corp dur în condițiile unui accident rutier. Leziunile traumantice suferite de susnumita la data de 26.08.2009 necesită circa 30 zile de îngrijiri medicale și nu i-au pus în primejdie viața.

De asemenea, la dosarul cauzei a fost atașat în fotocopie procesul verbal de intervenție din data de 26.08.2009 încheiat de Inspectoratul pentru Situații de Urgență [redacted] - Detașamentul [redacted] potrivit căruia sursa probabilă de aprindere au fost scânteele mecanice, mijlocul care putea produce aprinderea fiind instalația de gaz petrolier lichefiat montată pe autoturismul Dacia, primul material care s-a aprins fiind probabil butanul.

În ceea ce privește această instalație de gaz petrolier lichefiat, conform adresei nr. 8812/03.09.2009 emisă de Registrul Auto Român, autoturismul marca [redacted] cu nr. de înmatriculare [redacted] are inspecția tehnică periodică valabilă, însă în cartea de identitate a vehiculului cu seria [redacted] nu există mențiuni cu privire la o eventuală echipare a autoturismului cu instalație de alimentare GPL.

De asemenea, conform procesului-verbal încheiat de organele de poliție la data de 28.09.2009, în urma verificărilor efectuate în baza de date a R.A.R. privind auto marca Dacia cu nr. [redacted] s-a stabilit că la data de 27.12.2006, numita [redacted] s-a prezentat cu autoturismul respectiv în vederea efectuării inspecției tehnice periodice, ocazie cu care a fost respins din cauza instalație GPL. La aceeași dată, după 2 ore, autoturismul a fost admis în circulație, nemaiavând montată instalația GPL.

Prin ordonanța din data de 03.09.2009, organele de cercetare penală au dispus efectuarea unei expertize tehnice cu privire la dinamica producerii accidentului, care a concluzionat că starea de pericol care a condus la producerea accidentului a fost generată de inculpatul [redacted] prin deplasarea cu autoutilitara marca [redacted] având o viteză superioară limitei legale și prin efectuarea unor manevre brusce care au determinat apariția derapajului și pătrunderea necontrolată pe contrasens, unde a acroșat autocisterna marca [redacted], a căzut pe autoturismul [redacted] și a intrat în contact cu autoturismul [redacted] și [redacted]. Viteza minimă inițială a autoutilitarei [redacted] cu nr. [redacted] a fost de min. 116 km/h. Desprinderea

acordarea daunelor morale în cuantumul indicat. Sub aspectul daunelor materiale, instanța de fond a apreciat dovedite în parte pretențiile părților civile, având în vedere înscrisurile și probele testimoniale administrate în cauză.

Impotriva acestei sentințe au formulat recurs, în termen legal, [REDACTED]

[REDACTED] părțile civile [REDACTED] și [REDACTED] asigurătorul [REDACTED] partea responsabilă civilmente [REDACTED] și inculpatul [REDACTED] care au criticat soluția instanței de fond pentru motive de nelegalitate și netemeinicie.

În dezvoltarea motivelor de recurs, *Ministerul Public* a arătat că pedeapsa aplicată inculpatului [REDACTED] este neindestulătoare și disproporționată față de gradul de pericol social concret al infracțiunilor săvârșite și de datele sale personale.

În acest sens, au fost invocate criteriile teoretice de individualizare a pedepsei, iar pe de altă parte, s-au făcut trimiteri detaliate la modalitatea concretă de comitere a faptelor, la gravitatea extremă a urmărilor produse (concretizată în decesul a trei victime și vătămarea corporală a altor două persoane, precum și a inculpatului) și la datele ce caracterizează persoana inculpatului, solicitându-se majorarea pedepsei aplicate.

În cursul dezbaterilor orale, reprezentantul *Ministerului Public* a criticat soluția instanței de fond și pentru două motive de nelegalitate, respectiv:

- omisiunea de a se aplica pedeapsa accesorie a interzicerii drepturilor pe lângă fiecare pedeapsă principală stabilită, apreciindu-se criticabilă aplicarea acesteia doar pe lângă pedeapsa rezultantă;

- greșita soluționare a laturii civile sub aspectul obligării eronate a asigurătorului la plata despăgubirilor civile alături de inculpat și de partea responsabilă civilmente. În acest sens, s-a considerat că soluția ce se impune este aceea a constatării opozabilității hotărârii față de asigurător, având în vedere considerentele deciziei de recurs în interesul legii nr. 1/2005.

Părțile civile [REDACTED] și [REDACTED]

[REDACTED] au criticat soluția instanței pentru motive de netemeinicie, atât în ceea ce privește cuantumul pedepsei aplicate inculpatului [REDACTED] cât și despăgubirile civile acordate în cauză.

Sub aspectul pedepsei stabilite, recurenții-părți civile au apreciat că gravitatea deosebită a faptei comise, consecințele produse, viteza excesivă cu care circula inculpatul, aflat în întrecere cu un alt autovehicul, dar și atitudinea oscilantă și nesinceră a autorului faptelor reclamă reținerea incidentei dispozițiilor art. 75 alin. 2 C.p. și aplicarea unei pedepse în cuantumul maxim prevăzut de lege, urmată de aplicarea sporului de 3 ani închisoare.

Sub aspectul despăgubirilor civile, recurenții-părți civile au apreciat că se justifică acordarea integrală a daunelor solicitate, având în vedere consecințele faptelor comise, iar în privința părții civile [REDACTED] s-a solicitat a se avea în vedere și imposibilitatea acestuia de a obține probe care să justifice daunele materiale solicitate.

Asigurătorul [REDACTED] a apreciat că instanța de fond a făcut o greșită aplicare a noțiunii de despăgubire echitabilă, acordând despăgubiri morale într-un cuantum exagerat. În acest sens, au fost invocate jurisprudența constantă a

...stărilor române, componenta nu doar umană, ci și cea economică și socială daunelor morale, solicitându-se reevaluarea cuantumului acestora prin prisma contextului economic actual, dar și al salariului mediu net pe economie.

În motivele scrise de recurs, asiguratorul a făcut scurte referiri și împrejurarea că obligația de plată a despăgubirilor revine inculpatului, hotărârea fiind doar opozabilă asiguratorului, însă acest argument nu a mai fost dezvoltat în cursul dezbaterilor.

Partea responsabilă civilmente [redacted] nu a motivat recursul declarat și nu s-a prezentat la soluționarea cauzei.

Inculpatul [redacted] a solicitat, sub un prim aspect, reducerea pedepsei aplicate, având în vedere lipsa antecedentelor penale, împrejurarea că este căsătorit, are un copil minor în vârstă de 1 an și 8 luni, precum și faptul că își sprijină mama și fratele. Invocând atitudinea sa sinceră pe parcursul procesului, dar și șocul psihic suferit ca urmare a accidentului, recurentul-inculpat a solicitat ca, subsecvent reducerii cuantumului pedepsei, să se dispună suspendarea condiționată ori supraveghere a executării acesteia.

Pe latură civilă, recurentul-inculpat a solicitat reducerea cuantumului daunelor morale acordate familiilor victimelor, având în vedere posibilitățile sale materiale și contextul economic actual.

Examinând actele dosarului și sentința penală atacată prin prisma criticilor formulate, dar și sub toate aspectele de fapt și de drept în conformitate cu dispozițiile art. 385⁶ alin. 3 C.p.p., Curtea reține următoarele:

Soluționarea cauzei în procedura simplificată a judecății în caz de recunoaștere a vinovăției s-a făcut cu respectarea dispozițiilor art. 320¹ alin. 1, 2, 3, 4 C.p.p., ansamblul probelor administrate în faza de urmărire penală confirmând pe deplin situația de fapt reținută.

Împrejurările obiective concrete în care s-a produs accidentul de circulație din data de 26.08.2009, conduita adoptată în trafic de către inculpatul [redacted] încălcarea gravă de către acesta a regimului legal de viteză în cazul conducerii autovehiculelor în interiorul localităților și consecințele produse prin fapta comisă reprezintă elemente ce nu au fost contestate, de altfel, de către recurenți.

În virtutea efectului integral devolutiv al recursului și în urma examenului propriu al tuturor mijloacelor de probă existente în cauză, Curtea constată, la rândul său, că uciderea, din culpa exclusivă a inculpatului [redacted] a trei persoane și vătămarea corporală a altor două persoane în aceleași împrejurări rezultă din probele existente dincolo de orice îndoială rezonabilă.

Astfel, reține că la data de 26.08.2009, în jurul orelor 13.50, în timp ce conducea autoutilitara marca [redacted] cu nr. de înmatriculare [redacted] pe DN1, în interiorul localității Otopeni, jud. Ilfov, circulând cu o viteză de min. 116 km/h și efectuând manevre bruște în scopul șicanării unui alt conducător auto, inculpatul [redacted] a pierdut controlul asupra direcției de mers și a pătruns necontrolat pe contrasens, unde a acroșat autocisterna marca [redacted] cu nr. [redacted], a căzut pe autoturismul marca [redacted] cu nr. [redacted] și a intrat în contact cu autoturismele marca [redacted] și [redacted] care circulau regulamentar. Impactul cu autoturismul [redacted] a fost urmat de arderea și carbonizarea integrală a acestui vehicul.

În urma accidentului rutier, toți cei trei ocupanți ai autoturismului Dacia, respectiv victimele [REDACTED] și [REDACTED] au decedat, leziunile produse prin lovire cu și de corpuri dure în condițiile accidentului constituind cauza directă și neconditionată a decesului.

Totodată, a rezultat vătămarea corporală a unuia dintre ocupanții autoturismului marca [REDACTED] respectiv partea vătămată [REDACTED], care a suferit leziuni traumatice ce au necesitat pentru vindecare 50 de zile de îngrijiri medicale, fără a-i pune în primejdie viața.

Fapta astfel săvârșită de inculpatul [REDACTED] întrunește elementele constitutive a două infracțiuni aflate în concurs ideal, respectiv ucidere și vătămare corporală, ambele săvârșite din culpa exclusivă a inculpatului, infracțiuni prevăzute de art. 178 alin. 1, 2, 5 C.p., respectiv art. 184 alin. 1, 3 C.p.

În condițiile incidente cauzei de atenuare prevăzute de art. 320 alin. 7 C.p.p. rezultă că, prin aplicarea unor pedepse de 2 ani închisoare, respectiv 6 luni închisoare, instanța s-a orientat spre pedepse într-un quantum ușor superior limitei minime speciale.

Reevaluând ansamblul circumstanțelor cauzei, Curtea apreciază că pedeapsa aplicată pentru uciderea a trei persoane în împrejurări de natura celor reținute nu corespunde exigențelor unei juste individualizări, fiind lipsită de abilitatea de a permite efectiv realizarea funcțiilor sale de constrângere și reeducare, dar și a funcției de exemplaritate.

În acest sens, Curtea constată că circumstanțele obiective în care s-a produs accidentul rutier din data de 26.08.2009 relevă neechivoc faptul că singura cauză a depășirii regimului legal de viteză, a efectuării unor manevre bruște în scop șicanator, cu consecința pătrunderii pe contrasens și uciderea a trei oameni, a constituit-o comportamentul iresponsabil al inculpatului [REDACTED].

Așa cum rezultă din declarația martorei [REDACTED] în momentele premergătoare producerii accidentului, inculpatul a manifestat constant un comportament agresiv în trafic, avertizând insistent cu farurile celorlți conducători auto să elibereze banda de deplasare și efectuând (în scop exclusiv șicanator) manevre bruște de frânare în fața unui conducător auto care nu a procedat astfel. Din același mijloc de probă rezultă că perseverența nejustificată a inculpatului în a depăși un alt autovehicul a determinat deplasarea autoutilitarei conduse cu o viteză de minim 116 km/h în interiorul localității și schimbarea bruscă și repetată a benzilor de pe sensul său de mers, conduită ce a generat, în mod inevitabil, pierderea ulterioară a controlului asupra direcției de mers.

Urmările acestei acțiuni au fost deosebit de grave, autoutilitara condusă de inculpat intrând în impact cu alte patru autoturisme ce se deplasau din sens opus, cauzând decesul instantaneu a trei persoane și vătămarea corporală a alteia. Pierderea vieții a trei persoane în aceste împrejurări imprimă faptei o pericolozitate socială extrem de ridicată și reclamă aplicarea unei pedepse care să reflecte această împrejurare, fără a se impune însă reținerea incidente dispozițiilor art. 75 alin. 2 C.p.

Pe de altă parte, nu pot fi neglijate urmările care se puteau produce în condițiile dinamicii accidentului, putându-se aprecia în mod plauzibil că evitarea pierderii și a altor vieți omenești a fost o pură întâmplare.

Datele personale ale inculpatului reliefează obișnuița acestuia de a nu respecta măsurile de prevedere în activitatea de conducător auto, abaterile contravenționale săvârșite atât înainte, cât și după comiterea faptei relevând că atitudinea inculpatului pe drumurile publice a constituit un pericol potential constant pentru ceilalți participanți la trafic.

Luând în considerare și conduita procesuală manifestată de către inculpatul [redacted] care, deși s-a prezentat la judecarea cauzei și a înțeles să urmeze procedura simplificată de judecată, nu a dovedit neechivoc înțelegerea reală și deplină a gravității și consecințelor faptelor sale, Curtea apreciază că se impune majorarea pedepsei.

În acest sens, apreciază că o pedeapsă orientată spre maximul special prevăzut de lege, ca urmare a aplicării și dispozițiilor art. 320¹ alin. 7 C.p.p., constituie nu doar o sancțiune cu un rol coercitiv adecvat, ci și cadrul necesar pentru inițierea unui proces de reeducare și de conștientizare de către inculpat a imperativului adaptării conduitei sale la exigențele normelor legale.

Situația familială a inculpatului, împrejurarea că este căsătorit și are un copil minor reprezintă elemente pe care Curtea le apreciază mai puțin relevante date în circumstanțele comiterii faptei și celelalte date personale ale inculpatului, astfel cum au fost reținute. Ele vor fi avute însă în vedere în aprecierea șanselor de reeducare ale recurentului, sens în care se poate reține că integrarea acestuia într-un climat familial stabil poate favoriza procesul educativ fără a fi necesară aplicarea vreunui spor conform art. 178 alin. 5 C.p.

În acest context, concluzionează că o pedeapsă de 4 ani închisoare, cu executare în regim de detenție, reflectă toate particularitățile cauzei și, sub acest aspect, critica Ministerului Public și a recurenților-părți civile este fondată.

Solicitarea inculpatului de a se dispune suspendarea executării pedepsei este neîntemeiată în condițiile în care conduita necorespunzătoare adoptată în mod constant în trafic, dar și atitudinea avută după săvârșirea faptei deduse judecării nu formează convingerea Curții că pronunțarea condamnării constituie un avertisment suficient pentru inculpat și că, în aceste condiții, nu va mai săvârși alte infracțiuni.

În ceea ce privește critica Ministerului Public referitoare la necesitatea aplicării pedepsei accesorii pe lângă fiecare infracțiune, iar nu doar odată cu stabilirea pedepsei rezultante, Curtea o apreciază neîntemeiată.

Spre deosebire de pedeapsa complementară (care însoțește și completează reprimirea instituită printr-o pedeapsa principală pentru o anumită infracțiune), pedeapsa accesorie constituie un accesoriu al oricărei pedepse cu închisoarea, ce decurge din executarea acesteia și are ca rațiune incompatibilitatea exercitării anumitor drepturi în perioada în care o persoană se află în stare de detenție.

În consecință, pedeapsa accesorie este indisolubil legată de executarea pedepsei închisorii, iar nu de infracțiunea săvârșită, ceea ce înseamnă că, în cazul unui concurs de infracțiuni, stabilirea pedepsei accesorii nu decurge din pedeapsa aplicată pentru fiecare infracțiune, ci din executarea pedepsei finale, stabilită conform tratamentului sancționator al concursului de infracțiuni.

Sub aspectul laturii civile, Curtea constată că ansamblul criticilor recurenților vizează cu precădere cuantumul daunelor morale apreciate fie excesiv de ridicat (de către inculpat și asigurător), fie neîndestulător (de către părțile civile).

Sub aspectul daunelor materiale, deși părțile civile au apreciat că se impune majorarea sau acordarea acestora (cum este cazul părții civile [redacted], totuși nu au indicat în concret cheltuielile efectuate ca urmare a decesului victimelor și neluate în considerare de către instanța de fond la stabilirea cuantumului total al acestor daune.

Din analiza materialului probator, Curtea constată că sumele acordate cu titlu de daune materiale părților civile [redacted] și [redacted] au suport probator în înscrisurile și probele testimoniale administrate în cauză.

În privința părții vătămate [redacted] instanța de fond a reținut în mod just că probele administrate nu au confirmat efectuarea cheltuielilor solicitate de către această parte civilă. Din probele administrate a rezultat că mama părții civile – numită [redacted] – a efectuat o serie de cheltuieli ca urmare a decesului celor doi membri ai familiei, cheltuieli evaluate în mod just de către instanța de fond și avute în vedere la evaluarea cuantumului despăgăbirilor materiale acordate.

În ceea ce privește cuantumul daunelor morale acordate celor patru succesori ai victimelor decedate în accidentul din data de 26.08.2009, Curtea reține că suferința produsă acestora prin decesul membrilor familiei și dreptul corelativ la repararea prejudiciului moral astfel cauzat sunt incontestabile.

Încetarea bruscă și violentă din viață a propriului copil afectează iremediabil echilibrul psihic și emoțional al părinților, după cum dispariția simultană, în aceleași împrejurări, a unui alt membru al familiei conturează o dramă ale cărei proporții sunt incontestabile.

Dimensiunile unui astfel de eveniment tragic resimțite de către persoanele apropiate victimelor, amploarea și persistența în timp a șocului emoțional astfel produs și modalitatea în care membrii familiei aleg să asimileze schimbarea radicală intervenită în viața lor reprezintă elemente esențialmente subiective, indisolubil legate de viața interioară a fiecărui individ.

Drept urmare, ele nu pot fi evaluate și cuantificate pe baza unor criterii fixe, iar sumele acordate pentru compensarea suferinței succesorilor au doar în mod simbolic un rol reparator, deoarece pierderea fiului/fiicei, a tatălui ori a partenerului de viață sunt de neînlocuit.

Neputând apela la probe materiale, Curtea apreciază că numai printr-un proces de apreciere a tuturor consecințelor, pe orice plan, suferite de părțile civile, poate fi stabilită o sumă globală care să compenseze ceea ce lipsește părților civile ca urmare a faptei săvârșite de inculpat.

Or, în cazul recurenței [redacted] pierderea simultană a fiicei și a soțului în condiții de o violență extremă a afectat profund nu doar condițiile în care era organizată viața de familie, dar a produs cu siguranță și un șoc psihico-emoțional greu de depășit. Situația părții civile [redacted] este similară pierderea surorii, respectiv a tatălui, afectând planurile comune avute și marcând reversibil existența sa în continuare.

În cazul părților civile [redacted] și [redacted] suferința cauzată de dispariția fiului este, de asemenea, incontestabilă, șocul decesului său subit în condiții tragice fiind suportat cu greutate mai ales de către mama acestuia.

Pentru compensarea prejudiciului de ordin nepatrimonial astfel suferit de către părțile civile, Curtea apreciază necesar a avea în vedere toate consecințele

evenimentului tragic în plan subiectiv, mai ales importanța fundamentală a valorii lezate, dar și necesitatea ca despăgubirea fixată să fie rațională și echitabilă, astfel încât să asigure o compensație suficientă, dar nu exagerată, a prejudiciului suferit.

Posibilitățile materiale limitate ale recurentului-înculpat nu reprezintă un criteriu pentru evaluarea daunelor morale, în condițiile în care acestea trebuie evaluate, cu precădere, prin raportare la consecințele produse părților civile prin fapta ilicită, iar nu la efectele asupra patrimoniului inculpatului.

Pe de altă parte, în condițiile în care autoturismul condus de inculpatul [REDACTED] beneficia de o asigurare de răspundere civilă obligatorie, suportarea definitivă a pagubelor intră în sarcina asigurătorului, iar nu a inculpatului, chiar dacă acesta din urmă ar avansa unele dintre sumele acordate cu titlu de despăgubiri.

Pentru aceleași considerente, Curtea nu poate proporționa daunele morale în funcție de contextul economic dificil, așa cum a susținut recurentul-asigurător, având în vedere că sumele fixate de către instanța de fond nu sunt excesive în raport de plafonul ridicat fixat pentru despăgubirile acordate pentru vătămări corporale și deces în anul 2009, respectiv 1.500.000 Euro în cazul unui singur accident și indiferent de numărul victimelor (plafon ce se ridică, în anul 2011, la valoarea de 3.500.000 Euro).

Evaluând toate aceste elemente de fapt, Curtea apreciază că daunele morale acordate părților civile [REDACTED] și [REDACTED] nu fost just stabilite, nejustificându-se reducerea acestora. Pentru a asigura însă o justă proporție și în cazul părților civile [REDACTED] și [REDACTED] (care au suferit pierderea unui singur membru al familiei), apreciază însă echitabilă reducerea sumei acordate fiecărei părți de la 200.000 Euro la câte 100.000 Euro, astfel încât să se asigure un echilibru între numărul victimelor într-o singură familie și suma acordată cu titlu compensatoriu. Drept urmare, în aceste limite, critica inculpatului și a asigurătorului este fondată, urmând a se dispune casarea sentinței.

În ceea ce privește modalitatea de stabilire a persoanelor răspunzătoare de repararea pagubei, constată că obligarea inculpatului [REDACTED] în solidar cu partea responsabilă civilmente [REDACTED] este concordantă cu dispozițiile legale incidente, însă obligarea asigurătorului *alături* de aceste părți la plata despăgubirilor civile este criticabilă.

Pornind de la considerentele deciziei de recurs în interesul legii nr. 1/2005 și luând act de persistența unor soluții jurisprudențiale diverse în materia răspunderii civile a asigurătorului în procesul penal, în ipoteza asigurării obligatorii de răspundere civilă, Curtea apreciază că esențială pentru lămurirea chestiunii de drept puse în discuție este reținerea *calității în care asigurătorul este chemat în procesul penal*. Aceasta și în lumina argumentelor ulterioare aduse de instanța supremă prin deciziile de recurs în interesul legii date în aceeași materie, respectiv decizia nr. 29/2009 și decizia nr. 3/2010.

În acest sens, Curtea reține că, pornind de la enunțarea calității de asigurător în care participă societatea de asigurare în procesul penal, Înalta Curte a subliniat, în considerentele deciziei nr. 1/2005, că natura juridică a obligației asumate de asigurător prin contractul de asigurare este total diferită de cea reglementată de art. 1000 alin. 1, 3 C.civ., după cum nu se poate reține nici că prin Legea nr. 136/1995 s-ar fi reglementat o formă specială de răspundere civilă a asigurătorului pentru prejudiciul cauzat de asigurat.

În acest context, a concluzionat în sensul coexistenței răspunderii civile delictuale întemeiate pe dispozițiile art. 998 C.civ. a autorului accidentului de circulație, cu răspunderea contractuală a asigurătorului întemeiată pe contractul de asigurare.

Apreciind că răspunderea civilă a asigurătorului trebuie antrenată alături de cea a inculpatului, instanța de fond a realizat o interpretare eronată a dispozițiilor art. 54 din Legea nr. 136/1995, textul de lege menționat stabilind doar o regulă de procedură aplicabilă exclusiv în procesul civil, în care autorul accidentului poate avea calitatea de intervenient forțat. Acest text de lege nu consacră însă o formă specială de răspundere solidară sau *in solidum* a asigurătorului de răspundere civilă, a cărui obligație de plată a despăgubirilor civile rămâne fundamental legală, consacrată expres de dispozițiile art. 3 din Legea nr. 136/1995.

Pentru lămurirea efectelor pe care răspunderea legală a asigurătorului le poate avea și în cazul desfășurării unui proces penal, Curtea apreciază necesar să se raporteze la principiul legalității acestui proces, dar și la obiectul acțiunii civile atunci când ea este alăturată acțiunii penale.

Astfel, în procesul penal, conform art. 14 alin. 1 C.p.p., acțiunea civilă poate avea ca obiect tragerea la răspundere civilă a inculpatului (autorul infracțiunii) și a părții responsabile civilmente, nu și a altor persoane, indiferent de calitatea lor. Cum societatea de asigurare participă în proces în calitate de asigurător, iar nu de parte responsabilă civilmente (nefiind, deci, o persoană chemată să răspundă potrivit legii civile pentru pagubele provocate prin fapta inculpatului în sensul art. 24 alin. 3 C.p.p.), antrenarea răspunderii sale solidară (sau *in solidum*) contravine atât normelor procesual penale invocate, cât și dispozițiilor art. 54 din Legea nr. 136/1995, astfel cum au fost interpretate prin decizia nr. 1/2005 a instanței supreme.

Pe de altă parte, Curtea reține că dispozițiile art. 55 din legea asigurărilor care prevăd obligația asigurătorului de a plăti despăgubiri persoanelor fizice păgubite trebuie interpretate corelat cu prevederile art. 50 din aceeași lege. Norma legală stabilește că asigurătorul acordă despăgubiri potrivit sumelor pe care asiguratul este obligat să le plătească cu titlu de dezdăunare și cheltuieli de judecată persoanelor păgubite, ceea ce presupune, așadar, stabilirea în prealabil printr-o hotărâre judecătorească, a unei obligații de plată în sarcina celui răspunzător de producerea accidentului.

Hotărârea definitivă a instanței penale are efecte *erga omnes* în ceea ce privește existența faptei și a vinovăției inculpatului, după cum și stabilirea în sarcina acestuia din urmă a despăgubirilor convenite victimelor unui accident de circulație obligă asigurătorul, în virtutea legii, la plata acestora. Citarea asigurătorului în procesul penal și cunoașterea de către acesta a dispozițiilor civile din cuprinsul hotărârii penale (însoțită eventual de exercitarea efectivă a apărării apăsătoare pe termenite) diminuează posibilitatea unor litigii ulterioare cu părțile civile interesate de obținerea despăgubirii, având în vedere natura legală a obligației societății de asigurare de a plăti despăgubirile stabilite printr-o hotărâre judecătorească, conform art. 43, art. 50 și art. 54 din Legea nr. 136/1995.

În acest sens, prezintă relevanță și decizia nr. 29/16.11.2009 a Înaltei Curți de Casație și Justiție prin care s-a respins recursul în interesul legii în legătură cu angajarea răspunderii juridice civile a asigurătorului în procesul penal. În

considerentele deciziei, instanța supremă a reținut că, de regulă, în materia asigurării de răspundere civilă auto, răspunderea asigurătorului față de persoana prejudiciată este o răspundere contractuală, directă, ce decurge din achiesarea asigurătorului la riscurile condusei asiguratului. Drept urmare, prin acoperirea prejudiciului suferit de tertul victimă a accidentului de circulație, asigurătorul nu face o plată pentru făptuitor și nici alături de acesta, ci își îndeplinește propria obligație asumată prin contractul de asigurare, suportând în mod definitiv prejudiciul cauzat din culpa asiguratului (cu singurele excepții prevăzute de art. 58 din Legea nr. 136/1995).

Aceste considerații exclud astfel neechivoc subsumarea răspunderii asigurătorului unei forme de răspundere solidară, întemeiată pe ideea de culpă, ori unei forme de răspundere ce are la bază ideea de garanție, consacrand caracterul autonom al obligației asigurătorului de a suporta despăgubirile civile convenite victimelor ca urmare a producerii riscului asigurat.

Pentru toate aceste considerente, Curtea concluzionează că, în procesul penal, soluționarea acțiunii civile implică antrenarea răspunderii inculpatului și, eventual, a părții responsabile civilmente, principiul legalității excluzând posibilitatea stabilirii răspunderii altor persoane, în absența unor dispoziții legale exprese. Existența unei polițe RCA legal încheiate și dispozițiile Legii nr. 136/1995 obligă însă asigurătorul de răspundere civilă să achite părților civile despăgubirile stabilite prin sentința penală, sens în care indicarea în sentință a societății de asigurare răspunzătoare este suficientă pentru consacrarea opozabilității hotărârii.

În consecință, în aceste limite, apreciază fondate criticile Ministerului Public și recurentei [REDACTED], urmând a dispune reformarea corespunzătoare a sentinței.

Prin urmare, având în vedere ansamblul considerentelor expuse, în baza art. 385¹⁵ pct. 2 lit. a C.p.p., va admite recursurile declarate de Parchetul de pe lângă Judecătoria [REDACTED] recurentele-părți civile [REDACTED] și [REDACTED] recurentul-asigurător [REDACTED] și recurentul-inculpat [REDACTED] împotriva sentinței penale nr. 152/09.04.2011 pronunțată de Judecătoria [REDACTED].

Va casa, în parte, sentința penală recurată și rejudecând, în fond:

Va descontopi pedeapsa rezultantă de 2 ani închisoare aplicată inculpatului [REDACTED] în pedepsele componente, pe care le va repune în individualitatea lor, astfel:

- pedeapsa de 2 ani închisoare și interzicerea, ca pedeapsă complementară, a exercițiului dreptului prevăzut de art. 64 lit. c C.p. pe o perioadă de 5 ani, aplicată pentru infracțiunea prevăzută de art. 178 alin. 1, 2, 5 C.p. cu aplic. art. 320¹ C.p.p.;

- pedeapsa de 6 luni închisoare aplicată pentru infracțiunea prevăzută de art. 184 alin. 1, 3 C.p. cu aplic. art. 320¹ C.p.p.

Va majora pedeapsa principală aplicată inculpatului [REDACTED] pentru săvârșirea infracțiunii de ucidere din culpă, prevăzută de art. 178 alin. 1, 2, 5 C.p. cu aplic. art. 320¹ C.p.p. de la 2 ani închisoare la 4 ani închisoare.

În baza art. 33¹ lit. b - 34 lit. b C.p. va contopi pedeapsa astfel stabilită cu pedeapsa de 6 luni închisoare aplicată prin sentința penală, urmând ca inculpatul [REDACTED] să execute, în final, pedeapsa cea mai grea de 4 ani închisoare.

În baza art. 71 C.p. va interzice inculpatului, ca pedeapsă accesorie, drepturile prevăzute de art. 64 alin. 1 lit. a teza a II-a, lit. b și lit. c C.p. pe durata executării pedepsei închisorii.

În baza art. 35 alin. 1 C.p. va aplica pe lângă pedeapsa rezultantă de 4 ani închisoare pedeapsa complementară a interzicerii dreptului prevăzut de art. 64 lit. c C.p., pe o perioadă de 5 ani după executarea pedepsei închisorii.

Va reduce cuantumul daunelor morale la plata cărora a fost obligat inculpatul [redacted] în solidar cu partea responsabilă civilmente [redacted], către părțile civile [redacted] și [redacted] de la câte 200.000 Euro la câte 100.000 Euro (în echivalent în lei la cursul BNR de la data efectuării plății) către fiecare dintre cele două părți civile.

Va înlătura dispoziția de obligare a asigurătorului [redacted] alături de inculpatul [redacted] și de partea responsabilă civilmente [redacted] la plata despăgubirilor civile acordate părților civile Spitalului Clinic de Urgență [redacted] și [redacted].

Va constata că hotărârea este opozabilă asigurătorului de răspundere civilă [redacted].

Va menține celelalte dispoziții ale sentinței penale.

În baza art. 385¹⁵ pct. 1 lit. b C.p.p., va respinge ca nefondat recursul declarat de recurenta-parte responsabilă civilmente [redacted] împotriva aceleiași sentințe penale.

Văzând și dispozițiile art. 192 alin. 2 și 3 C.p.p.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
DECIDE:**

Admite recursurile declarate de Parchetul de pe lângă Judecătoria [redacted] recurențele-părți civile [redacted] și [redacted], recurentul-asigurător [redacted] și recurentul-inculpat [redacted] împotriva sentinței penale nr. 132/09.04.2011 pronunțată de Judecătoria [redacted].

Casează, în parte, sentința penală recurată și rejudecând, în fond.

Descotopește pedeapsa rezultantă de 2 ani închisoare aplicată inculpatului [redacted] în pedepsele componente, pe care le repune în individualitatea lor, astfel:

- pedeapsa de 2 ani închisoare și interzicerea, ca pedeapsă complementară, a exercitiului dreptului prevăzut de art. 64 lit. c C.p. pe o perioadă de 5 ani, aplicată pentru infracțiunea prevăzută de art. 178 alin. 1, 2, 5 C.p. cu aplic. art. 320¹ C.p.p.;

- pedeapsa de 6 luni închisoare aplicată pentru infracțiunea prevăzută de art. 184 alin. 1, 3 C.p. cu aplic. art. 320¹ C.p.p.

Majorează pedeapsa principală aplicată inculpatului [redacted] pentru săvârșirea infracțiunii de ucidere din culpă, prevăzută de art. 178 alin. 1, 2, 5 C.p. cu aplic. art. 320¹ C.p.p. de la 2 ani închisoare la 4 ani închisoare.

ROMÂNIA

TRIBUNALUL [REDACTAT]
SECȚIA CIVILĂ

Dosar nr. [REDACTAT]

DECIZIA CIVILĂ NR. [REDACTAT]

Ședința publică de la 2 aprilie 2015

Completul compus din:

PREȘEDINTE [REDACTAT]

Judecător [REDACTAT]

Grefier [REDACTAT]

Pe rol fiind soluționarea apelului declarat de reclamantii [REDACTAT], pârâta [REDACTAT] în contradictoriu cu pârâta intimată [REDACTAT], având ca obiect Pretenții.

La apelul nominal făcut în cauză se constată lipsa părților.

Procedura de citare este îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei după care: Mersul dezbaterilor și concluziile părților au fost consemnate în încheierea de amânarea pronunțării din data de 12.03; 19.03, 26.03 care fac parte integrantă din prezenta decizie.

TRIBUNALUL

Prin sentința civilă nr. [REDACTAT] pronunțată de Judecătoria Aiud în dosar civil nr. [REDACTAT] a fost;

-admisă în parte acțiunea civilă formulată de reclamantii [REDACTAT] asistat de reprezentant legal [REDACTAT] și [REDACTAT], în contradictoriu cu pârâții [REDACTAT]

S-a respins cererea de chemare în garanție a [REDACTAT], formulată de către pârâta [REDACTAT]

Au fost obligați în solidar pârâții la plata către fiecare dintre reclamantii [REDACTAT] a contravalorii în lei a sumei de câte 50000 euro reprezentând daune morale.

Au fost obligați în solidar pârâții la plata către reclamanta [REDACTAT] a sumei de 45.000 lei daune materiale reprezentând contravaloarea autocisternei distruse în urma accidentului rutier și a sumei de 14.049 lei daune materiale reprezentând contravaloarea mărfii transportate.

S-au respins Respinge restul pretențiilor.

A fost obligată pârâta [REDACTAT] la plata cheltuielilor de judecată către reclamantii în cuantum de 6346,6 lei cheltuieli de judecată.

Pentru a pronunța această sentință prima instanță a reținut următoarele:

La data de 22 iunie 2001 în timp ce conducea autotrenul cu nr. [REDACTAT] pe raza orașului [REDACTAT] pârâtul [REDACTAT] s-a înscris pentru a efectua o curbă la [REDACTAT]

dreapta, moment în care a pierdut controlul volanului și, trecând pe contrasens a intrat în coliziune cu autocisterna cu nr. [REDACTAT] care circula din sens opus în mod regulamentar; în urma impactului a rezultat decesul șoferului autocisternei, numit [REDACTAT].

Prin ordonanța din data de 12 octombrie 2001 dată în dos nr. [REDACTAT] a Parchetului de pe lângă Tribunalul [REDACTAT] s-a dispus scoaterea de sub urmărire penală în baza art. 11 alin 1 lit. b rap la art. 10 lit. e Cod. pr. pen. reținându-se că urmarea faptei pârâtului, respectiv accidentul în urma căruia a rezultat decesul victimei a avut loc ca urmare a unei defecțiuni tehnice care nu a putut fi prevăzută.

Urmare acestei soluții, reclamantii au formulat prezenta acțiune în răspundere civilă delictuală.

Potrivit art. 1000 alin 3 Cod civil din 1864 răspund „Stăpânii și comitenții, de prejudiciul cauzat de servitorii și prepușii lor în funcțiile ce li s-au încredințat”.

Pentru angajarea răspunderii civile pe acest temei, este necesar a se întruni în persoana prepusului condițiile răspunderii civile delictuale pentru fapta proprie, potrivit art. 998-999 Cod civil din 1864, respectiv fapta ilicită, prejudiciul, legătura de cauzalitate și nu în ultimul rând vinovăția celui care a cauzat prejudiciul. În cauză s-a reținut că prejudiciul a fost produs ca urmare a unui caz fortuit, respectiv ruperea imprevizibilă a tijei cilindrului hidraulic de la mecanismul de servodirecție al autotrenului condus de pârâtul [REDACTAT], defecțiune care nu a putut fi prevăzută de acesta, aflându-ne astfel în prezența cazului fortuit, fapt ce exclude vinovăția acestuia.

Prin urmare instanța a apreciat că nu se poate reține angajarea răspunderii pârâților pe acest temei, lipsind una dintre condițiile esențiale ale acestei răspunderi, și anume vinovăția pârâtului [REDACTAT].

Nu același lucru se poate reține în cazul art. 1000 alin 1 Cod civil din 1864.

Potrivit acestui text de lege „Suntem asemenea responsabili de prejudiciul cauzat prin fapta persoanelor pentru care suntem obligați a răspunde *sau de lucrurile ce sunt sub paza noastră.*”

În ce privește răspunderea pentru lucruri, condițiile angajării acesteia se limitează la existența prejudiciului și la raportul de cauzalitate dintre „fapta lucrului” și prejudiciu. Răspunderea pentru lucruri este prin urmare o răspundere obiectivă, care nu presupune necesitatea dovedirii vinovăției paznicului lucrului; singura cauză de exonerare este forța majoră, *nu însă și cazul fortuit.*

Astfel, pe acest temei legal instanța a analizat întrunirea condițiilor răspunderii civile delictuale.

Referitor la existența unui prejudiciu produs reclamantilor ca urmare a accidentului rutier cauzat de autotrenul condus de pârâtul [REDACTAT] instanța a apreciat că s-a făcut dovada acestuia. Astfel, urmare acestui accident s-a produs atât decesul victimei [REDACTAT] cât și distrugerea autocisternei conduse de acesta. În urma probelor administrate în dosarul penal nr. [REDACTAT] a Parchetului de pe lângă Tribunalul [REDACTAT] s-au stabilit atât împrejurările producerii accidentului cât și cauzele acestuia.

De altfel, pârâtii nu au contestat niciun moment starea de fapt, limitându-se la a susține că lipsesc condițiile esențiale pentru a fi angajată răspunderea civilă în baza art. 998-999 și 1000 al 1 și 3 Cod civil din 1864.

[REDACTAT]
Pentru conformitate

A susținut pârâta [REDACTAT] că prejudiciul nu este urmarea unui fapt ilicit și prin urmare răspunderea reparatorie nu există.

Instanța a observat că în cazul răspunderii pentru lucruri, reglementată de art. 1000 alin 1 Cod civil din 1864 este suficientă dovedirea existenței unui prejudiciu, și a raportului de cauzalitate între acesta și fapta lucrului, ceea ce în prezenta cauză s-a demonstrat cu certitudine.

Prin urmare instanța a constatat că acțiunea formulată de reclamant și întemeiată pe prevederile art. 1000 alin 1 Cod civil din 1864 este admisibilă, prin urmare este angajată răspunderea pârâtei [REDACTAT] în calitate de paznic juridic al lucrului - respectiv al autotrenului implicat în accidentul rutier.

Referitor la solicitările reclamantilor [REDACTAT] și [REDACTAT] instanța a apreciat că solicitarea acestora de acordare a daunelor morale este întemeiată. Fără îndoială că pierderea în aceste condiții a unei persoane deosebit de apropiate (soț, respectiv tată) a fost de natură să producă acestora o suferință profundă. Acest lucru rezultă și din declarațiile martorilor audiați în cauză care au relatat modul în care s-a manifestat reclamanta la momentul producerii accidentului, suferința acesteia, lipsurile prin care a trecut aceasta, având în vedere că victima era cea care avea venituri mai mari, contribuind astfel la întreținerea familiei; relatează martorii că și în prezent reclamanta este încă afectată de acel eveniment.

Prejudiciul moral există în mod cert și în ce-l privește pe reclamantul [REDACTAT]. Cu toate că acesta avea o vârstă fragedă la momentul respectiv, faptul că a crescut fără a-l avea alături pe tatăl său, a fost cu siguranță, apreciază instanța, de natură a-l afecta emoțional, fiind lipsit de ocrotirea și sprijinul pe care în mod normal un părinte le oferă copilului său.

Însă, față de quantumul solicitat de reclamant, instanța a considerat că acesta este exagerat. Într-adevăr, este de acord instanța că sumele respective sunt de natură la a contribui, pe cât posibil, la o compensare a suferinței pe care în mod real și evident au resimțit-o cei doi reclamant, fără însă a reprezenta o sursă de îmbogățire a acestora sau a determina o spoliere a pârâților, cu atât mai mult cu cât, cauza producerii prejudiciului a fost cazul fortuit și nu un fapt ilicit, neputându-se vorbi deci despre vinovăție în niciuna dintre formele acesteia.

Astfel, instanța a considerat că acordarea unor daune morale în quantum de câte 50.000 euro este rezonabilă și suficientă în cauză.

A mai solicitat reclamantul [REDACTAT] obligarea pârâților la plata sumei de 700 lei lunar, începând cu data producerii accidentului până la împlinirea vârstei de 18 ani și dacă va fi cazul până la finalizarea studiilor.

Aceste pretenții însă nu au fost justificate în vreun fel de către reclamant în ce privește quantumul solicitat, acesta limitându-se la a cere obligarea pârâților la plata acestei sume cu caracter periodic. Astfel nu s-a făcut dovada veniturilor victimei, a eventualei pensii de urmaș pe care reclamantul ar primi-o ca urmare a decesului tatălui său, toate de natură a permite instanței să aprecieze asupra temeiniciei solicitării privind aceste daune materiale; în consecință instanța nu le-a acordat.

Cu privire la acțiunea formulată de către reclamanta [REDACTAT] instanța a admis-o în parte, constatând că au fost dovedite pretențiile privind obligarea pârâților la plata contravalorii cisternei distruse în urma accidentului, (45000 lei) precum și la plata contravalorii mărfii pierdute, respectiv

ulei auto (14049 lei) fiind depuse în acest sens înscrisuri la dosarul cauzei (filele 140-148).

Referitor la prejudiciul reprezentat de beneficiul nerealizat reclamanta a susținut că acesta se datorează contractelor pe care le avea încheiate și care nu au mai putut fi executate în urma distrugerii autocisternei în accident. Instanța a apreciat însă că reclamanta nu a probat cuantumul acestui prejudiciu, nu a făcut dovada existenței contractelor pe care nu le-a putut onora și nici a rezilierii acestora; nu a depus acte contabile care să permită instanței a verifica susținerile reclamantei cu privire la valoarea medie a veniturilor realizate; a depus la dosar doar un calcul estimativ, contracte și facturi emise anterior producerii accidentului (filele 149-160).

Instanța a apreciat că, în lipsa dovezii unor contracte încheiate, nu se poate cuantifica prejudiciul viitor doar pe baza facturilor depuse pentru lunile anterioare și a unui calcul estimativ făcut de reclamantă, întrucât nimic nu demonstrează că numărul transporturilor pe care societatea le-ar fi efectuat cu respectiva autocisternă ar fi fost același și în viitor sau că ar fi existat siguranța încheierii unor contracte de transport.

Raportat la aceste considerente instanța nu a acordat despăgubirile materiale în cuantum de 263856 lei reprezentând beneficiu nerealizat.

Cu privire la cererea de chemare în garanție formulată, s-a solicitat de către pârâta [redacted] să se constate că chematul în garanție [redacted] are obligația de despăgubire pentru vicii ascunse, întrucât susține pârâta, defecțiunea autotrenului s-a datorat unui asemenea viciu. Instanța a respins în fond cererea de chemare în garanție, motivat de faptul că nu s-a făcut dovada că ruperea tijei cilindrului hidraulic de la mecanismul de servodirecție al autotrenului condus de pârâtul [redacted] s-a datorat unei defecțiuni de fabricație, reprezentând un viciu ascuns al lucrului.

Prin sentința civilă nr. 1138/2014 pronunțată de Judecătoria Aiud în același dosar:

- s-a admis cererea de completare a sentinței civile nr. 651/16.06.2014 pronunțată în dosar nr. [redacted] al Judecătoriai [redacted] formulată de reclamanta [redacted] cu sediul în [redacted] a, str. [redacted] nr. [redacted] și în consecință:

S-a dispus completarea sentinței civile nr. [redacted] pronunțată în dosar nr. [redacted] al Judecătoriai [redacted] în sensul că atât în considerentele sentinței cât și în dispozitivul acesteia se vor trece următoarele:

" Obligă în solidar pârâții la plata către reclamanta [redacted] a sumei de 45.000 lei daune materiale reprezentând contravaloarea autocisternei distruse în urma accidentului rutier și a sumei de 14.049 lei daune materiale reprezentând contravaloarea mărfii transportate, actualizate cu indicele de inflație".

Pentru a pronunța această hotărâre instanța a reținut următoarele:

Potrivit art. 281/2 Cod pr civ „Daca prin hotararea data instanta a omis sa se pronunte asupra unui capat de cerere principal sau accesoriu ori asupra unei cereri conexe sau incidentale, se poate cere completarea hotararii in acelasi termen in care se poate declara, dupa caz, apel sau recurs impotriva acelei hotarari, iar in cazul hotararilor date in cãile extraordinare de atac sau de fond dupã casarea cu retinere, in termen de 15 zile de la pronuntare ”.

Instanța a constatat astfel că prin cererea formulată pârâta - debitoare [REDACTED] a solicitat, să se dispună completarea dispozitivului sentinței nr. [REDACTED] pronunțată în dosar nr. [REDACTED] al Judecătorei [REDACTED] în sensul de a fi obligată pârâta la plata sumelor de 45.000 lei daune materiale reprezentând contravaloarea autocistemei distruse în urma accidentului rutier și a sumei de 14.049 lei daune materiale reprezentând contravaloarea mărfii transportate, sume actualizate conform indicelui de inflație.

Instanța a constatat că nu s-a pronunțat asupra cererii reclamantei privind actualizarea sumelor acordate cu titlul de daune materiale cu indicele de inflație, deși a admis solicitarea acesteia de a fi obligați pârâții la plata despăgubirilor solicitate.

Analizând prin urmare cererea a constatat că aceasta este întemeiată.

Prin actualizarea cu indicele de inflație s-a dorit acoperirea prejudiciului suferit, cauzat de fluctuația monedei românești de la momentul înregistrării prejudiciului, respectiv 2004 - 2008 și cel al plății efective a sumei stabilite de instanță.

Impotriva acestei sentințe au declarat apel reclamanții [REDACTED] - prin reprezentant legal [REDACTED], solicitând schimbarea în parte a sentinței apelate în sensul admiterii în totalitate a cererii și obligarea intimaților la plata următoarelor sume:

- 150.000 euro pentru [REDACTED], cu titlu de daune morale;

- 150.000 euro cu titlu de daune morale și plata unei rente lunare în cuantum de 700 lei, începând cu data producerii accidentului și până la împlinirea vârstei de 18 ani și dacă va fi cazul, până la finalizarea studiilor, pentru [REDACTED]

În motivarea apelului se susțin următoarele:

1. În primul rând, instanța de fond nu a admis în totalitate despăgubirile solicitate de către reclamanți, lipsindu-i astfel de o acoperire totală a prejudiciului.

Prin sentința atacată instanța de fond în mod corect a constatat incidența răspunderii delictuale pentru lucruri, prevăzută de art. art.1000 alin.1 C.civ. „Cuza”, însă în ceea ce privește acordarea despăgubirilor solicitate, instanța de fond, acordând doar o parte din despăgubirile solicitate, nu a asigurat o reparație integrală a prejudiciului.

În speță, prejudiciul produs reclamanților apelanți prin moartea violentă și subită a defunctului [REDACTED] este incomensurabil, reprezentând o traumă ce îi va marca toată viața. Reclamanta [REDACTED] a fost profund afectată de moartea soțului, fiind în stare de șoc foarte mult timp după producerea accidentului. Trauma de a-și pierde soțul a fost dublată de dificultatea de a-i explica copilului că tatăl său nu mai este. De-a lungul anilor, aceasta a trăit drama de a-i forma copilului o imagine a unui tată ce 1- a adorat, dar pe care nu îl va putea cunoaște niciodată. Mai mult, după cum au declarat și martorii audiați, reclamanții apelanți au refuzat să se prezinte în fața primei instanțe, fiind și în prezent profund afectați de această tragedie.

Decesul acestuia a cauzat reclamanților apelanți și o serie de dificultăți financiare, probate prin declarațiile martorilor audiați. După cum au declarat și martorii, defunctul tocmai ce contractase un credit pentru a achiziționa apartamentul în care reclamanții apelanți și defunctul s-au mutat cu puțin timp

înainte de decesul acestuia. Acesta era principalul întreținător al familiei, iar pentru reclamantă a fost extrem de dificil să crească un copil dintr-un singur venit, fiind mereu nevoită să apelez și la ajutorul celorlalți, fapt confirmat și de către martori.

Reclamanta apelantă nu a avut nici măcar resursele financiare necesare transportării corpului neînsuflețit al defunctului și înmormântării acestuia, fiind în permanență ajutată de familie și prieteni. Din nefericire, la 13 ani de la data efectuării acestor cheltuieli, probarea acestora este foarte dificilă, dar martorii au confirmat că au existat cheltuieli foarte mari cu înmormântarea defunctului, având în vedere că sute de oameni i-au adus un ultim omagiu.

În aceste condiții, având în vedere împrejurările producerii accidentului, precum și urmările acestui accident pentru reclamantii apelanți, consideră că sunt îndreptățiți la acordarea în totalitate a daunelor morale solicitate.

2. În al doilea rând, instanța de fond în mod greșit a respins capătul de cerere privind obligarea intimaiilor la plata unei rente lunare în cuantum de 700 lei, începând cu data procedurii accidentului și până la împlinirea vârstei de 18 ani și, dacă va fi cazul, până la finalizarea studiilor, pentru [REDACTAT]

În considerentele sentinței se menționează la pagina 4 instanța faptul că defunctul era principalul întreținător al familiei, având venituri mai mari, fapt atestat prin declarațiile martorilor. Totuși, în continuarea motivării sentinței, la pagina 5, instanța a apreciat că nu s-a probat venitul defunctului. În condițiile în care un copil are un drept de întreținere legal din partea ambilor părinți, reclamantii apelanți considerăm că prin efectul legii [REDACTAT] este îndreptățit să îi fie acordată o rentă lunară menită să înlocuiască lipsa venitului tatălui său. Faptul că la data respectivă tatăl apelantului [REDACTAT] avea venituri mai mari decât mama sa întărește convingerea că prejudiciul produs înglobează și lipsa de întreținere din partea tatălui.

În cazul reclamantului apelant [REDACTAT], prejudiciul a avut și are un caracter de continuitate, astfel încât se impune repararea sa prin prestații periodice. Despăgubirea ar trebui să cuprindă și câștigul pe care, în condiții obișnuite acesta le-ar fi obținut prin prezența tatălui său și de care a fost lipsit datorită producerii accidentului.

Chiar dacă în prezenta cauză nu sunt incidente dispozițiile Noului Cod civil, reclamantii apelanți consideră că acesta este în mare parte și o transpunere a practicii și doctrinei anterioare adoptării sale. Prin Decizia nr.39/1988 a Tribunalului Suprem, s-a reținut că având în vedere că prin fapta ilicită cei doi minori au fost lipsiți de contribuția victimei la întreținerea lor, instanța de fond, în mod judicios, a stabilit obligarea sa la despăgubiri plătite periodic atât timp cât au fost prejudiciați de sumele asigurate de victimă, în a cărei întreținere se aflau în permanență. Această practică a instanțelor de judecată a fost transpusă în art. 1390 Noul Cod civil, care prevede că despăgubirile se cuvin celor care erau în întreținerea celui decedat. Suma solicitată de către subsemnat nu este într-un cuantum exagerat, fiind practic sub salariul minim pe economie, care este în prezent în cuantum de 900 lei.

Impotriva aceleiași sentințe a declarat apel și pârâta [REDACTAT] solicitând schimbarea în parte a acesteia, în sensul obligării „[REDACTAT] și la plata sumei de 263.856 RON reprezentând beneficiul nerealizat ca urmare a distrugerii autocisternei.

In motivarea apelului societatea pârâtă arată următoarele:

Instanța de fond în mod greșit a apreciat că nu s-a probat existența unui prejudiciu viitor constând în beneficiul nerealizat.

În urma accidentului din 22.06.2001, soldat cu moartea conducătorului auto [redacted] autocisterna aparținând [redacted] a fost distrusă complet, fără a putea fi reparată. Pentru [redacted], autocisterna distrusă era un mijloc de exercitare al activității, fiind încheiate diverse contracte tocmai în considerarea faptului că deținea acest mijloc de transport.

[redacted] a probat câștigul pe care l-au pierdut ca urmare a producerii evenimentului rutier:

-s-a depus la dosarul cauzei contractele încheiate cu [redacted] [redacted], contracte ce atestă relațiile comerciale existente și în curs de derulare la momentul producerii accidentului.

-facturile emise în perioada producerii accidentului atestă veniturile subscrisei lunare realizate cu cisterna deținută, astfel încât se poate determina cuantumul beneficiului nerealizat ulterior pierderii respectivei autocisterne

-martorul [redacted] a confirmat pierderea partenerilor comerciali ulterior pierderii autocisternei, precum și dificultățile financiare care această pierdere le-a cauzat.

Instanța de fond trebuia să ia în considerare și mediul dinamic al relațiilor comerciale care presupune o serie de comenzi verbale, astfel încât nu se încheiau contracte în formă scrisă, motiv pentru care [redacted] deține doar facturile aferente comenzilor onorate cu autocisterna distrusă.

Martorul [redacted] a învederat instanței și faptul că [redacted] nu aveau mijloacele necesare de a-și procura o autocisternă nouă, situație ce s-a prelungit timp de 4 ani de zile, până în 2005. Lipsa unui mijloc de transport necesar exercitării activității principale a [redacted] a reprezentat cauza directă a pierderii partenerilor comerciali și în consecință a veniturilor pe care societatea le realiza anterior accidentului.

După 13 ani de la producerea incidentului [redacted] consideră că a administrat un probatoriu cât se poate de complex pentru dovedirea beneficiului nerealizat, astfel încât se justifică acordarea acestuia.

Principiul de bază al răspunderii delictuale îl reprezintă repararea în integralitate a prejudiciului produs, prejudiciu ce cuprinde și imposibilitatea onorării contractelor comerciale, ceea ce a dus la pierderea partenerilor comerciali și diminuarea considerabilă a veniturilor societății apelante. Repararea prejudiciului suferit de către [redacted] trebuie să cuprindă prejudiciul direct și imediat suferită - damnum emergens, precum și câștigul pe care societatea nu l-am putut realiza ca urmare a producerii prejudiciului - lucrum cessans. După cum în mod corect se reține și în doctrină, doar așa se poate asigura restabilirea situației anterioare producerii prejudiciului.

Societatea apelantă consideră că a dovedit existența unui prejudiciu cert, real și serios, cauzat în urma unui fapt ilicit.

Pârâta [REDACTED] a declarat apel atât împotriva sentinței de mai sus, cât și împotriva Încheierii de ședință din data de 29.01.2014 prin care s-au respins excepțiile invocate de pârâtă, solicitând schimbarea în tot a acestora în sensul admiterii excepției necompetenței materiale și teritoriale a Judecătoriai [REDACTED] a excepției litispendenței, a excepției prescripției de netimbrare a acțiunii și a excepției prescripției dreptului material la acțiune, iar, pe fond, respingerea acțiunii.

În motivarea apelului, pârâta susține următoarele:

În mod greșit instanța de fond a respins excepția necompetenței materiale a Judecătoriai [REDACTED]

Raportat la prevederile art. 2 lit. b Cpr.civ. ce stabilesc ca tribunalul judeca "procesele și cererile în materie civilă al căror obiect are o valoare de peste 500.000 ROM" modificarea acțiunii realizată de către intimatii-reclamanti atrage competența materială a tribunalului.

În mod greșit instanța de fond a respins excepția necompetenței teritoriale a Judecătoriai [REDACTED]

Art. 5 Cpr.civ. prevede "Cererea se face la instanța domiciliului paratului" iar art. 9 Cpr.civ prevede: " Cererea îndreptată împotriva mai multor parați poate fi făcută la instanța competentă pentru oricare dintre ei",

Având în vedere faptul că paratul [REDACTED], autor al accidentului are domiciliul în [REDACTED] ([REDACTED]) iar [REDACTED] are sediul în [REDACTED] fără putința de tagada că, raportat la dispozițiile legale invocate, competent să se pronunțe asupra fondului prezentei cauze din punct de vedere teritorial este instanța judecătorească de la domiciliul paratului, respectiv Tribunalul [REDACTED]

În cauza nu sunt incidente prevederile art. 10 pct. 8 Cpr.civ. întrucât, conform adresei emise de organele de cercetare penală în dosarul nr. 561/P/2001, accidentul de circulație NU s-a datorat culpei intimatului-parat [REDACTED], ci unei împrejurări fortuite care nu a putut fi prevăzută de acesta, respectiv o defecțiune tehnică constând în ruperea imprevizibilă a tijei cilindrului hidraulic de la mecanismul de servodirecție al autotrenului condus de intimatul-parat.

Prin urmare, evenimentul rutier generator de pretenții NU este un fapt ilicit, organele de cercetare penală au stabilit că accidentul s-a datorat unei împrejurări fortuite- defecțiune tehnică. Cazul fortuit este o împrejurare care înlătură vinovăția întrucât nu poate fi prevăzută și, deci NU pot fi prevăzute nici urmările faptei.

Inițial, în data de [REDACTED] intimatii-reclamanti au introdus o acțiune identică (acțiune ce are același obiect, cauza și parti ca prezenta acțiune } la Judecătoria [REDACTED] instanța ce și-a declinat competența în favoarea Tribunalului [REDACTED] Intimatii-reclamanti au acceptat competența Tribunalului [REDACTED], acțiunea formulată de aceștia fiind obiectul dosarului nr. [REDACTED] al acestei instanțe de judecată.

Atata timp cât Judecătoria [REDACTED] ca instanța de fond a respins excepția necompetenței materiale și teritoriale invocate de considerându-se competența să soluționeze prezenta cauză, care presupune identitate de obiect, cauza și parti cu acțiunea cu care a fost investit Tribunalul [REDACTED] (dosar nr. [REDACTED]). fără putința de tagada că în speța ne aflăm în fața unui conflict pozitiv de competență.

Prin urmare, avand in vedere conflictul pozitiv de competenta, SE IMPUNE darea unui regulator de competenta de către înalta curte de Casație si Justiție. Instanța de fond NU s-a pronunțat asupra cererii formulate.

In mod greșit instanța de fond a respins excepția de litispendenta invocata

Faptul ca întimații reclamanti au renunțat la judecata acțiunii obiect al dosarului nr. [redacted] al Tribunalului [redacted] poate fi dovedit doar prin actul de dispoziție devenit irevocabil al aceste instanțe -încheierea de ședința pronunțata in temeiul art. 246 alin. 2 C.pr.civ. Or. in cauza NU exista nici o dovada in acest sens.

In mod greșit instanța de fond a respins excepția prescripției dreptului material la acțiune.

Evenimentul rutier a avut loc in data de 22.06.2001 iar întimații-reclamanti au formulat prezenta acțiune in data de 15.10.2004.

Cum o acțiune in pretenții, sub sancțiunea prescripției trebuie sa fie introdusa in justiție intr-un termen de 3 ani de la data producerii faptului generator de pretenții reclamate in instanța, fara putinta de tagada ca, prezenta acțiune, raportat la data introducerii fata de data producerii accidentului este prescisa.

Decretul nr. 167/1958 privitor la prescripția extinctive prevede faptul ca acțiunea in despăgubire se prescrie in termen de 3 ani iar, conform art.8 din actul menționat, termenele de prescripție incep sa curgă din momentul in care păgubitul a cunoscut sau trebuia sa cunoască paguba. Cu alte cuvinte, dreptul la reparație se naște din ziua in care prejudiciul a fost cauzat.

In mod greșit instanța de fond a respins cererea de chemare in garanție formulată.

Cererea de chemare in garanție este admisibila in situația in care cel care transmite altuia un drept este obligat sa-i garanteze folosul, sub toate formele, potrivit cu natura acestui drept.

Garanția poate sa reiasa:

- a) din lege (in materie de vanzare, schimb, cesiune de creanța, mandat, partaj succesoral);
- b) din contractul incheiat de parti;
- c) ori de cate ori partea care ar cadea in pretenții s-ar putea întoarce împotriva altei persoane cu o cerere in despăgubiri-art. 60 alin. 1 C. pr. civ., adica in situația in care este antrenata răspunderea civila delictuala .

Atata timp cat instanța de fond a statuat in sensul ca defectiunea tehnica a autotrenului constând in ruperea imprevizibila a tijeii cilindrului hidraulic de la mecanismul de servodirectie al autotrenului este CAUZA producerii accidentului,k expertiza tehnica a statuat in sensul ca defectiunea consta intr-un viciu ascuns iar autotrenul se afla in termenul de garanție, fara putinta de tagada ca in cauza operează răspunderea chematei in garanție [redacted] pentru repararea prejudiciilor cauzate de autotrenul defect.

Expertiza tehnica a statuat in sensul ca defectiunile prezentate de piesa tija cilindrului hidraulic de la mecanismul de servodirectie erau vicii ascunse care NU puteau fi observate iar autoturismul era in termenul de garanție al producătorului, respectiv chematul in garanție in prezenta cauză.

In mod greșit instanța de fond a statuat in sensul ca fata de [redacted] este incident art. 1000 alin. 1 C.pr.civ fara sa analizeze condițiile antrenării răspunderii civile delictuale in raport de faptul concret-defectiunea tehnica a lucrului [redacted]

Dreptul la reparații se naște în situația în care prejudiciul cauzat este urmarea unui fapt ilicit; necesitatea existenței unei fapte ilicite este condiția sine qua non a antrenării răspunderii juridice. Prin urmare simpla existență a unui prejudiciu nu da dreptul la reparare atata timp cât faptul NU are caracter ilicit.

Atata timp cât organele de cercetare penală au stabilit că fapta săvârșită NU este ilicită ci s-a datorat cazului fortuit, nu se poate antrena răspunderea civilă delictuală.

În mod greșit instanța de fond a considerat întemeiată cererea de acordare a daunelor morale.

Pentru repararea prejudiciului moral este necesară dovada existenței prejudiciului moral încercat, a caracterului ilicit al faptei celui de la care se solicită repararea, a existenței vinovăției acestuia și a raportului de cauzalitate dintre prejudiciu și fapta acestuia din urmă.

Or, în speța NU se poate vorbi de săvârșirea faptei (accidentul) cu vinovăție atata timp cât fapta nu are un caracter ilicit, fiind urmarea unui caz fortuit.

Instanța de fond nu a avut în vedere cuantumul sumelor acordate în raport de prejudiciul moral reclamat, în speța nefiind încălcate drepturile nepatrimoniale ale intimatilor-redamanți. Mai mult, în condițiile neîntrunirii condițiilor necesare atragerii răspunderii juridice nu se poate pune problema acordării daunelor morale solicitate.

În mod greșit instanța de fond a admis cererea intimatului-reclamantului [REDACTAT]

În ceea ce privește prejudiciul, în materia răspunderii civile delictuale, pentru a fi susceptibil de reparare, pe lângă condiția de a nu fi fost reparat, prejudiciul trebuie să fie sigur atât în privința existenței cât și în privința posibilităților de evaluare, or în prezenta cauză intimatului-reclamantului [REDACTAT] NU a făcut dovada caracterului cert al prejudiciului sub aspectul cuantumului solicitat și admis de instanța de fond.

În drept, își întemeiază prezentul apel pe dispozițiile art. 282 Cpr.civ. 1865, art. 494 alin. 2 și ale art. 998-999, 1000 alin. 1 C.civ. 1865.

Prin întâmpinarea formulată de reclamantul intimatului [REDACTAT] și [REDACTAT] la apelul declarat de [REDACTAT] precum și de pârâta - intimată [REDACTAT], s-a solicitat respingerea apelului declarat de pârâta [REDACTAT], ca nefondat atât cu privire la criticile aduse referitor la soluționarea excepțiilor de către instanța de fond cât și cele asupra soluției pronunțate pe fondul cauzei.

Analizând sentința și încheierea atacate cu apl de către părți, tribunalul reține următoarele:

În ceea ce privește criticile privind excepțiile, tribunalul le va cerceta cu prioritate, ele fiind dirimante în raport cu fondul.

Excepția de necompetență materială și teritorială a Judecătoriei [REDACTAT] pentru soluționarea prezentului litigiu este neîntemeiată din următoarele motive:

Sub aspectul cuantumului pretențiilor se reține incidența prev. de art. 18 ind.1 Cod pr. civilă, potrivit căreia „Instanța investită potrivit dispozițiilor referitoare la competență după valoarea obiectului cererii, rămâne competentă să judece chiar dacă, ulterior investirii intervin modificări în ceea ce privește cuantumul valorii aceluiași obiect,,.

Acesta este un caz de prorogare legală de competență care operează în prezenta cauză față de majorarea cuantumului pretențiilor reclamantilor după investirea instanței.

Competența teritorială a Judecătorei [redacted] a fost stabilită în mod irevocabil prin Decizia nr. [redacted] pronunțată de Curtea de Apel [redacted]. De asemenea, în speță, sunt incidente dispozițiile art. 10 pct. 8 Cod pr. civilă care stabilesc competența alternativă în cazul acțiunilor în răspundere civilă delictuală. În speță, reținându-se art. 1000 alin.1 Cod civil suntem în prezența unei astfel de răspunderi; chiar dacă fapta nu a fost calificată ca fiind de natură penală, este vorba de un delict sau cvasidelict civil.

La momentul invocării excepției litispendenței, în vigoare era vechiul Cod de procedură civilă. Cele două acțiuni, aceea aflată pe rolul Judecătorei [redacted] și aceea înregistrată la Tribunalul [redacted] nu erau pendinte în fața instanțelor, ci, în urma stabilirii competenței prin decizia susmenționată, la acțiunea înregistrată la Tribunalul [redacted] sub dosar civil nr. [redacted], s-a renunțat, instanța luând act de renunțare.

În ceea ce privește excepția prescripției extinctive, aceasta se constată a fi neîntemeiată, întrucât, termenul de prescripție a început să curgă pentru reclamantii conform art.8 din Decret Lege nr. 167/1958 de la data la care au cunoscut atât paguba cât și persoana care se face culpabilă pentru aceasta, deci aceea care răspunde civil. Această dată este aceea în care reclamantilor le-a fost comunicată ordonanța de scoatere de sub urmărire penală, respectiv, 12.10.2001. Față de această dată, acțiunea este formulată în termenul legal de prescripție, respectiv în 11.10.2004- data expedierii prin poștă înscrisă pe ștampila plicului cu care s-a expedit.

Criticile aduse de apelanta [redacted] asupra fondului cauzei sunt, de asemenea, nefondate, din următoarele motive:

Răspunderea pentru lucruri prev. de art. 1000 alin.1 Cod civil, incidentă în cauză, este o răspundere obiectivă care este angajată în speță prin dovedirea existenței unui prejudiciu produs de lucrul aflat sub paza apelantei – pârâte.

Astfel, chiar dacă intimatul [redacted] a fost scos de sub urmărire penală pentru motivul că exista o cauză care înlătură caracterul penal al faptei, în speță cazul fortuit, acest fapt nu exclude răspunderea civilă delictuală.

[redacted] este deținătorul legal al autotrenului, autotren care circula cu o defecțiune tehnică la sistemul de servodirecție. Datorită acestor defecțiuni, conducătorul [redacted] a pierdut controlul autotrenului, cauzând astfel accidentul rutier în urma căruia [redacted] a decedat.

Organele de cercetare penală, precum și instanța de fond, au constatat că în prezenta speță este incident un caz fortuit, ce nu exonerează deținătorul bunului de răspunderea civilă ce îi incumbă pentru prejudiciul produs. Răspunderea pentru lucruri este o răspundere civilă obiectivă, nefiind necesară condiția culpei în acest caz.

Așadar s-a probat raportul de cauzalitate între fapta produsă de autoutilitară și prejudiciul suferit de reclamantii. Cazul fortuit nu exonerează de răspunderea civilă delictuală în situația prev. de art. 1000 alin.1 teza finală.

În ceea ce privește probarea prejudiciului moral, martorii audiați în fața instanței au confirmat trauma psihică pe care apelanții persoane fizice au trăit-o și o

trăiesc și în prezent ca urmare a accidentului rutier, precum și durerea incomensurabilă provocată de pierderea neașteptată a tatălui și soțului.

[REDACTAT] a probat în fața instanței de fond existența unui prejudiciu cert, prin înscrisurile depuse la dosarul cauzei, filele 140-148 din dogarul de fond.

În urma impactului cu autotrenul cu nr.de înmatriculare [REDACTAT] condus de prepusul [REDACTAT], cabina autocisternei a fost distrusă în proporție de 98%, șasiul a fost torsionat, puntea din față dislocată, iar cisterna a fost înfundată, pagube constatate prin Autorizația de Reparații Seria G nr. [REDACTAT] emisă de Inspectoratul de Poliție al Județului [REDACTAT] Serviciul Poliției Rutiere, depusă la dosarul cauzei. Autocisterna nu a mai putut fi reparată, reprezentând o daună totală. După cum s-a probat și prin ofertele găsite pe internet, prețul unei astfel de sisteme este în jur de 11.000 Euro, astfel încât consideră justificată cererea de a i se acorda suma de 451000 lei, reprezentând contravaloarea autocisternei distruse în accident.

Pe lângă prejudiciul rezultat din distrugerea autocisternei, apelanta a fost gată să achit destinatarului mărfii contravaloarea uleiului auto degradat iremediabil în urma impactului, ceea ce a cauzat subscrisei un prejudiciu în valoare de 14049 RON, probat prin factura și Procesul-verbal din 27.06.2001, încheiat de către destinatarul mărfii [REDACTAT] depuse la dosarul cauzei.

Critica privitoare la respingerea cererii de chemare în garanție, nu poate fi primită întrucât, în cauză nu s-a administrat nici o probă care să dovedească faptul că ruperea tijeii cilindrului hidraulic de la mecanismul de servodirecție al autotrenului condus de [REDACTAT], s-ar fi datorat unei defecțiuni de fabricație, deci, unui viciu ascuns; sarcina probei în acest caz revenea părâtei [REDACTAT]. Simpla existență a unui caz fortuit nu presupune cu necesitate o defecțiune de fabricație.

Asupra apelului declarat de reclamanta [REDACTAT] tribunalul reține netemeinicia acestuia, motivat de următoarele:

Paguba pe care societatea apelantă susține că a suferit-o, este o pagubă materială; aceasta poate fi cuantificată doar prin dovezi certe în acest sens iar nu prin supoziții sau prin obligații suspensive sau aleatorii viitoare. Așadar, prejudiciul nu poate fi stabilit sub aspectul cuantumului despăgubirilor, fără a exista acte contabile ori raport de expertiza contabilă care să determine pierderile efective suferite de apelantă prin neonorarea unui contract sau imposibilitatea încheierii unor contracte ori rezilierea altora. Nu a fost dovedită nici valoarea medie a veniturilor pe care le-ar fi putut realiza societatea apelantă cu autocisterna distrusă; pe baza facturilor depuse la dosar nu se poate stabili acel „lucrum cesans”, solicitat de apelantă.

Analizând apelul reclamanților [REDACTAT] tribunalul reține următoarele motive de temeinicie a acestuia, pentru care îl va admite:

Suma de 150.000 euro solicitată de către fiecare dintre reclamanți cu titlu de daune morale, nu constituie nici o îmbogățire fără justă cauză a reclamanților și nici o spoliere a societății părâte, raportat la circumstanțele cauzei, ci o compensare a condițiilor de viață financiară și morale în care reclamanții au fost nevoiți să supraviețuiască, a traumei psihice prin care au trecut, a pierderii pe care au suferit-o și care le-a marcat întreaga viață.

La stabilirea acestui quantum se au în vedere dificultățile financiare rezultate nu doar din lipsa veniturilor pe care le asigura defunctul în timpul vieții ci și a datoriilor contractate bazându-se pe aceste venituri și care au rămas fără acoperire după decesul său.

Dificultăți financiare au fost întâlnite și cu ocazia organizării înmormântării, necesitând ajutor din partea terților.

Se va avea în vedere și durata exagerat de mare a derulării proceselor penale și civile generate de această împrejurare cauzatoare de prejudicii. În tot acest interval de timp trauma psihică a reclamantilor era mereu înmprospătată, actuală datorită necesității de a participa la procesele în cauză, a propune probe, etc, fapt care a împiedicat sau, cel puțin, a amânat, cicatrizarea suferințelor psihice; și suferințele financiare s-au prelungit ca durată întrucât, prejudiciul, lipsurile financiare s-au adâncit și prelungit prin trecerea unei perioade atât de lungi de timp în care s-au derulat procesele. Practic, o perioadă de 14 ani, prejudiciul suferit de reclamantii nu a fost reparat. În tot acest timp nevoile de creștere și educare a minorului, de rambursare a creditelor, de întreținere a familiei, nu au putut fi satisfăcute la nivelul pe care l-ar fi putut realiza defunctul. Chiar și simpla amânare a momentului de reparare a unui asemenea prejudiciu, resimțit zi de zi de reclamantii, a creat un stres și traumă morală a acestora.

Cel mai important aspect al pagubei îl constituie însă pierderea unei persoane de neînlocuit pentru un copil - unul dintre părinți - durerea de a crește fără prezența acestuia, fără existența acestuia, cu atât mai mult cu cât reclamantul minor este hipersensibil așa cum au dovedit probele testimoniale administrate în cauză. Această durere a fost resimțită și de mama minorului - reclamant în cauză, care a trebuit să trăiască alături de minor această traumă.

În ceea ce privește renta lunară solicitată pentru reclamantul minor, tribunalul față de imposibilitatea dovedirii acesteia pentru perioada scursă va avea în vedere venitul mediu pe economie raportat la care va stabili quantumul acesteia la suma de 600 lei lunar începând cu data producerii prejudiciului, 1.07.2001 și până la majoratul minorului sau împlinirea vârstei de 26 de ani; dacă va fi în continuarea studiilor. La stabilirea acestui quantum se are în vedere vârsta acestuia, nevoile pe care le-a avut în decursul timpului - 14 ani - în care nu a primit contravaloarea întreținerii pe care i-ar fi asigurat-o tatăl său și quantumul foarte redus al pensiei de urmaș, respectiv 350 lei lunar.

Față de cele mai sus reținute, tribunalul va admite apelul declarat de reclamantii [redacted] și [redacted] - reprezentat legal de [redacted], împotriva sentinței civile nr. [redacted] pronunțată de Judecătoria [redacted] în dosar civil nr. [redacted] și în consecință:

Va schimba în parte sentința apelată, în sensul că va admite în tot acțiunea formulată de reclamantii [redacted] și [redacted] împotriva pârâtei [redacted] respectiv:

Va fi obligată pârata la plata unei rente lunare în quantum de 600 lei, în favoarea reclamantului minor [redacted] cu începere de la data de 1.07.2001 și până la împlinirea vârstei de 18 ani sau, după caz, a vârstei de 26 de ani dacă va continua studiile.

Va stabili quantumul daunelor morale la care a fost obligată pârata la suma de 150.000 EURO pentru fiecare dintre reclamantii.

Va menține neschimbate celelalte dispoziții ale sentinței apelate.

Va respinge apelul declarat împotriva aceleași sentințe de reclamanta [REDACTED]

Va respinge apelul declarat împotriva aceleași sentințe de pârâta [REDACTED]

Fără cheltuieli de judecată.

PENTRU ACESTE MOTIVE
IN NUMELE LEGII
DE C I D E

Admite apelul declarat de reclamantii [REDACTED] și [REDACTED] - reprezentat legal de [REDACTED], împotriva sentinței civile nr. [REDACTED] pronunțată de Judecătoria [REDACTED] în dosar civil nr. [REDACTED] și în consecință:

Schimbă în parte sentința apelată, în sensul că admite în tot acțiunea formulată de reclamantii [REDACTED] și [REDACTED] împotriva pârâtei [REDACTED] respectiv:

Obligă pârâta la plata unei rente lunare în quantum de 600 lei, în favoarea reclamantului minor [REDACTED] cu începere de la data de 1.07.2001 și până la împlinirea vârstei de 18 ani sau, după caz, a vârstei de 26 de ani dacă va continua studiile.

Stabilește quantumul daunelor morale la care a fost obligată pârâta la suma de 150.000 EURO pentru fiecare dintre reclamantii.

Menține neschimbate celelalte dispoziții ale sentinței apelate.

Respinge apelul declarat împotriva aceleași sentințe de reclamanta [REDACTED]

Respinge apelul declarat împotriva aceleași sentințe de pârâta [REDACTED]

Fără cheltuieli de judecată.

Cu recurs în 15 zile de la comunicare.

Pronunțată în ședința publică din 2.04.2015.

PREȘEDINTE
[REDACTED]

JUDECĂTOR
[REDACTED]

GREFIER
[REDACTED]

Red. BPG
[REDACTED]

ROMANIA
CURTEA DE APEL [REDACTED]
SECȚIA PENALĂ ȘI DE MINORI
DOSAR NR. [REDACTED]

DECIZIA PENALĂ NR. [REDACTED]

Ședința publică din 29 aprilie 2013

Instanța constituită din :

PREȘEDINTE : [REDACTED], judecător

JUDECĂTORI : [REDACTED]

GREFIER : [REDACTED]

Ministerul Public - Parchetul de pe lângă Curtea de Apel [REDACTED] reprezentat
prin PROCUROR - [REDACTED]

S-au luat spre examinare recursurile declarate de către inculpații [REDACTED]

[REDACTED] și [REDACTED], părțile civile [REDACTED]

[REDACTED] și asiguratorul [REDACTED]

A împotriva sentinței penale nr.20 din 30 ianuarie 2013 a Judecătorei
pronunțată în dosarul nr. [REDACTED] inculpații fiind trimiși în
judecată astfel :

- inculpatul [REDACTED] R pentru săvârșirea infracțiunii de
ucidere din culpă prev.de art.178 al.1, 2 și 5 C.pen.; vătămare corporală din
culpă prev.de art.184 al.2 și 4 C.pen., cu aplic.art.33 lit.b C.pen.

- inculpatul [REDACTED] pentru săvârșirea infracțiunii de
ucidere din culpă prev.de art.178 al.1, 2 și 5 C.pen.; vătămare corporală din
culpă prev.de art.184 al.2 și 4 C.pen., cu aplic.art.33 lit.b C.pen.

La apelul nominal făcut în cauză se constată lipsa părților.

Procedura de citare este legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei după care, se constată că mersul dezbaterilor și
susținerile părților au fost consemnate în încheierea de ședință din data de 22
aprilie 2013, încheiere care face parte integrantă din prezenta hotărâre.

CURTEA :

Prin sentința penală nr. 20 din 30 ianuarie 2013 pronunțată în dosarul nr.
[REDACTED] al Judecătorei [REDACTED] în baza art. 178 alin. 1, 2 și 5 C.Pen. a
fost condamnat inculpatul [REDACTED] - fiul lui
Gheorghe și Marioara, născut la data de [REDACTED] în [REDACTED], cetățean român,
posesor al c.I. seria [REDACTED] nr. [REDACTED], eliberată de SPCLEP [REDACTED] CNP
[REDACTED], studii superioare, căsătorit, fără antecedente penale, domiciliat
în [REDACTED] str. [REDACTED] cu reședința în com.
[REDACTED] jud. [REDACTED] la pedeapsa de: 4 ani închisoare
pentru săvârșirea infracțiunii de ucidere din culpă.

În baza art. 184 alin. 2 și 4 c.Pen. a condamnat pe același inculpat la
pedeapsa de: 1 an închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de vătămare
corporală din culpă împotriva părții vătămate [REDACTED].

În baza art. 184 alin. 2 și 4 C.Pen. a condamnat pe același inculpat la
pedeapsa de: 1 an închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de vătămare
corporală din culpă împotriva părții vătămate [REDACTED].

În baza art. 34 lit. b) rap. la art. 33 lit. b) C.Pen. a aplicat inculpatului pedeapsa cea mai grea de 4 ani închisoare.

În baza art. 71 C.Pen. au fost interzise inculpatului drepturile prev. de art. 64 lit. a teza a II- a C.Pen.

II. În baza art. 178 alin. 1, 2 și 5 c.Pen. a condamnat inculpatul [redacted] - fiul lui [redacted] și [redacted], născut la data de [redacted] cetățean român, posesor al C. I. seria [redacted] nr. [redacted], eliberat de SPCLEP [redacted], CNP [redacted], căsătorit, studii superioare, administrator la [redacted] fără antecedente penale, domiciliat în municipiul [redacted] str. [redacted] nr. [redacted] bl. [redacted] ap. [redacted] jud. [redacted] la pedeapsa de: 3 ani închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de ucidere din culpă.

În baza art. 184 ~lin. 2 și 4 c.Pen. a condamnat pe același inculpat la pedeapsa de: 1 an închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de vătămare corporală din culpă împotriva părții vătămate [redacted]

În baza art. 34 lit. b) rap. la art. 33 lit. b) c.Pen. a aplicat inculpatului pedeapsa cea mai grea de 3 ani închisoare.

În baza art. 71 C.Pen. au fost interzise inculpatului drepturile prev. de art. 64 lit. a teza a II- a c.Pen.

În baza art. 86/1 C.Pen., art. 86/2 C.Pen. și art. 71 alin. final C.Pen. s-a dispus suspendarea sub supraveghere a executării pedepsei principale, precum și a celei accesorii, pentru un termen 5 ani.

A fost încredințată supravegherea inculpatului către Serviciul de Probațiune de pe lângă [redacted]

Conform art. 86/3 c.Pen. pe durata termenului de încercare inculpatul se va supune următoarelor măsuri de supraveghere:

- Se va prezenta la instituția abilitată cu supravegherea, conform programării stabilite de aceasta, unde de asemenea:

- Va anunța în prealabil orice schimbare de domiciliu, locuință sau reședință și orice deplasare care depășește 8 zile, precum și întoarcerea.

- Dacă va fi cazul va comunica și va justifica orice schimbare a locului de muncă.

- Va comunica informații de natură să poată fi controlate mijloacele sale de existență.

În baza art. 86/3 alin. 3 lit. e) c.Pen. s-a impus inculpatului obligația de a nu conduce niciun vehicul pe durata termenului de încercare.

În baza art. 359 C.Pr.Pen. s-a atras atenția inculpatului asupra dispozițiilor prev. de art. 86/4 C.Pen. a căror nerespectare are ca urmare revocarea suspendării.

În baza art. 14 și 346 c.Pr.Pen. rap. la art. 998 C.Civ. a obligat în solidar inculpații [redacted] și partea responsabilă civilmente [redacted] cu sediul în municipiul [redacted] a, str. [redacted] jud. [redacted] plata sumei de 12.130,29 lei cu titlul de despăgubiri civile pentru daune materiale și câte 50.000 euro sau echivalentul în lei calculat la cursul BNR din ziua plății cu titlul de despăgubiri civile pentru daune morale către părțile civile [redacted] a, domiciliată în [redacted] nr. [redacted] jud. [redacted] domiciliat în com. [redacted] str. [redacted]

În baza art. 14 și 346 c.Pr.Pen. rap. la art. 998 C.Civ. a obligat inculpatul [redacted] la plata sumei de 2.282,25 lei cu titlul de despăgubiri civile pentru daune materiale și sumei de 22.500 euro sau echivalentul în lei calculat la cursul BNR din ziua plății cu titlul de despăgubiri civile pentru daune morale către partea civilă [redacted]

În baza art. 14 și 346 C.Pr.Pen. rap. la art. 998 C.Civ. a obligat inculpatul [redacted] la plata sumei de 7.662,5 lei cu titlul de despăgubiri civile pentru daune materiale și sumei de 18.750 euro sau echivalentul în lei calculat la cursul BNR din ziua plății cu titlul de despăgubiri civile pentru daune morale către partea civilă [redacted] domiciliată în [redacted] str. [redacted] nr. [redacted]

În baza art. 14 și 346 C.Pr.Pen. rap. la art. 998 C.Civ. a obligat în solidar inculpații [redacted] și partea responsabilă civilmente [redacted] la plata sumei de 15.000 euro sau echivalentul în lei calculat la cursul BNR din ziua plății cu titlul de despăgubiri civile pentru daune morale către partea civilă [redacted] domiciliată în municipiul [redacted], str. [redacted]

În baza art. 14 și 346 c.Pr.Pen. rap. la art. 998 C.Civ. a obligat în solidar inculpații [redacted] și partea responsabilă civilmente [redacted] la plata sumei de 25.000 euro sau echivalentul în lei calculat la cursul BNR din ziua plății cu titlul de despăgubiri civile pentru daune morale către partea civilă [redacted] domiciliată în [redacted] str. [redacted] nr. [redacted]

În baza art. 14 și 346 c.Pr.Pen. rap. la art. 998 C.Civ. a obligat în solidar inculpații [redacted] și partea responsabilă civilmente [redacted] la plata sumei de 442 lei cu titlul de despăgubiri civile pentru daune materiale și suma de 25.000 euro sau echivalentul în lei calculat la cursul BNR din ziua plății cu titlul de despăgubiri civile pentru daune morale către partea civilă [redacted], domiciliat în [redacted]

În baza art. 14 și 346 C.Pr.Pen. rap. la art. 998 C.Civ. a obligat în solidar inculpații [redacted] și partea responsabilă civilmente [redacted] la plata sumei de 10.508 lei cu titlul de despăgubiri civile pentru daune materiale și suma de 25.000 euro sau echivalentul în lei calculat la cursul BNR din ziua plății cu titlul de despăgubiri civile pentru daune morale către partea civilă [redacted] domiciliat în [redacted] str. [redacted]

În baza art. 313 din OUG 72/2006 a obligat în solidar inculpații [redacted] și partea responsabilă civilmente [redacted] la plata sumei de 7.266,18 lei către Institutul Regional de Gastroenterologie-Hepatologie "Prof. Dr. O.Fodor" [redacted] cu sediul în [redacted] s. [redacted] nr. [redacted] bud. [redacted] cu dobânda legală din prima zi următoare datei fiecărei extemări, respectiv din data de 04.10.2007 pentru suma de 5.421,48 lei și din data de 21.12.2007 pentru suma de 1.844,70 lei, până la achitarea integrală a debitului cu titlul de cheltuieli de spitalizare privind pe partea vătămată [redacted]

În baza art. 313 din OUG 72/2006 a obligat în solidar inculpații [redacted] și partea responsabilă civilmente [redacted] la plata sumei de 7.692,43 lei către [redacted] cu sediul în [redacted] str. [redacted] nr. [redacted] ad. [redacted] cu dobânda legală calculată din data de 25.09.2007, până la achitarea integrală a debitului cu titlul de cheltuieli de spitalizare privind pe victima [redacted]

În baza art. 193 c.Pr.Pen. a obligat în solidar inculpații [redacted] și partea responsabilă civilmente [redacted] la plata sumei de 900 lei către părțile civile [redacted] cu titlul de cheltuieli judiciare.

În baza art. 193 c.Pr.Pen. a obligat în solidar inculpații [redacted] și partea responsabilă civilmente [redacted] la plata sumei de 1.500 lei către partea civilă [redacted] cu titlul de cheltuieli judiciare.

În baza art. 193 C.Pr.Pen. a obligat în solidar inculpații [redacted] și partea responsabilă civilmente [redacted] la plata a câte 2.000 lei către părțile civile [redacted] și [redacted] cu titlul de cheltuieli judiciare parțiale.

În baza art. 191 alin. 1 C. Pr.Pen. a obligat inculpatul [redacted] la plata sumei de 4.000 lei cheltuieli judiciare avansate de stat, din care 150 lei onorariu parțial în favoarea apărătorului din oficiu av. [redacted] ce va fi avansat din fondurile Ministerului Justiției în contul Baroului [redacted] conform delegației nr. 57 din 04.07.2012.

În baza art. 191 alin. 1 c.Pr.Pen. a obligat inculpatul [redacted] în solidar cu partea responsabilă civilmente [redacted] la plata sumei de 4.000 lei cheltuieli judiciare avansate de stat, din care 150 lei onorariu parțial în favoarea apărătorului din oficiu [redacted] ce va fi avansat din fondurile Ministerului Justiției în contul Baroului [redacted] conform delegației din 04.07.2012.

În baza art. 7 din legea 76/2008 s-a dispus prelevarea probelor biologice de la inculpați în vederea introducerii profilului lor genetic în Sistemul Național de Date Genetice Judiciare.

Prezenta sentință este opozabilă asigurătorului [redacted] prin Sucursala [redacted] cu sediul în [redacted]

Pentru a hotărî astfel instanța de fond a reținut că prin rechizitoriul Parchetului de pe lângă [redacted] inculpații [redacted] au fost trimiși în judecată pentru săvârșirea infracțiunilor de ucidere din culpă și vătămare corporală gravă din culpă prev. de art. 178 alin. 1,2 și 5 C.Pen., respectiv art. 184 alin. 2 și 4 c.Pen.

S-a reținut în actul de inculpare și sesizare a instanței că la data de 09.09.2007, în timp ce circula pe [redacted] din direcția [redacted] conducând autoturismul marca [redacted] cu nr. [redacted] la ieșirea din localitatea [redacted] inculpatul [redacted] s-a angajat în depășirea autoturismului marca [redacted] deși din sens opus se apropia autoutilitara marca [redacted] cu nr. [redacted] condusă de inculpatul [redacted]. Inculpatul [redacted] nu a reușit să finalizeze depășirea, intrând în impact cu auto utilitara marca "Dacia" condusă de inculpatul [redacted], acesta având o reacție pripită, bruscă și necontrolată și a virând stangă în încercarea de a evita impactul.

În urma accidentului a rezultat decesul numiților [redacted] pasageră în autoturismul marca [redacted]), [redacted] și [redacted] ambii pasageri în auto utilitara marca Dacia), precum și vătămarea corporală a persoanelor vătămate [redacted] și [redacted] (aflați în autoutilitara marca Dacia), care au suferit leziuni corporale ce au necesitat câte 90 zile îngrijiri medicale.

Ambii inculpați au arătat în cursul procesului penal că nu sunt vinovați de producerea accidentului.

Analizând actele și lucrările dosarului instanța a reținut următoarele:

În fapt, la data de 09.09.2007, în jurul orelor 15.00, organele de poliție din cadrul [redacted] au fost sesizate telefonic de către Dispeceratul [redacted] cu privire la faptul că pe DN I - E 60 din localitatea [redacted] s-a produs

un accident rutier grav. Organele de poliție s-au deplasat la fața locului și au efectuat cercetarea, stabilind că accidentul s-a produs în afara localității Poieni, în direcția orașului Huedin, mai exact la km. 540+400 metri, pe un sector de drum în aliniament fără indicatoare rutiere de restricție sau alte marcaje rutiere, partea carosabilă cu lățimea de 7 metri fiind uscată, iar vizibilitatea bună.

Potrivit procesului verbal întocmit cu acea ocazie s-a reținut că în accidentul rutier au fost implicate un număr de trei autovehicule, respectiv autoturismul marca [redacted] cu nr. [redacted] condus de inculpatul [redacted] autoutilitara marca Dacia, cu nr. [redacted] condusă de inculpatul [redacted] și autoturismul marca [redacted], cu nr. de înmatriculare [redacted] condus de numitul [redacted].

De asemenea organele de cercetare penală ale poliției au stabilit că în urma accidentului persoana vătămată [redacted] aflat pe scaunul din dreapta față a autoutilitarei cu nr. [redacted] a decedat la fața locului, iar numiții [redacted] aflată pe scaunul din dreapta față a autoturismului marca Renault [redacted] (fost [redacted] [redacted], [redacted] [redacted] ultimii doi aflați pe bancheta din spate a autoutilitarei conduse de inculpatul [redacted], au suferit leziuni corporale, fiind transportați cu ambulanța la [redacted].

Potrivit raportului de constatare medico-legală [redacted] din 24.01.2008 al [redacted] moartea numitului [redacted] fost violentă și s-a datorat insuficienței respiratorii acute prin aspirat sanguin pulmonar, consecință a fracturii bazei craniului (în cadrul unui politraumatism), precizându-se că leziunile tanatogeneratoare s-au putut produce prin lovire de corpuri dure din interiorul unui autovehicul aflat în decelerație bruscă, în cadrul accidentului rutier din data de 09.09.2007, existând legătură de cauzalitate între leziuni și deces. (d.u.p., f 118-120).

Victima [redacted] vârstă de 37 de ani a fost internat la Clinica Neurochirurgie [redacted], unde a decedat la data de 25.09.2012. Din raportul de constatare [redacted] din 31.01.2008 al [redacted] Napoca, rezultă că moartea numitului [redacted] a fost violentă și s-a datorat contuziei cerebrale ponto-mezencefalice, în cadrul unui politraumatism prin accident rutier, precizându-se că leziunile tanatogeneratoare s-au putut produce prin lovire de corpuri dure din interiorul unui autovehicul aflat în decelerație bruscă în condițiile accidentului rutier din data de 09.09.2007, existând raport de cauzalitate între leziuni și deces. (d.u.p., f121-124).

Victima [redacted] în vârstă de 31 de ani, soția inculpatului [redacted] [redacted] a fost transferată de UPU 1 la Clinica Chirurgie I [redacted] unde la data de [redacted] a decedat. Din raportul de expertiză medico-legală nr. [redacted] din [redacted] rezultă că moartea numitei [redacted] a fost violentă și s-a datorat unui politraumatism cu fractura craniană și hemoragie meningo-cerebrală, fractura vertebrei cervicale IV cu edem medular, fracturi costale multiple, cu hemotorace masiv, precizându-se că leziunile traumatiche s-au putut produce în cadrul unui accident rutier prin decelerație bruscă și lovire de corpuri dure din interiorul unui autovehicul, existând raport direct de cauzalitate între leziuni și deces. De asemenea s-a stabilit că victima [redacted] era însărcinată în săptămâna 30, iar în cadrul măsurilor terapeutice de urgență aplicate după accident, s-a practicat și o intervenție cezariană, extrăgându-se un făt mort de sex feminin. (d.u.p., f 109-116).

Numitul [redacted] în vârstă de 34 de ani a fost internat în perioada 09.09 - 30.10.2007 la Clinica de [redacted] iar din raportul

de constatare medico-legală [redacted] din 11.10.2007 al Serviciului de Medicină Legală al Județului [redacted] rezultă că acesta a suferit leziuni corporale ce au necesitat 90 zile îngrijiri medicale. (d.u.p., f105).

Inculpatul [redacted] a fost internat în perioada 09.09 - 24.09.2007 la Clinica de Ortopedie din [redacted], iar din raportul de constatare medico-legală nr. [redacted] din 01.10.2007 al Serviciului de Medicină Legală al Județului [redacted] rezultă că a acesta a suferit leziuni corporale ce au necesitat 90 zile de îngrijiri medicale. (d.u.p., f. 92).

În cursul urmăririi penale au fost audiați inculpații [redacted] precum și martorii [redacted] și D. [redacted]

Toate aceste persoane au fost reaudiate în cursul judecății, iar declarațiile au fost atașate dosarului astfel: inculpații [redacted] și [redacted] (fila 133, respectiv fila 132), persoana vătămată [redacted] (f 155), precum și martorii [redacted] (fila 156), [redacted] (fila 187), [redacted] (fila 186) și [redacted] (fila 185). Inculpatul [redacted] declarat în cursul urmăririi penale că la data de 09.09.2007 a plecat din localitatea [redacted] cu soția sa [redacted] și cu martorul [redacted] spre localitatea [redacted] iar după ce a ieșit din localitatea [redacted] în jurul orelor 15.00, a depășit autoturismul marca [redacted] care se deplasa în același sens, revenind pe banda sa, moment în care din sens opus se apropiau două autoturisme, primul trecând pe lângă el. După ce a mai parcurs circa 50 metri cel de-al doilea autoturism, marca Dacia de culoare albastră cu nr. de înmatriculare [redacted] intrat pe sensul său de mers, tăindu-i calea, astfel că a intrat în impact cu acel autoturism.

În fața instanței inculpatul [redacted] arătat că în timp ce se afla în depășirea autoturismului marca [redacted] și se găsea în paralel cu acest vehicul a observat că pe sensul opus se apropie două vehicule, la o distanță de 70-100 m. Inculpatul a reintrat pe banda sa, apoi primul autoturism de culoare albă a trecut, iar Dacia s-a întors în fața sa și a intrat pe sensul de mers al inculpatului. Inculpatul a menționat că distanța dintre cele două vehicule era mică, iar vehiculul Dacia i-a tăiat calea prin viraj stânga, astfel încât autoturismul marca „Renault Megane” a lovit cu partea frontală zona lateral dreapta a Daciei. Inculpatul [redacted] a declarat că în data de 09.09.2007 se întorcea din Republica Moldova unde efectuase o lucrare în interesul firmei al cărei administrator este împreună cu numiții [redacted] în localitatea [redacted] inculpatul a fost implicat într-un accident rutier, însă din cauza șocului suferit nu își mai amintește nimic. În fața instanței inculpatul a precizat din nou că nu-și amintește nimic despre accident. Inculpatul a precizat că era o zi însorită, cu vizibilitate bună și nu era obosit din cauza drumului parcurs până în momentul coliziunii,

Audiat în cursul urmăririi penale persoana vătămată [redacted] aflat în autoutilitara marca Dacia, nu a putut da detalii cu privire la modul în care s-a produs accidentul în care a fost implicat. Audiat în instanță acesta a arătat că l-a auzit pe numitul [redacted] tipând în limba maghiară despre un accident, apoi s-a uitat în față observând că Dacia se găsea pe sensul ei de mers. Vehiculul ce venea din partea opusă era orientat cu fața spre autovehiculul în care se găsea partea vătămată, iar direcția în care se îndrepta era spre partea dreaptă a Daciei. Partea vătămată a precizat că inculpatul [redacted] nu a pierdut controlul volanului și nu a trecut pe sensul opus.

Martorul [redacted] a declarat în cursul urmăririi penale că la data de 09.09.2007 circula cu autoturismul marca [redacted] cu nr. de înmatriculare [redacted] în direcția [redacted] fiind însoțit de prietena sa [redacted] care ocupa locul din dreapta față, și fratele acesteia, [redacted] care stătea pe bancheta din spate. La ieșire din localitatea [redacted] martorul a fost depășit de un autoturism marca "Renault Megane", deși din sens opus venea un autoturism. Martorul a arătat că a frânat brusc pentru a face loc autoturismului marca "Renault Megane" să poată reveni pe banda [redacted], însă cele două autoturisme s-au ciocnit, iar autoturismul pe care îl conducea a lovit partea din spate a autoturismului marca "Renault Megane".

În fața instanței martorul [redacted] declarat că circula în coloană, iar la un moment dat a observat că pe lângă el trece un autoturism marca "Renault Megane". Din față venea o Dacie, iar martorul a realizat că Renault-ul nu îl poate depăși. Acesta i-a intrat în față, i-a tăiat calea, apoi a observat bucăți de mașină care zburau în aer. Dacia s-a răsturnat și a lovit porti era autoturismului marca Volvo, Renault-ul a ricoșat din parapet, fiind lovit de Volvo. Martorul a arătat că prima sa impresie a fost că Renault-ul nu s-a putut redresa pe sens și nu a finalizat depășirea, intrând direct în parapet. De asemenea martorul [redacted] a precizat că viteza autoturismului marca "Renault Megane" era mare, peste 100 km/h.

Martora [redacted] nu a putut relata nimic relevant cu privire la modul în care s-a petrecut accidentul întrucât dormea. Fratele său, martorul [redacted] a arătat în cursul urmăririi penale că autoturismul în care se afla a fost depășit de un autoturism marca "Renault Megane" deși din sens opus venea autoturismul marca Dacia, iar șoferul [redacted] a frânat pentru ca autoturismul marca "Renault Megane" să revină pe banda sa, însă acest autoturism a intrat în impact cu autoturismul marca Dacia. Audiată de instanță același martor a arătat că pe lângă autoturismul Volvo a trecut un Renault Megane, a auzit zgomot de frânare, a încercat să se ridice de pe banchetă, moment în care mașina s-a umplut de praf de la air-bag-urile care se declanșaseră. Martorul [redacted] a mai susținut că nu a observat niciun moment vehiculul marca Dacia, iar despre modul în care s-a petrecut impactul a precizat că nu l-a perceput în mod direct, personal, ci l-a dedus din coliziunile vehiculelor implicate. În ceea ce privește Renault Megane martorul a mai declarat că nu a observat dacă acesta a reintrat sau nu pe sensul său de mers deoarece avea capul sprijinit de portieră.

Martorul [redacted], așezat pe bancheta din spate a autoturismului condus de inculpatul [redacted] a declarat că la ieșirea din localitatea Poieni inculpatul a depășit un autoturism marca "Volvo", revenind pe banda sa, însă un autoturism care venea din sens opus s-a întors în mijlocul șoselei, iar conducătorul auto al Renault-ului Megane nu l-a mai putut evita, lovindu-l lateral, după care autoturismul în care se afla a fost lovit din spate de autoturismul marca "Volvo".

În fața instanței martorul [redacted] a declarat că inculpatul [redacted] efectuat o depășire a unui vehicul marca Volvo, iar pe sensul opus circula un autoturism de culoare albă. Acesta l-a atenționat pe inculpat cu farurile. Inculpatul a reintrat pe banda sa de mers, iar în fața sa s-a întors un autoturism marca Dacia. Renault-ul Megane a lovit Dacia în partea dreaptă, iar din spate au fost loviți de Volvo. Impactul a avut loc pe sensul de mers al inculpatului [redacted] iar martorul nu a văzut nimic care să determine pătrunderea Daciei pe sensul lor de mers.

În cursul urmăririi penale au fost întocmite două rapoarte de expertiză.

Astfel, potrivit raportului de expertiză tehnică judiciară efectuată de expert [redacted] accidentul a avut loc în zona axului drumului, posibil pe banda de circulație [redacted] și s-a produs datorită modului neregulamentar în care au circulat autoturismele "Dacia" și "Renault". Conducătorul autoturismului "Renault" s-a angajat într-o depășire fără să se asigure că aceasta se poate face în condiții normale și dacă are spațiu suficient, iar conducătorul autoutilitarei Dacia a reacționat pripit, brusc și necontrolat, virând spre stânga, în loc să își continue deplasarea pe direcția în față pe banda pe care circula, putând astfel evita impactul. (d.u.p., f. 159-164).

Ulterior s-a dispus efectuarea unei expertize criminalistice de către Laboratorul Interjudețean de Expertize Criminalistice [redacted] pentru a se stabili dinamica producerii accidentului, locul impactului și vitezele de deplasare ale autovehiculelor implicate în accident, posibilitățile de evitare a accidentului și cauza producerii accidentului.

Potrivit raportului de expertiză criminalistică nr. [redacted] efectuat de expert criminalist [redacted] și s-au stabilit următoarele: în planul transversal al drumului impactul dintre autoturismul Renault și autoturismul Dacia a avut loc în zona mediană a părții carosabile, în momentul impactului, autoturismul Renault depășind cu circa 2 metri, axul longitudinal al drumului public și autoutilitara Dacia, cu circa 0,8 metri, același reper, iar în planul longitudinal, la km. 540+406 metri. Vitezele probabile ale vehiculelor din momentul impactului acestora au fost de 61 km/h pentru autoturismul Renault și de 40 km/h pentru autoutilitara Dacia. Vitezele probabile ale autoturismelor Volvo și Renault în momentul impactului acestora au fost de 75 km/h pentru autoturismul Volvo și de circa 15 km/h pentru autoturismul Renault. Expertul a arătat că în lipsa unor urme de frânare, anterioare impactului, imprimate de pneurile autovehiculelor, nu se pot stabili viteze inițiale de deplasare ale acestora. De asemenea nu se poate stabili dacă, în condițiile date, inculpatul [redacted] putea evita producerea accidentului.

Expertul concluzionează că numitul [redacted] putea evita producerea accidentului, inculpatul [redacted] putea preveni producerea evenimentului rutier dacă, înainte de a se angaja în depășire, s-ar fi asigurat că poziția și modul de deplasare al celorlalți participanți la trafic permit efectuarea acestei manevre în siguranță, astfel încât acesta să poată să reintre pe banda inițială fără ca această manevră să reprezinte un pericol pentru participanții la trafic, iar inculpatul [redacted] putea preveni producerea accidentului dacă ar fi circulat cu o viteză care să-i permită să se deplaseze pe partea dreaptă a drumului public, fără a pierde controlul asupra direcției de deplasare a autoutilitarei pe care o conducea. Accidentul s-a produs atât din cauza angajării în depășire a inculpatului [redacted] fără a se asigura că această manevră nu reprezintă un pericol pentru participanții la trafic, cât și din cauza pătrunderii pe contrasens a autoutilitarei Dacia, condusă de inculpatul [redacted] datorită pierderii de către acesta a controlului asupra direcției de deplasare.

Potrivit art. 63 c.Pr.Pen. constituie proba orice element de fapt care servește la constatarea existenței sau inexistenței unei infracțiuni, la identificarea persoanei care a săvârșit-o și la cunoașterea împrejurărilor necesare pentru justa soluționare a cauzei. Probele nu au valoare mai dinainte stabilită. Aprecierea fiecărei probe se face de organul de urmărire penală sau de instanța de judecată în urma examinării tuturor probelor administrate, în scopul aflării adevărului.

Această dispoziție legală consacră principiul liberei aprecieri a probelor, organul judiciar având obligația de a examina toate probele administrate în cursul procesului penal.

În ceea ce privește mijloacele de probă reprezentând declarațiile inculpaților, astfel cum au fost prezentate mai sus, acestea pot servi doar în parte la aflarea adevărului, numai în măsura în care sunt coroborate cu fapte sau împrejurări ce rezultă din ansamblul probelor existente în cauză, așa cum prevede art. 69 c.Pr.Pen. Declarațiile inculpatului [redacted] în sensul că a finalizat depășirea și a reintrat pe sensul său de mers se coroborează parțial cu declarațiile martorului [redacted], însă nu se coroborează cu cele ale părții vătămate [redacted] ale martorului [redacted] și concluziile rapoartelor de expertiză.

De asemenea declarațiile inculpatului [redacted] nu pot servi la aflarea adevărului întrucât acesta, din cauza traumei suferite, nu-și mai amintește nimic despre modul de producere a accidentului.

Pe de altă parte declarațiile părții vătămate [redacted] sunt contradictorii.

Astfel, inițial acesta a declarat în cursul urmăririi penale că nu poate da detalii și nu poate preciza cu exactitate ce s-a întâmplat, pentru că în cursul judecării cauzei să ofere niște indicii legate de dinamica producerii accidentului. ar, prima declarație a fost dată la un an după accident, iar a doua la mai bine de 5 ani.

În ceea ce privește probele testimoniale instanța a reținut că aprecierea acestora depinde de mai multe elemente între care sursa mărturiei și modul de percepere a faptelor și împrejurărilor de fapt. Astfel, martorii audiați [redacted] și [redacted] sunt cu toții persoane care se găseau în vehiculele implicate în accident, neexistând niciun martor ocular aflat în exteriorul autoturismelor. Dacă martora [redacted] a declarat că nu a văzut nimic întrucât dormea, ceilalți martori au indicat elemente din procesul complex de producere a accidentului. Aceste declarații sunt în mod evident influențate de poziția în care se găseau în vehicule. Astfel, martorii [redacted] și [redacted] erau pasageri situați pe banchetele din spate ale autoturismelor marca Renault, respectiv Volvo, așadar câmpul lor vizual era mai limitat decât cel al martorului [redacted] care se găsea la volanul autoturismului marca Volvo. Pe de altă parte este evident că, în principiu, pasagerii din vehicule sunt mai puțin atenți la traficul rutier decât conducătorii auto, mai ales în condițiile în care acesta este unul aglomerat.

Acest aspect este confirmat de declarațiile martorului [redacted] care inițial a descris extrem de concis modul de petrecere a accidentului, pentru ca în fața instanței să admită că declarația s-a bazat pe deducții și observația vehiculelor după accident.

În această ordine de idei instanța a acordat o importanță sporită declarației martorului [redacted] care, pe lângă faptul că a avut cea mai bună poziție pentru a observa desfășurarea evenimentului rutier, începând cu depășirea efectuată de inculpatul [redacted], a relatat aceleași aspecte atât în cursul urmăririi penale, cât și în fața instanței. Nu în ultimul rând martorul nu are nicio legătură cu părțile din procesul penal.

La aflarea adevărului instanța a mai ținut seama de cele constatate cu ocazia cercetării la fața locului, activitate desfășurată de organele de poliție în conformitate cu dispozițiile art. 129 C.Pr.Pen., aspecte consemnate în procesul verbal de cercetare la fața locului întocmit în baza art. 131 c.Pr.Pen.

Astfel, potrivit procesului verbal de cercetare la fața locului întocmit la data de 09.09.2007 (d.u.p., f. 2-5) organele de cercetare penală au efectuat măsurători pentru determinarea poziției finale ale vehiculelor implicate și au fixat urme și mijloace materiale de probă reprezentând cioburi de sticlă, bucăți din material

plastic, lichide, alte elemente din caroseria vehiculelor, urmele create în carosabil precum și poziția victimei decedate pe loc.

De menționat că s-au efectuat și fotografiile judiciare și s-a întocmit o schiță a locului faptei (d.u.p., f. 7-67).

Toate aceste constatări au servit ulterior la întocmirea rapoartelor de expertiză.

Raportat la dispozițiile legale care reglementează efectuarea acestora, art. 116 și univ. C.Pr.Pen., instanța a apreciat că valoare probatorie prezintă raportul de expertiză criminalistică nr. 106/30.06.2011 întocmit de Laboratorul Interjudețean de Expertize Criminalistice [redacted]. Astfel, acest raport a fost întocmit de un expert oficial din cadrul unui laborator de expertiză criminalistică. Pe de altă parte primul raport a fost întocmit de un expert judiciar, cu încuviințarea participării unor experți recomandat de părți, însă raportul nu este semnat de unul dintre experți și nici nu există opinii separate în cuprinsul raportului sau într-o anexă, așa cum prevede art. 122 c.Pr.Pen.

În cuprinsul raportului de expertiză criminalistică nr. 106/30.06.2011 expertul a reținut că pentru stabilirea locului impactului se impune analiza urmelor create de coliziune.

Disponerea acestor urme indică drept loc al impactului zona mediană a carosabilului, atât autoturismul Renault, cât și autoutilitara Dacia deplasându-se parțial pe contrasens. În continuare s-a arătat că urmele de lichide și cele provenite de pe caroseriile vehiculelor, și în special urma de adâncime (figurile 5 și 6-a) indică faptul că în momentul coliziunii partea frontală a autoturismului Renault se afla parțial pe contrasens, autoturismul fiind în cursul manevrei de revenire din depășirea autoturismului Volvo. O altă urmă dinamică de lichid care debutează pe sensul de mers [redacted] și care conduce spre poziția finală a autoutilitarei marca Dacia atestă faptul că în momentul impactului cu autoturismul Renault partea frontală a Daciei se afla pe contrasens. Concluzia expertului se bazează și pe existența urmelor de frecare a carosabilului, urme situate de asemenea pe sensul de mers [redacted].

Mai departe expertul a analizat avariile caroseriilor vehiculelor Renault și Dacia, concluzionând că impactul nu a fost frontal pentru Dacie, figura nr. 9 prezentând vehiculul cu radiatorul, grila de aerisire și sigla neavariate. Astfel, impactul a fost lateral, partea frontală a autoturismului marca Renault intrând în impact cu partea laterală dreaptă față de autoutilitara Dacia. Avariile caroseriei Daciei, precum și urmele de frânare confirmă că în momentul coliziunii aceasta se găsea parțial pe contrasens.

Utilizând un program informatic expertul a simulat coliziunea, determinând pozițiile inițiale ale vehiculelor Renault și Dacia din momentul impactului și cele finale (figura 12 din raport), precum și pozițiile succesive (figura 13). Aceste poziții finale sunt conforme cu cele consemnate la momentul efectuării cercetării la fața locului.

În ceea ce privește posibilitățile de evitare a producerii accidentului expertul a reținut că pentru inculpatul [redacted] tarea de pericol iminent s-a declanșat în momentul în care acesta a avut posibilitatea să observe deplasarea autoturismului Renault pe sensul său de mers, ar, în lipsa unor urme de pneuri și nefiind cunoscute vitezele inițiale nu se poate stabili distanța la care se afla Dacia de locul impactului. Pe căle de consecință expertul nu a fost în măsură să stabilească dacă inculpatul [redacted] putea evita producerea accidentului. Cu toate acestea expertul a precizat că inculpatul putea preveni producerea accidentului dacă ar fi circulat cu o viteză care să-i permită să se deplaseze pe partea dreaptă a drumului public fără a pierde controlul asupra direcției de deplasare. În motivarea acestei concluzii expertul a reținut că,

raportat la zona cu care se situa pe contrasens Renault-ul, spațiul până la zidul de beton și lățimea autoutilitareii Dacia exista posibilitatea ca acționând sistemul de frânare, combinat cu manevra de evitare spre dreapta, inculpatul [REDACTED] să ar fi ieșit cu roțile din dreapta de pe partea carosabilă cu 0,15 m și astfel evenimentul ar fi putu fi evitat. În plus instanța a reținut că autoturismul care rula în fața inculpatului [REDACTED] și care, potrivit martorului [REDACTED] a folosit farurile pentru a-l atenționa pe inculpatul [REDACTED] a reușit să execute manevra de evitare a autoturismului Renault.

În privința numitului [REDACTED] s-a reținut că acesta nu putea evita producerea accidentului întrucât sistemul de frânare nu permite o decelerare atât de mare, iar pe de altă parte în momentul coliziunii dintre vehiculele Renault și Dacia nu exista niciun culoar de trecere care să permită efectuarea unei manevre de ocolire din partea conducătorului autoturismului Volvo.

În privința inculpatului [REDACTED] expertul a apreciat că acesta putea preveni producerea accidentului dacă, înainte de a se angaja în depășire, s-ar fi asigurat că poziția și modul de deplasare al celorlalți participanți la trafic permit efectuarea acestei manevre în siguranță, astfel încât să poată să reîntre pe banda sa. Expertul a efectuat un calcul care demonstrează distanța relativ mare pentru realizarea manevrei de depășire în siguranță, raportat și la lungimea aliniamentului existent între curbe (spațiul de vizibilitate fiind de 150 m conform schiței accidentului).

Concluziile raportului de expertiză criminalistică nr. [REDACTED] întocmit de Laboratorul Interjudețean de Expertize Criminalistice [REDACTED] s-au coroborat așadar cu constatările procesului verbal de cercetare la fața locului întocmit la data de 09.09.2007 și cu declarațiile martorului [REDACTED]

Pe cale de consecință instanța urmează a reține atât culpa inculpatului [REDACTED] cât și culpa concurentă a inculpatului [REDACTED]

Astfel, inculpatul [REDACTED] a încălcat art. 35 alin. 1 din OUG 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, care prevede că participanții la trafic trebuie să aibă un comportament care să nu afecteze fluenta și siguranța circulației, să nu pună în pericol viața sau integritatea corporală a persoanelor și să nu aducă prejudicii proprietății publice ori private. De asemenea potrivit art. 45 alin.3 din OUG 195/2002 atunci când prin manevra de depășire se trece peste axa care separă sensurile de circulație, conducătorii de vehicule trebuie să se asigure că din sens opus nu se apropie un vehicul și că dispun de spațiu suficient pentru a reîntre pe banda inițială, unde au obligația să revină după efectuarea manevrei de depășire. Nu în ultimul rând inculpatul a încălcat prev. art. 118 din Regulamentul de aplicare a OUG 195/2002 privind circulația pe drumurile publice potrivit căruia conducătorul de vehicul care efectuează depășirea, are obligația de a reîntre pe banda sa după ce a semnalizat și s-a asigurat că poate efectua depășirea în condiții de siguranță pentru vehiculul depășit și pentru ceilalți participanți la trafic.

Pe de altă parte inculpatul [REDACTED] a încălcat art. 35 alin.1 din OUG 195/2002 privind circulația pe drumurile publice care prevede că participanții la trafic trebuie să aibă un comportament care să nu afecteze fluenta și siguranța circulației, să nu pună în pericol viața sau integritatea corporală a persoanelor și să nu aducă prejudicii proprietății publice ori private, precum și prev. art. 41 alin. 1 din OUG 195/2002 privind circulația pe drumurile publice potrivit căruia vehiculele și animalele, atunci când circulă pe drumurile publice pe care le este permis accesul, trebuie conduse pe partea din dreapta a drumului

public, în sensul de circulație, cât mai aproape de marginea părții carosabile, cu respectarea semnificației semnalizării rutiere și a regulilor de circulație. De asemenea au fost încălcate prev. art. 47 din OUG 195/2002 care impun conducătorilor vehiculelor care circulă din sensuri opuse să păstreze între vehicule o distanță laterală suficientă și să circule cât mai aproape de marginea din dreapta a benzii de circulație respective.

În privința gradului de culpă care poate fi atribuit fiecărui inculpat instanța a apreciat că inculpatului [REDACTAT] i s-a putut reține o culpă în procent de 75%, iar inculpatului [REDACTAT] o culpă în procent de 25%. La stabilirea acestora instanța a avut în vedere faptul că cel care a declanșat stare de pericol și în final principalul răspunzător de producerea accidentului rutier este inculpatul [REDACTAT].

În drept, fapta inculpatului [REDACTAT], care la data de 09.09.2007, în timp ce circula pe DN 1 E 60, din direcția Oradea - Huedin, conducând autoturismul marca „Renault Megane” cu [REDACTAT], la ieșirea din localitatea Poieni, s-a angajat în depășirea autoturismului marca Volvo, cu [REDACTAT], deși din sens opus se apropia autoutilitara marca „Dacia” cu [REDACTAT], nereușind să finalizeze depășirea, intrând în impact cu autoutilitara, iar în urma accidentului a rezultat decesul numiților [REDACTAT], [REDACTAT]

și [REDACTAT], cât și vătămarea corporală a persoanelor vătămăte [REDACTAT] și [REDACTAT], care au suferit leziuni corporale ce au necesitat câte 90 zile îngrijiri medicale, întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de ucidere din culă, faptă prev. și ped. de art. 178 alin. 1, 2 și 5 C.Pen., faptă pentru care instanța va aplica inculpatului pedeapsa de 4 ani închisoare, precum și elementele constitutive a două infracțiuni de vătămare corporală gravă din culpă, faptă prev. și ped. de art. 184 alin. 2 și 4 c.Pen., fapte pentru care instanța va aplica inculpatului două pedepse a câte 1 an închisoare.

La individualizarea și dozarea pedepselor instanța a avut în vedere lipsa antecedentelor penale, dar și culpa majoritară a inculpatului în producerea accidentului rutier, consecințele deosebit de grave ale infracțiunilor săvârșite, precum și celelalte criterii prev. de alin. 72 C.Pen.

Cu privire la consecințele deosebit de grave ale accidentului rutier trebuie precizat că au decedat trei persoane tinere, victima [REDACTAT] fiind însărcinată, iar celelalte persoane care au supraviețuit au avut nevoie de lungi perioade de tratament medical pentru a încerca să-și continue viața. De asemenea instanța a reținut că inculpatul conducea în mod repetat cu viteză și riscant, împrejurare ce a rezultat din declarația martorei [REDACTAT] (f 159). Nu în ultimul rând inculpatul nu a admis că ar avea o culpă în producerea accidentului rutier.

Fiind întrunite condițiile concursului ideal de infracțiuni instanța, în baza art. 34 lit. b) rap. la art. 33 lit. b) c.Pen. a aplicat inculpatului pedeapsa cea mai grea de 4 ani închisoare.

De asemenea instanța, în baza art. 71 c.Pen. și văzând considerentele deciziei nr. LXXIV/2007 pronunțată în interesul legii de către Înalta Curte de Casație și Justiție, a interzis inculpatului drepturile prev. în art. 64 lit. a teza a 11-a C.Pen. din momentul rămânerii definitive a hotărârii și până la terminarea executării pedepsei principale. Sub aspectul modalității de executare a pedepsei instanța, pentru considerentele expuse anterior, a apreciat că singura modalitate oportună în privința inculpatului [REDACTAT] este cea privativă de libertate. La aceste considerente trebuie adăugat că pedeapsa nu are doar un scop de reeducare și îndreptare a inculpatului, așa cum rezultă din prevederile art. 52 alin. 1 C.Pen., ci are și un scop de prevenție generală,

adresându-se tuturor membrilor societății. Or, statisticile poliției rutiere probează faptul că una din principalele cauze ale producerii accidentelor grave este conducerea imprudentă, cu viteză, de către unii conducători auto. Inculpatul ar fi trebuit să aibă o conduită preventivă, cu atât mai mult cu cât soția sa gravidă, cu o sarcină avansată, se afla în autoturism și nu avea niciun motiv întemeiat pentru a conduce într-o asemenea manieră.

În drept, fapta inculpatului [REDACTAT] care la data de 09.09.2007, în timp ce circula pe DN 1 E 60, din direcția Cluj-Napoca - Oradea, conducând autoutilitara marca "Dacia" cu nr. [REDACTAT] înainte de intrarea în localitatea Poieni, văzând că autoturismul marca Renault Megane cu nr. [REDACTAT] care circula din sens opus, s-a angajat în depășirea neregulamentară a altui autoturism, sesizând starea de pericol, a avut o reacție pripită, bruscă și necontrolată, vi rând stânga în încercarea de a evita impactul, manevră care nu a reușit, având loc un impact între cele două autoturisme în zona axului drumului, iar în urma accidentului a rezultat decesul numiților [REDACTAT], [REDACTAT] și [REDACTAT] cât și vătămarea corporală a persoanei vătămate [REDACTAT] care a suferit leziuni corporale ce au necesitat 90 zile îngrijiri medicale, întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de ucidere din culpă, faptă prev. și ped. de art. 178 alin. 1, 2 și 5 C.Pen., faptă pentru care instanța va aplica inculpatului pedeapsă de 3 ani închisoare, precum și elementele constitutive ale infracțiunii de vătămare corporală gravă din culpă, faptă prev. și ped. de art. 184 alin. 2 și 4 C.Pen., faptă pentru care instanța a aplicat inculpatului pedeapsa de 1 an închisoare.

La individualizarea și dozarea pedepselor instanța a avut în vedere lipsa antercedente lor penale, culpa mai redusă a inculpatului în producerea accidentului rutier, dar și consecințele deosebit de grave ale infracțiunilor săvârșite, precum și celelalte criterii prev. de art. 72 CPen.

La aplicarea acestei modalități de executare, precum și cu privire la obligația mai sus amintită, instanța a avut în vedere faptul că inculpatul a încălcat dispozițiile legale care guvernează circulația pe drumurile publice, acțiunea sa fiind parte indivizibilă a modului de producere a accidentului rutier. Pe de altă parte acesta nu a admis că ar avea vreo culpă, deși contrariul rezultă din probele administrate în cauză, astfel încât abilitățile sale pentru exercitarea acestei activități sunt în mod serios puse sub semnul întrebării, iar siguranța participanților la trafic impune o asemenea măsură.

În baza art. 359 C.Pr.Pen. a atras atenția inculpatului asupra dispozițiilor prev. de art. 86/4 c.Pen. a căror nerespectare are ca urmare revocarea suspendării.

Sub aspectul laturii civile a cauzei instanța a reținut următoarele:

Accidentul rutier s-a petrecut la data de 09.09.2007, astfel încât toate efectele sale în plan juridic sunt guvernate de dispozițiile Codului Civil 1864, așa cum rezultă din prevederile art. 6 alin. 2 din Noul Cod Civil. Potrivit art. 15 alin. 2 C.Pr.Pen. constituirea ca parte civilă se poate face în cursul urmăririi penale, precum și în fața instanței de judecată până la citirea actului de sesizare.

Potrivit art. 15 alin. 1 c.Pr.Pen. persoana vătămată se poate constitui parte civilă în contra învinutului sau inculpatului și persoanei responsabile civilmente.

Instanța a reținut că în procesul penal acțiunea civilă, având același izvor ca și acțiunea penală, nu poate avea ca și obiect decât repararea prejudiciilor generate prin infracțiune, cu îndeplinirea următoarelor condiții: să existe o vătămare, vătămarea să fie generată de infracțiune și persoana vătămată să declare că înțelege să devină parte vătămată.

În cauză [REDACTAT] are calitatea de asigurator, atât autoturismul marca Renault Megane cu nr. de înmatriculare [REDACTAT], cât

și autoutilitara marca Dacia cu nr. de înmatriculare [REDACTED], având încheiate la data producerii accidentului polițe de asigurare obligatorie de răspundere civilă auto la această societate.

De asemenea [REDACTED], societate la care este administrator inculpatul [REDACTED] are calitatea de parte responsabilă civilmente. Astfel, potrivit art. 1000 alin. 3 C.Civ. 1864 în vederea antrenării răspunderii comitentului pentru fapta prepusului trebuie să fie întrunite două condiții speciale: existența raportului de prepușenie și săvârșirea faptei ilicite și prejudiciabile de către prepus în cadrul funcțiilor încredințate de comitent.

Ambele condiții legale sunt întrunite în prezenta cauză, inculpatul fiind administrator al [REDACTED] iar în momentul săvârșirii faptei acesta se întorcea în Oradea de la o activitate prestată în interesul firmei cu ceilalți pasageri din autoutilitara marca Dacia cu nr. de înmatriculare [REDACTED].

În consecință instanța a constatat că [REDACTED] are calitatea de parte responsabilă civilmente, urmând să răspundă în solidar cu inculpatul [REDACTED] pentru repararea prejudiciilor cauzate prin accidentul rutier.

Instanța a reținut că partea civilă, reci amant în latura civilă a cauzei, are obligația să probeze toate pretențiile sale deduse judecății, potrivit art. 1169 C.Civ. 1864 și art. 129 C.Pr.Civ. 186S.

Pe de altă parte având în vedere că rezultatul dăunător a fost produs de doi inculpați, aceștia vor răspunde în solidar, conform art. 1003 C.Civ. 1864. Desigur că solidaritatea inculpați lor vizează raporturile juridice stabilite cu părțile civile care au formulat pretenții în prezenta cauză, între inculpați producând efecte gradul de culpă stabilit anterior, respectiv 75% pentru inculpatul [REDACTED] și 25% pentru inculpatul [REDACTED].

În cauză au formulat pretenții civile membrii familiilor celor decedați, precum și cei care au suferit vătămări corporale în urma accidentului, după cum urmează: [REDACTED] și [REDACTED] părinții victimei [REDACTED] au depus în termen legal constituire de parte civilă, prin care au solicitat obligarea inculpați lor în solidar la plata sumei de 500.000 euro, respectiv 250.000 euro cu titlul de daune morale, precum și 10.130,29 lei reprezentând daune materiale (f. 49-S0). Ulterior aceștia și-au majorat pretențiile materiale, soli citând suma de 12.130,29 lei (f. 330).

Sunt dovedite prin înscrisurile depuse la dosar (f. 9S-100) daunele materiale constând în cheltuieli cu înmormântarea defunctei [REDACTED] (taxă de îmbălsămare, sicriu, alimente și alte articole pentru înmormântare, costul mesei după înmormântare și parastas la 6 luni, așa cum rezultă din chitanțele depuse, coroborate cu înscrisul depus la fila 100). La aceste cheltuieli se adaugă suma de 6.000 lei reprezentând costul edificării unui monument funerar, astfel cum aceasta rezultă din declarația martorei [REDACTED] (dosar fila 1S8).

În ceea ce privește daunele morale instanța a reținut că în cauză se justifică acordarea de despăgubiri în quantum de câte 50.000 euro ca pretium doloris, în compensarea traumelor psihice suferite de aceste părți civile. Este de netăgăduit că aceste părți au suferit o traumă imensă prin pierderea singurului lor copil, deplin realizat din punct de vedere profesional, așa cum rezultă din adeverința de la fila 331. Victima avea 31 de ani, era însărcinată, avea calitatea de medic stomatolog, cadru universitar și reprezenta un sprijin pentru părinții săi.

Potrivit declarațiilor martorelor [REDACTED] și [REDACTED] părinții au avut nevoie de consiliere psihiatrică pentru a încerca să treacă peste această tragedie, tratamentul având loc o perioadă îndelungată.

B. Inculpatul [REDACTED] de această dată în calitate de parte vătămată și în calitate de frate al defunctului [REDACTED] precum și numita [REDACTED] mama defunctului [REDACTED] au formulat pretenții civile în prezenta cauză. Astfel, partea civilă [REDACTED] solicitat acordarea de despăgubiri civile în cuantum de 80.000 de euro în calitate de parte vătămată, precum și suma de 120.000 euro în calitate de moștenitor al fratelui său (f S3 și 130).

Partea civilă [REDACTED] a făcut dovada cu înscrisuri privind efectuarea unor cheltuieli în sumă totală de 3.043 lei (f. 364 și urm.). Instanța a constatat că nu s-a probat suma de aproximativ 1.000 lei indicată de partea civilă drept cost al unui pat.

În ceea ce privește daunele morale instanța a apreciat că partea civilă este îndreptățită la suma de 18.000 euro atât pentru traumele suferite direct ca victimă a accidentului rutier, cât și la suma de 10.000 euro în compensarea traumei suferite prin pierderea fratelui său. Toate aceste sume de bani la care poate fi obligat inculpatul [REDACTED] vor fi însă diminuate cu procentul de culpă stabilit în sarcina inculpatului/parte vătămată [REDACTED].

Partea civilă [REDACTED] solicitat obligarea inculpatului [REDACTED] alături de asigurator, la plata sumei de 300.000 euro cu titlul de despăgubiri morale (f. 131). Ulterior aceasta a solicitat și repararea prejudiciului material, depunând la dosar acte doveditoare (f. 393-4(2)).

Instanța a constatat că partea civilă a făcut dovada efectuării unor cheltuieli cu înmormântarea defunctului în sumă totală de 6.016,77 lei, compuse din cheltuieli cu înhumarea, masa de după înmormântare, așa cum rezultă din bonurile fiscale depuse la dosar.

La aceste cheltuieli se adaugă și costul parastaselor organizate de familia defunctului (la 6 luni, la 1 an, la 2 ani, 3 ani, 4 ani și 5 ani) și care, potrivit martorei [REDACTED] s-a ridicat la suma de 700 lei anual, deci în total 4.200 lei.

În privința daunelor morale instanța a reținut că în cauză se justifică acordarea de despăgubiri în cuantum de 25.000 euro în compensarea traumelor psihice suferite de mama defunctului. Partea civilă [REDACTED] și-a pierdut unul dintre fii, acesta reprezentând un real sprijin pentru mama sa, așa cum rezultă din declarația martorei [REDACTED] (f 211).

Având în vedere că partea civilă [REDACTED] și-a formulat pretențiile doar în contradictoriu cu inculpatul [REDACTED] sumele mai sus arătate vor fi diminuate în mod corespunzător, respectiv prin aplicarea procentului de 75%.

c. În cauză au mai formulat pretenții civile numiții [REDACTED], [REDACTED] și [REDACTED] prima în calitate de soră a defunctului [REDACTED] iar ceilalți în calitate de părinți ai acestui defunct. (f. 57-58, 59-60 și 61-62). Partea civilă [REDACTED] a solicitat obligarea inculpaților la plata sumei de 100.000 euro cu titlul de daune morale, iar părțile civile [REDACTED] și [REDACTED] au solicitat obligarea inculpaților la plata a câte 200.000 euro cu același titlu. În plus partea civilă [REDACTED] a solicitat și repararea unui prejudiciu material în cuantum de 10.000 lei reprezentând cheltuieli de înmormântare și masa comemorativă.

În privința daunelor morale instanța a constatat că acestea sunt justificate, însă doar în parte, respectiv suma de 15.000 euro către sora defunctului și câte 25.000 de euro către părinții acestuia. Este evident că membrii familiei au suferit o traumă importantă prin pierderea unui frate, respectiv fiului, acesta având doar 18 ani și fiind la începutul vieții.

Aceste împrejurări au fost dovedite cu martorii [REDACTED] și [REDACTED] (f 188, 189).

În ceea ce privește daunele cu caracter material sunt dovedite cu înscrisuri doar sumele de 22 lei (f 65-66) și 420 lei (f 67) reprezentând costuri cu înmormântarea defunctului.

Referitor la celelalte cheltuieli de înmormântare instanța a reținut că, potrivit declarației martorei [REDACTED], [REDACTED] Oradea la care lucra defunctul a achitat aceste costuri (f. 211). Costurile privind îmbrăcămintea achiziționată de membrii familiei [REDACTED] nu au fost probate deplin, martorii audiați cunoscând aceste aspecte de la părțile civile, iar împrejurările legate de cătinele cuantumului nu pot fi coroborate.

D. Referitor la partea vătămată [REDACTED] instanța a reținut că acesta s-a constituit parte civilă în cauză cu suma de 40.000 lei cu titlul de daune materiale reprezentând contravaloarea cheltuielilor făcute pe perioada spitalizării, costurile cu deplasarea la spital a familiei, hrana suplimentară și venitul nerealizat, precum și costul ședințelor de fizioterapie și masaj și 80.000 euro cu titlul de prejudiciu moral (f 87-88).

Raportat la numărul de îngrijiri medicale necesar părții vătămate în vederea recuperării, faptul că acesta a fost nevoit să sufere mai mult intervenții chirurgicale și a fost imobilizat la pat instanța apreciază că părții civile i se cuvine suma de 25.000 euro în compensarea traumelor psihice și fizice suferite. Martorii [REDACTED] și [REDACTED] au declarat în fața instanței că partea vătămată a fost afectată psihic de accidentul rutier, s-a schimbat, este irascibil și necomunicativ și se plânge de dureri fizice.

În privința daunelor cu caracter material instanța a constatat că la dosar s-au depus chitanțe care probează suma totală de 1.413 lei (f 312-317) reprezentând consultații și tratament medical.

De asemenea partea civilă obținea de la [REDACTED], societate la era angajat în funcția de lăcătuș, o retribuție medie lunară de 434 lei, luând în calcul o perioadă de referință de 7 luni (august 2007-februarie 2008). În luna martie 2008 contractul individual de muncă a încetat, conform adevărții de la fila 323. Or, părții vătămate i s-a calculat o indemnizație lunară de 205 lei prin Decizia [REDACTED] a Casei județene de pensii [REDACTED]. În consecință pentru perioada martie 2008-septembrie 2010 părții vătămate i se cuvine suma reprezentând diferența dintre 434 lei și 205 lei, deci 229 lei timp de 30 de luni, în total suma de 6.870 lei. De menționat că partea vătămată a fost reangajat de [REDACTED] în octombrie 2010, potrivit adevărții de la fila 325, înscris în care se indică și veniturile acestuia obținute lunar. În aplicarea principiului reparării integrale a pagubei partea vătămată este îndreptățit la acordarea diferenței de venit, respectiv dintre suma de 9.548 lei (calculată prin înmulțirea venitului lunar mediu de 434 lei cu un număr de 22 luni aferente perioadei octombrie 2010-iulie 2012) și suma de 7.323 lei efectiv realizată în această perioadă, concret fiind datorată suma de 2.225 lei. Totalizând sumele mai sus precizate rezultă suma de 10.508 lei.

În ceea ce privește suma de circa 5.000 euro reprezentând alte cheltuieli medicale, în principal angajarea unor asistente medicale care s-ar fi ocupat de partea vătămată în perioada internării în [REDACTED], instanța a apreciat-o ca nedovedită. Astfel, declarația martorului [REDACTED] este neclară sub acest aspect, ceea ce cunoaște martorul provenind din spusele familiei părții vătămate. Partea vătămată avea posibilitatea de a solicita audierea acestor asistente medicale în calitate de martori, însă nu a înțeles să uzeze de acest drept. Pe de altă parte este îndoielnic că într-o unitate spitalicească ar fi permis

ca o persoană din afară și care nu are un raport contractual să presteze un act medical pentru un pacient.

În privința tuturor despăgubirilor civile pentru daune morale mai sus menționate instanța reține că pierderile suferite de membrii familiilor celor dispăruți sunt de neînlocuit, însă acordarea acestor sume nu trebuie să se transforme într-o pedeapsă pentru partea culpabilă.

În cursul urmăririi penale s-au mai constituit părți civile Spitalul Clinic de Urgență [redacted] cu suma de 5.421,48 lei, reprezentând cheltuielile ocazionate cu spitalizarea persoanei vătămate [redacted] (d.u.p., f.94) și Spitalul Clinic Județean de Urgență [redacted] cu suma de 7.692,42 lei reprezentând cheltuielile de spitalizare ocazionate cu spitalizarea numitului [redacted] (d.u.p., f. 138-139).

Instanța, constatând că pretențiile civile ale acestor unități spitalicești sunt întemeiate urmează a le admite în totalitate și în baza art. 313 din OUG 72/2006 va obliga în solidar inculpații [redacted] și partea responsabilă civilmente [redacted] la plata sumei de 7.266,18 lei către Institutul Regional de Gastroenterologie-Hepatologie [redacted] cu dobânda legală din prima zi următoare datei fiecărei externări, respectiv din data de 04.10.2007 pentru suma de 5.421,48 lei și din data de 21.12.2007 pentru suma de 1.844,70 lei, până la achitarea integrală a debitului cu titlul de cheltuieli de spitalizare privind pe partea vătămată [redacted] și la plata sumei de 7.692,43 lei către Spitalul Clinic Județean de Urgență [redacted] cu dobânda legală calculată din data de 25.09.2007, până la achitarea integrală a debitului cu titlul de cheltuieli de spitalizare privind pe victima [redacted].

În cauză s-a solicitat și acordarea de cheltuieli judiciare făcute de părțile civile.

Părțile civile [redacted] și [redacted] au făcut dovada efectuării unor cheltuieli judiciare în cuantum total de 900 lei, din care 500 lei onorariu avocați al și 400 lei cheltuieli de transport, conform înscrisurilor depuse la dosar (f. 332-333). Partea civilă [redacted] a făcut dovada achitării unui onorariu avocați al în cuantum total de 1.500 lei, conform chitanțelor anexă la concluziile scrise. Toate cheltuielile mai sus arătate vor fi acordate părților civile ca deplin justificate.

În ceea ce privește cheltuielile judiciare solicitate de părțile civile [redacted] și [redacted] în cuantum de câte 4.960 lei reprezentând onorariu avocați al instanța a reținut următoarele:

Potrivit art. 274 alin. 3 C.Procedură Civ. 1865 instanța are posibilitatea să micșoreze onorariul avocațial în măsura în care acesta este nejustificat de mare raportat la valoarea pricinii și munca îndeplinită de avocat. Această măsură reprezintă practic o sancționare a unui abuz procesual săvârșit de parte care solicită obligarea părții adverse la cheltuieli de judecată nejustificat de mari iar, în cauză părților civile [redacted] și [redacted] le-au fost admise doar în parte pretențiile civile. Pe de altă parte suma solicitată de aceste trei părți este excesivă raportat la activitățile desfășurate de reprezentantul acestora, luând în considerare și onorariile achitate de celelalte părți civile din proces.

Împotriva acestei hotărâri au declarat recurs în termenul legal inculpații [redacted] și [redacted], părțile civile [redacted] și [redacted] și asiguratorul [redacted]

Inculpatul [redacted] a solicitat prin recursul declarat în cauză admiterea căii de atac, casarea în parte a hotărârii atacate, și modificarea acesteia în ceea ce privește gradul de culpă reținut în sarcina sa în producerea evenimentului rutier din 9 septembrie 2007, cuantumul pedepsei rezultante și modalitatea de executare a individualizării acesteia.

În susținerea recursului promovat inculpatul recurent, prin apărătorul ales, a solicitat a se reține că producerea accidentului care face obiectul prezentei cauze, se datorează atitudinii culpabile a ambilor inculpați, în sarcina fiecăruia trebuind să se rețină o culpă de 50 %.

S-a mai apreciat că pedeapsa rezultantă de 4 ani închisoare cu executare în regim de detenție este mult prea severă și disproporționată față de pedeapsa aplicată coinculpatului [redacted] și raportat la criteriile generale de individualizare a pedepsei, la persoana inculpatului care este lipsit de antecedente penale, are o vârstă tânără și accidentul s-a soldat cu moartea soției sale și a copilului încă nenăscut.

Inculpatul [redacted] a solicitat admiterea recursului, casarea hotărârii atacate și reținând cauza spre rejudecare să se dispună - achitarea în baza art 11 pct 2 lit a raportat la art 10 litera c din Codul de procedura penală cu consecința admiterii constituirii de parte civilă atâta în nume propriu, cât și în calitate de moștenitor după fratele său decedat [redacted]. În subsidiar solicită achitarea sa în baza art 11 pct. 2 litera a raportat la art 10 litera d Cpp (lipsa culpei)

Solicită a se pronunța o hotărâre opozabilă asigurătorului de răspundere civilă urmând a-l obliga alături de coinculpatul [redacted] la plata de despăgubiri așa cum au fost ele arătate și descrise în constituirea de parte civilă.)

Consideră ipoteza adoptată de către instanța de fond ca fiind lipsită de un suport probatoriu just și pertinent și aici se referă la apariției acelei mașini care s-ar fi aflat în fața Daciei și care i-ar fi făcut cu farurile, conducătorului autoturismului Renault, după care a trecut de acesta, cât timp, nici expertiza și nici martorul [redacted] care a fost apreciat de către instanța cel mai lipsit de subiectivism, martorul nefiind ruda sau prieten cu cei doi inculpați. În plus, tot din declarația martorului [redacted] rezulta că impactul dintre Dacia și Renault s-a produs într-un timp foarte scurt, fracțiuni de secunda, din momentul în care martorul [redacted] a observat mașina Renault în dreptul sau și a frânat, deci nici nu se pune problema că ar fi putut trece alt autovehicul, timpul de la primul impact până la al doilea, cel dintre Renault și Volvo a fost de 0,75 s (pag.24 din expertiza).

Depoziția martorului pasager din autoturismului Renault apare ca și pârținitoare situației de fapt arătate de către inculpatul [redacted] mergând pe prezumția că erau prieteni și instanța înlătura depozițiile martorilor, pasageri în spatele ambelor autoturisme, ca fiind de notorietate ca aceștia nu urmăresc traficul ci doar șoferii sunt cei care urmăresc atent traficul rutier.

Mergând la afirmația expertului, din concluziile expertizei rezulta faptul că culpa acestuia este aceea că a pierdut controlul volanului și a pătruns pe contrasens, teza nesustenută de nici o demonstrație fizică sau de o depoziție testimonială. Mai mult se arată că în acest mod, dacă nu pierdea controlul volanului din cauza vitezei ar fi putut să prevină producerea accidentului, concluzie contrazisă de însăși răspunsul de la punctul 3 care arată că nu se poate stabili dacă inculpatul [redacted] putea să evite producerea accidentului și totodată de punctul 2 alineatul 2 unde se stabilesc vitezele înainte de impact.

De observat aceste viteze care una se ridică la 40 km/h(Dacia) și alta la 60 km /h Renault. Chiar dacă însumând vitezele, la impact forța a fost aceea care a cauzat decesul celor 3 victime.

În ceea ce privește afirmația că el a condus cu o viteză excesivă care l-a făcut să piardă controlul volanului, raportat la cei 40 de km/h de dinainte de impact, este greu de acceptat că ar fi reușit să frâneze până la 40 de km/h într-un timp atât de scurt de la o viteză excesivă care să-i permită să piardă controlul volanului (ex 120-130 km/h), deci ipoteza că ar fi pierdut controlul volanului apare ca și redundantă.

Și martorul [redacted] arată foarte clar în depoziția acestuia că "autoturismul Dacia Papuc circula regulamentar pe sensul său de mers" în declarația dată în fața organelor de poliție cât și în fața instanței de judecată.

Mergând la proba testimonială, se disting doar 2 martori care relatează în mod diferit dinamica producerii accidentului.

Primul este martorul, pasagerul din Renault, PRIETEN cu inculpatul, a cărui depoziție se coroborează cu declarația inculpatului, însă este contrazisă de declarația unicului martor imparțial, dl [redacted] care prezumabil nu a putut fi influențat de nimeni, acesta menținând aceeași poziție pe tot parcursul procesului. În atare situație, varianta expusă de către acest martor apare ca una nesincera și desprinsă din utopie.

Martorul [redacted] pe de altă parte, explică cum s-a produs accidentul și crede că această depoziție ar trebui să stea la baza soluției de achitare, inculpatul [redacted] în condițiile în care acesta spune ce a relatat mai sus, că circula regulamentar pe banda sa de mers iar [redacted] aflându-se într-o coloană a observat autoturismul Renault care l-a depășit de asemenea maniera încât acesta a fost nevoit să frâneze ca să poată efectua Renaultul depășirea, că mai în fracțiunea de secundă următoare să vadă că-i vin bucati de plastic înspre dansul, semn clar al producerii impactului.

În raport cu solicitarea de achitare și cu privire la numărul de zile de îngrijiri medicale și decesul fratelui, apreciază acțiunea civilă ca fiind întemeiată.

S-a depus la ultimul termen un set de documente care însumează despăgubiri materiale, acestea fiind dovedite cu înscrisuri și cu martor, solicitând a fi încuviințate în totalitate.

După admiterea laturii civile solicită obligarea inculpatului [redacted] alături de asigurătorul de răspundere civilă la plata sumelor de bani, urmând a pronunța o hotărâre opozabilă acestora.

Părțile civile [redacted] și [redacted] **au solicitat prin apărător ales** solicită admiterea recursului, casarea hotărârii atacate și rejudecând cauza, admiterea în totalitate a constituțiilor de parte civilă.

Astfel, cu toate că instanța de fond a reținut faptul că părțile civile au suferit o importantă traumă prin pierderea fratelui, respectiv a fiului acestora, în vârstă de 18 ani, sumele acordate cu titlu de daune morale sunt într-un quantum mult prea redus, raportat la gravitatea prejudiciului pe care l-au suferit, precum și raportat la quantumul rezonabil al sumelor pe care le-au solicitat, prin prisma limitei maxime de despăgubire prevăzută de Normele CSA pentru anul 2007-500.000 euro. Se apreciază că sumele ce le-au fost acordate pot și se impun a fi majorate, raportat la împrejurările concrete ale cauzei și practica instanțelor române în acest gen de litigii.

În acest sens, solicită instanța de recurs să aibă în vedere suferința pricinuită acestei familii, care nu poate să fie descrisă în cuvinte, suferință care a fost subliniată în cuprinsul constituțiilor de parte civilă și al concluziilor scrise depuse la dosar și reliefată prin depozițiile martorilor audiați în cauză.

Părțile civile [redacted] și [redacted] **prin apărător ales** fila 71 au criticat hotărârea atacată ca nelegală și netemeinică privitor la soluționarea laturii civile a cauzei sub aspectul neacordării în întregime a daunelor morale solicitate.

Au învederat că se impune majorarea cuantumului acestora având în vedere suferințele psihice prin care trec raportat la pierderea singurei lor fiice. S-a apreciat că hotărârea este nelegală și netemeinică doar în parte, privitor la soluționarea laturii civile a cauzei sub aspectul neacordării daunelor morale solicitate de către aceștia.

Rolul daunelor morale este acela de a compensa suferințele de ordin fizic și psihic prin care părțile civile trec, însă cuantumul acestora trebuie să fie cât mai aproape, să acopere suferințele cauzate, situație față de care, considerăm că instanța de recurs, ca ultimă instanță de control are posibilitatea majorării acestora într-un quantum care să justifice suferințele prin care trec aceștia având în vedere că le-a fost cauzat un imens prejudiciu moral prin pierderea inopinată a singurei lor fiice care era cel mai mult timp în preajma noastră, fiind singurul lor sprijin, având vârsta de 31 de ani, etapă a vieții în care a ajuns să se realizeze atât pe plan familial (fiind căsătorită și însărcinată în săptămâna 30-a, conform raportului de constatare medico-legală aflat la filele 109415 dosar u.p.), cât și pe plan profesional, fiind angajată în acest sens la Universitatea de Medicină și Farmacie [redacted] din [redacted] pe postul de Asistent universitar la catedra Protetică dentară în perioada 01.10.2003-10.09.2007, conform adeverinței nr. [redacted] eliberată de această Universitate, pe de o parte, precum și având în vedere că aceasta avea profesia de medic stomatolog, conform certificatului eliberat de Ministerul Sănătății și după la dosarul cauzei, exercitând această profesie într-un cabinet particular, atât în localitatea [redacted] cât și în localitatea [redacted] având înființată în acest sens [redacted], potrivit certificatului de înregistrare seria B nr. [redacted] eliberat de O.R.C. de pe lângă Tribunalul [redacted] care avea ca obiect de activitate „Activități de asistență stomatologică”

Potrivit practicii judiciare și a literaturii de specialitate la stabilirea cuantumului daunelor morale, instanța de judecată trebuie să aibă în vedere că suma de bani acordată are efecte compensatorii, instanța trebuind să se raporteze la o serie de criterii desprinse din jurisprudență, cum ar fi: consecințele negative suferite de cel în cauză pe plan fizic și psihic, importanța valorilor morale lezate sau intensitatea cu care au fost percepute consecințele vătămării de către persoanele prejudiciate, etc.

Partea civilă [redacted] a solicitat admiterea recursului, casarea hotărârii atacate sub aspectul laturii civile în ceea ce privește acordarea daunelor materiale și morale în favoarea acesteia, cu consecința admiterii cererii de constituire parte civilă așa cum a fost formulată.

În ceea ce privește latura civilă a cauzei, se apreciază că instanța de fond în mod năjustificat a redus daunele materiale și morale solicitate de către partea civilă.

Deși instanța de fond a calculat în mod corect cheltuielile justificate cu chitanțele depuse la dosar și a acordat în mod corect diferența de venit salarial a respins celelalte daune materiale reținând faptul că acestea nu ar fi fost probate în cauză.

Astfel, instanța nu a avut în vedere cheltuielile efectuate cu transportul la spital, cu hrana suplimentară necesară pe perioada spitalizării și cu asigurarea unei asistente suplimentare pentru acesta pe perioada cât a fost spitalizat. Aceste aspecte au fost dovedite în cauză cu martorii audiați respectiv [redacted] și [redacted] care au arătat că pe perioada spitalizării membrii familiei au făcut nenumărate deplasări pe ruta Oradea-Cluj și că familia acestuia a făcut chiar un împrumut de 5.000 euro pentru a suporta toate costurile medicației, deplasărilor precum și a tratamentelor de recuperare pe care le-a efectuat imediat după

spitalizare și apoi anual când a fost obligat să facă cel puțin câte 30 de ședințe de recuperare a câte 50 de lei ședința.

Sub aspectul daunelor morale acordate având în vedere suferința părții civile consideră că instanța de fond a acordat despăgubiri disproporționate cu prejudiciul suferit suma de 25.000 euro nefiind de natură a acoperi întinderea acestuia.

Partea civilă [redacted] **solicită admiterea recursului**, casarea hotărârii instanței de fond, cu consecința admiterii acțiunii civile pornită în baza constituirii de parte civilă și obligarea inculpatului alături de asigurătorul de răspundere civilă la plata atât a despăgubirilor morale, pe care instanța le va considera în cauză.

Nu solicită cheltuieli de judecată.

Nedorind a discredita hotărârea instanței de fond, în final se apreciază ca mult diminuate despăgubirile morale acordate în prezenta cauză, și în raport cu suma acordată fam. [redacted] cât și cu practica instanțelor din județul [redacted]

Asigurătorul de răspundere civilă [redacted] prin memoriul formulat în scris a solicitat admiterea recursului, casarea în parte a sentinței penale criticate sub aspectul modului de soluționare a laturii civile în sensul diminuării cuantumului daunelor morale acordate părților civile în dosar, și înlăturarea obligației asigurătorului la plata dobânzilor legale acordate unităților spitalicești constituite părți civile în dosar și la obligarea doar a inculpaților în solidar cu partea responsabilă civilmente la plata acestor dobânzi.

Se apreciază că la acordarea acestor despăgubiri cu titlu de daune morale, în cuantumul indicate, instanța de fond nu a avut în vedere legislația și jurisprudența din România, realitățile economice și sociale actuale, îndepărtându-se de la scopul compensatoriu pe care aceste daune morale trebuie să îl aibă și transformându-se într-o îmbogățire fără justă cauză în patrimoniul părților civile.

Se solicită instanței de recurs casarea în parte a sentinței pronunțate de instanța de fond și reducerea acestor despăgubiri, la un nivel rezonabil, care să țină cont de legislația și jurisprudența din România- potrivit art 51 lit d din Ordinul CSA nr. 113133/2006 pentru punerea în aplicare a Normelor privind asigurarea obligatorie de răspundere civilă pentru prejudicii produse prin accidente de autovehicule, aplicabil în speță.

S-a mai învederat instanței de fond faptul că, potrivit dispozițiilor art 65 ale Ordinului CSA menționat, asigurătorul poate fi ținut la penalități de întârziere numai dacă nu își îndeplinește obligațiile care, în cazul stabilirii lor prin hotărâre judecătorească, devin scadente la rămânerea definitivă a sentinței. Se apreciază că nu există temei legal pentru care asigurătorul să fie ținut la plata unor dobânzi retroactive, pentru sume de care nu a avut cunoștință decât de la momentul la care a fost citat în această calitate în proces, în condițiile în care, unitățile în care, unitățile spitalicești nu s-au adresat cu cereri de despăgubire amiabilă- deși aveau această posibilitate legală.

Se mai apreciază că se impune înlăturarea obligației asigurătorului de la plata acestor dobânzi legale retroactive: aceasta depunând la dosarul de fond și practica judiciară în acest sens.

Analizând recursurile declarate prin prisma motivelor invocate, a probatoriului administrat și a dispozițiilor art 385⁶ alin. 3 Cod procedură penală, Curtea constată următoarele:

Instanța fondului, în urma coroborării judicioase a întreg materialului probator administrat în cauză, a reținut o stare de fapt constând în aceea că, în data de 9 septembrie 2007 în timp ce se deplasa pe DN 1 E 60 din direcția [redacted] la conducând autoturismul marca Renault Megane cu nr înmatriculare [redacted] la

ieșirea din localitatea [redacted] inculpatul [redacted] s-a angajat în depășirea autoturismului marca Volvo cu nr. [redacted] deși din sens opus se apropia autoutilitara marcă Dacia cu nr. [redacted] condusă de către inculpatul [redacted]. Datorită vitezei pe care o avea inculpatul [redacted] nu a reușit să finalizeze depășirea intrând în impact cu autoutilitara marca Dacia în urma accidentului rezultând decesul numiților [redacted] pasageră pe locul din dreapta față al autoturismului Renault și a numiților [redacted] și [redacted] ambii pasageri în autoutilitara Dacia precum și vătămarea corporală gravă a numiților [redacted] și [redacted] aflați în autoutilitara ce au suferit leziuni ce au avut nevoie de câte 90 zile de îngrijiri medicale.

Instanța ierarhic inferioară a reținut corect cronologia evenimentului rutier însă, a interpretat greșit materialul probator administrat în cauză, stabilind că în producerea acestui nefericit eveniment rutier ar fi avut o culpă și conducătorul autoutilitarei marca Dacia, inculpatul [redacted].

Deosebit de elocvente în acest sens sunt procesul-verbal de cercetare la fața locului existent la fila 2-5 din dosar u.p și planșele foto aferente, raportul de expertiză tehnică judiciară efectuat de inginerul [redacted] expert tehnic judiciar cu specialitatea auto (f-159-164), precum și din raportul de expertiză criminalistică nr. 106 din 30 iunie 2011 efectuat de expert criminalist oficial [redacted] din cadrul Laboratorului Interjudetean de Expertize Criminalistice [redacted] din declarațiile inculpaților [redacted] și [redacted], precum și din declarația martorului [redacted]. Din toate aceste probe rezultă, în opinia Cărții de Apel, că inculpatul [redacted] nu putea evita în nici un fel producerea accidentului de circulație.

Astfel, expertul tehnic judiciar care a analizat toate probele administrate în cauză, s-a deplasat la locul accidentului, a concluzionat că, evenimentul rutier s-a produs datorită modului neregulamentar în care au circulat autoturismele Dacia și Renault, ambii conducători auto făcându-se vinovați de producerea accidentului, conducătorul Daciei reacționând pripit, brusc și necontrolat, iar conducătorul autoturismului Renault, s-a angajat în depășire fără să se asigure că această manevră se poate efectua în condiții normale și de siguranță pentru ceilalți participanți la trafic.

În sarcina inculpatului [redacted] s-a reținut că acesta putea evita accidentul prin renunțarea la manevra de depășire, acesta forțând efectuarea manevrei creând o stare de pericol pentru cei care circulau din sens contrar.

În continuare, spune expertul că ambii conducători auto implicați direct în accident puteau evita coliziunea în primul rând inculpatul [redacted], care a creat starea de pericol.

În ceea ce-l privește pe inculpatul [redacted] s-a reținut în lucrarea tehnică menționată că putea să evite accidentul în momentul în care a observat că inculpatul [redacted] nu va reuși să efectueze manevra de depășire.

Expertul tehnic auto nu a reținut că inculpatul [redacted] ar fi depășit axul drumului intrând pe contrasens, așa cum rezultă din răspunsul la obiecțiuni existent la fila 165-166 dosarul de u.p.

În cauză s-a dispus și efectuarea unei expertize criminalistice, așa cum am arătat și anterior, expertiză existentă la filele 206-219 d.u.p.

Și expertul criminalist a analizat aceleași mijloace de probă ca și expertul tehnic ajungând însă la o altă concluzie: relatând aceeași dinamică a producerii accidentului, stabilind același loc al impactului în zona mediană a carosabilului, reținând că în momentul impactului totuși autoturismul Renault se afla pe contrasens, reținând același lucru și în ceea ce privește autoutilitara Dacia,

formulând această concluzie urmare a analizării avariilor de la nivelul caroseriilor celor două mașini.

În concret, s-a arătat că în planul transversal al drumului impactul dintre autoturismul Renault și autoutilitara Dacia a avut loc în zona mediană a părții carosabile, în momentul impactului autoturismul Renault depășind cu cca 2 m axul longitudinal al drumului, iar autoutilitara cu 0,80 m același reper.

În ceea ce privește posibilitățile de evitare a producerii evenimentului expertul criminalist a pornit de la stabilirea momentului declanșării stării de pericol iminent, care pune în evidență momentul din care conducătorii auto trebuiau și puteau să ia măsurile de evitare.

S-a reținut că pentru inculpatul [REDACTAT] starea de pericol s-a declanșat în momentul în care a avut posibilitatea de a observa deplasarea autoturismului Renault pe sensul său de mers și s-a apreciat că, nu se poate stabili dacă în condițiile date numitul [REDACTAT] putea evita producerea accidentului.

Cu toate acestea, în concluziile de la fila 219 verso, expertul criminalistic a concluzionat că inculpatul [REDACTAT] putea preveni producerea evenimentului rutier dacă, înainte de a se angaja în depășire, s-ar fi asigurat că poziția și modul de deplasare al celorlalți participanți la trafic permit efectuarea acestei manevre în siguranță, astfel încât acesta să poată să reintre pe banda inițială fără ca această manevră să prezinte un pericol pentru participanții la trafic, dar și că inculpatul [REDACTAT] să fi circulat cu o viteză care să-i permită să se deplaseze pe partea dreaptă a drumului public, fără a pierde controlul direcției de deplasare a autoutilitarei pe care o conducea.

Este evident că concluziile de la pct. 3 par. 1 și pct 3 par 4 se contrazic producând o stare de dubiu în ceea ce privește vinovăția inculpatului [REDACTAT] dubiu care îi profită acestuia.

Instanța de control judiciar apreciază că din întreg materialul probator administrat în cauză, atât în faza de urmărire penală, cât și cu prilejul cercetării judecătorești rezultă că inculpatul [REDACTAT] nu avea posibilitatea reală de a evita producerea evenimentului rutier.

Pe de o parte, acest inculpat a condus cu o viteză sub limita legală după cum arată expertul, de cca 40 km/h, din momentul declanșării stării de pericol iminent și până în momentul producerii impactului a trecut un interval de timp foarte, foarte scurt având în vedere și viteza cu care se deplasa autoturismul Renault, că în fața sa se deplasa un alt autoturism care a reușit să se retragă pe partea dreaptă a drumului, iar susținerea expertului că dacă ar fi ieșit de pe partea carosabilă cu doar 0,15 m ar fi evitat accidentul este absolut nerealistă.

Culpa în producerea acestui eveniment rutier aparține în întregime inculpatului [REDACTAT] care s-a angajat într-o manevră de depășire fără a se asigura în prealabil că poate efectua această depășire în condiții de siguranță atât pentru el cât și pentru ceilalți participanți la trafic, încălcând în mod vădit dispozițiile art 45 alin 2 și 3 din OUG nr. 195/2002.

Inculpatul [REDACTAT] a circulat regulamentar neîncalcând nici o dispoziție a reglementărilor legale în domeniul circulație pe drumurile publice, și ca atare în sarcina sa n poate fi reținută nici o culpă în producerea acestui eveniment rutier.

Raportat la cele expuse anterior, Curtea de Apel va dispune în baza dispozițiilor art 11 pct 2 lit a raportat la art 10 lit c Cod procedură penală, achitarea inculpatului [REDACTAT] de sub învinuirea comiterii infracțiunilor de ucidere din culpă prev de art 178 alin 1, 2 și 5 Cod penal, și vătămare corporală din culpă prev de art 184 alin 2 și 4 Cod penal, deoarece faptele au fost comise de inculpatul [REDACTAT]

Această modalitate de soluționare a laturi penale influențează în mod vădit și latura civilă a cauzei în sensul că, va fi înlăturată obligarea inculpatului [REDACTED] și a părții responsabile civilmente [REDACTED] la plata de despăgubiri către părțile civile fiind incidente dispozițiile art 346 alin 3 Cod procedură penală care stipulează *nu pot fi acordate despăgubiri civile în cazul în care achitarea s-a pronunțat pentru că fapta nu a fost săvârșită de inculpat.*

Criticile formulate de către părțile civile [REDACTED] și [REDACTED] împotriva sentinței recurate sunt fondate în parte urmând a fi admise după cum urmează:

Părțile civile recurente [REDACTED] și [REDACTED] s-a constituit părți civile în prezenta cauză solicitând obligarea persoanei vinovate de producerea evenimentului rutier soldat cu moartea fiicei lor, cu suma de 10130,29 lei reprezentând daune morale cu dobânda legală aferentă și respectiv câte 250.000 euro cu titlu de daune morale (f.49 dosar fond).

Ulterior, părțile civile au majorat quantumul daunelor materiale la suma de 12.130, 29 lei, de asemena cu acordarea dobânzii legale începând cu data producerii accidentului și până la achitarea integrală a acestei sume.

Constatând că suma solicitată cu titlu de daune materiale a fost justificată prin documentele depuse la dosar, și prin declarația martorei [REDACTED], instanța fondului în mod legal a dispus acordarea întregii sume, omițând însă a acorda și dobânda legală solicitată.

Instanța de recurs apreciază că se impune acordarea dobânzii legale aferentă sumelor în lei cuvenită părților civile, deoarece persoana vătămată are dreptul de a fi despăgubită pentru întreg prejudiciul ce i-a fost cauzat, or, este evident că avansarea unor cheltuieli ocazionate de înmormântarea fiicei lor, a parastaselor, de efectuare a monumentului funerar, s-a datorat atitudinii culpabile a inculpatului [REDACTED] și că faptul ilicit producător de prejudicii a avut loc la data de 9 septembrie 2007. Din acel moment, inculpatul datorează pentru sumele de bani avansate dobânda legală.

Ca atare, instanța de recurs va admite recursul părților civile [REDACTED] și [REDACTED] și va dispune obligarea inculpatului [REDACTED], la plata dobânzii legale aferente sumei de 12.130,29 lei de la momentul producerii accidentului și până la data plății efective.

Instanța de control judiciar apreciază ca fiind exagerat quantumul daunelor morale acordate acestor părți civile, motiv pentru care va dispune reducerea acestora de la câte 50.000 euro la câte 35.000 euro pentru fiecare, echivalentul în lei la data plății.

Suferința psihică a acestor părți civile care într-o clipă și-au pierdut unica fiică și nepotul încă nenăscut este evidentă și necontestată nici de instanță, nici de părțile din dosar.

Neexistând însă criterii obiective de acordare a daunelor morale instanțelor le revine delicata sarcină de a încerca să aprecieze și să cuantifice suferința cauzată de moartea cuiva apropiat, dar și de a ține cont de posibilitățile reale de acordare a acestor despăgubiri, de practica judiciară în materie și de a nu îmbogăți fără justă cauză părțile civile.

Este adevărat că victima [REDACTED] era unica fiică a părților civile, că aceasta era însărcinată în 30 de săptămâni, că era o persoană realizată pe plan sentimental și profesional, însă, această persoană nu contribuia la întreținerea părților civile, nu locuia împreună cu aceștia, având întemeiată o familie.

În aceste condiții, având în vedere și ghidul de acordare a daunelor morale depuse de către asigurător, apreciem că o sumă de câte 35.000 euro, este suficientă pentru a compensa suferința morală apărților civile, fără a putea însă înlocui pierderea unicei fiice.

Recursurile părților civile [redacted] și [redacted] de majorare a cuantumului daunelor morale apar ca fiind fondate raportat la cele expuse anterior, având în vedere că și partea civilă [redacted] și-a pierdut fiul, iar [redacted] fratele, acesta din urmă suferind și vătămări corporale ce au necesitat în vederea vindecării 90 zile de îngrijiri medicale.

Situația părții civile [redacted] este oarecum diferită de cea a părților civile [redacted] deoarece aceștia din urmă au suferit o vătămare morală și prin faptul că, pe lângă viața fiicei lor au pierdut și viața nepotului care urma să se nască.

De aceea, instanța de recurs apreciază că un quantum de 25.000 euro acordat cu titlu de daune morale părții civile [redacted] este în măsură să compenseze pierderea fiului său.

În ceea ce-l privește pe [redacted] evaluăm că o sumă de 35.000 euro cu titlu de daune morale este aptă să acopere prejudiciul moral cauzat de decesul fratelui său care se afla pasager în mașina pe care o conducea, și de suferința fizică și psihică aferentă numeroaselor zile de îngrijiri medicale de care a avut nevoie pentru a se vindeca.

În ceea ce privește recursul părții civile [redacted] instanța de recurs apreciază că, se impune majorarea cuantumului daunelor morale acordate acestuia, de la 10.508 lei la 30.508 lei.

Instanța de recurs a avut în vedere că, deși această parte civilă nu a dovedit suma de 20.000 lei reprezentând cheltuieli medicale în perioada internării sale în [redacted] a efectuarea unor astfel de cheltuieli este un fapt notoriu, și ca atare nu trebuie dovedit. Vom ține cont că această parte civilă a fost internată o perioadă îndelungată în spital, a suferit mai multe intervenții chirurgicale și pentru recuperarea sa au fost necesare ședințe de fizioterapie și masaj.

Suma de 20.000 lei solicitată de această parte civilă și acordată de instanță este compatibilă cu efectuarea acestor cheltuieli și ca atare va fi acordată de către instanța de control judiciar.

Părțile civile [redacted], [redacted] și [redacted] au criticat hotărârea atacată și sub aspectul neacordării în întregime a cheltuielilor de judecată efectuate în fața instanței fondului.

Instanța de recurs apreciază ca fiind greșit raționamentul instanței fondului care a apreciat ca fiind excesivă suma solicitată de apărătorul celor trei părți civile, cu titlu de onorariu având în vedere activitatea desfășurată de acesta și onorariile achitate de celelalte părți civile în proces.

Apreciem că suma solicitată cu titlu de cheltuieli judiciare nu este exagerată având în vedere durata procesului, apărărilor formulate de aceste părți civile și împrejurarea că acestea au ales un apărător care a apreciat că le poate apăra în modul cel mai adecvat interesul.

Ca atare, pentru serviciile acordate de acest apărător au înțeles să achite o sumă pe care au considerat-o rezonabilă.

Cuquantumul daunelor morale acordate acestor părți civile a fost corect stabilit, având în vedere suferințele morale ale acestora, [redacted] este sora defunctului [redacted] celelalte părți civile fiind părinții acestora.

Recursul asigurătorului în aceste condiții raportat la cele expuse anterior va fi admis în parte cu privire la cuquantumul daunelor morale acordate părților civile [redacted] și [redacted], celelalte critici formulate împotriva hotărârii atacate nefiind fondate.

Obligarea inculpatului [redacted] la plata dobânzii legale unităților spitalicești constituite părți civile în cauză, raportat la cheltuielile de spitalizare efectuate de acesta, se bazează pe dispozițiile art 313 din Ordonanța nr. 72/2006 și ca atare este legală și temeinică.

Raportat la cele expuse mai sus, Curtea va admite recursurile declarate de inculpatul [REDACTED] cu privire la greșita sa condamnare și obligare la plata de despăgubiri, precum și cu privire la cuantumul daunelor morale care i-au fost acordate, de părțile civile [REDACTED] și [REDACTED] cu privire la omisiunea acordării dobânzii legale la daunele materiale, de părțile civile [REDACTED] și [REDACTED] cu privire la cuantumul cheltuielilor judiciare, de partea civilă [REDACTED] cu privire la cuantumul daunelor materiale, de partea civilă [REDACTED] cu privire la cuantumul daunelor morale și de asiguratorul [REDACTED] cu privire la cuantumul daunelor morale acordate părților civile Pașcalău Dorina și [REDACTED] împotriva sentinței penale nr. 20 din 30.01.2013 a Judecătoriei [REDACTED] pe care o casează în parte, în limitele de mai sus, conform dispozitivului și va respinge recursul declarat de către inculpatul [REDACTED]

Văzând și dispozițiile art 193 și art 192 alin 2 și 3 Cod procedură penală.

PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
D E C I D E :

În baza art. 38515 pct.2 lit.d Cod procedură penală, admite recursurile declarate de inculpatul [REDACTED] cu privire la greșita sa condamnare și obligare la plata de despăgubiri, precum și cu privire la cuantumul daunelor morale care i-au fost acordate, de părțile civile [REDACTED] și [REDACTED] cu privire la omisiunea acordării dobânzii legale la daunele materiale, de părțile civile [REDACTED] și [REDACTED] cu privire la cuantumul cheltuielilor judiciare, de partea civilă [REDACTED] cu privire la cuantumul daunelor materiale, de partea civilă [REDACTED] cu privire la cuantumul daunelor morale și de asiguratorul [REDACTED] cu privire la cuantumul daunelor morale acordate părților civile [REDACTED] și [REDACTED] împotriva sentinței penale nr. 20 din 30.01.2013 a Judecătoriei [REDACTED] pe care o casează în parte, în limitele de mai sus.

Rejudecând cauza, în baza art.11 pct.2 lit.a, rap.la art.10 lit.c Cod procedură penală, dispune achitarea inculpatului [REDACTED] fiul lui [REDACTED] și [REDACTED] născut la data de [REDACTED] în [REDACTED] CNP [REDACTED] fără antecedente penale, domiciliat în [REDACTED] strada [REDACTED] de sub învinuirea comiterii infracțiunilor de ucidere din culpă, prev.de art.178 alin.1,2 și 5 Cod penal și vătămare corporală din culpă prev.de art.184 alin.2,4 Cod penal, întrucât faptele nu au fost comise de acest inculpat.

Înlătură obligarea inculpatului [REDACTED] și a părții responsabile civilmente [REDACTED] la plata de despăgubiri către părțile civile.

În baza art.14, 346 Cod procedură civilă, art.1057 Cod civil obligă pe inculpatul [REDACTED] să plătească și dobânda legală aferentă sumei de 12.130,29 lei daune materiale, începând cu data de 9.09.2007 și până la data plății, pentru părțile civile [REDACTED] și [REDACTED]

Reduce daunele morale acordate părților civile [REDACTED] și [REDACTED] la suma de câte 35.000 euro sau echivalentul în lei calculat la cursul BNR de la data plății.

Majorează daunele morale acordate părții civile [REDACTED] la suma de 25.000 euro sau echivalentul în lei calculat la cursul BNR de la data

plății, iar părții civile [redacted] la suma de 35.000 euro sau echivalentul în lei calculat la cursul BNR de la data plății.

Majorează daunele materiale acordate părții civile [redacted] la suma de 30.508 lei.

Majorează cheltuielile judiciare acordate părților civile [redacted]

și [redacted] la suma de câte 4960 lei.

Mentține celelalte dispoziții ale sentinței.

II. În baza art. 38515 pct.1 lit.b Cod procedură penală respinge ca nefondat recursul declarat de inculpatul [redacted] împotriva aceleiași sentințe.

În baza art.193 Cod procedură penală obligă pe inculpatul [redacted] să plătească părții civile [redacted] suma de 1.500 lei cu titlu de cheltuieli judiciare în recurs.

În baza art.189 Cod procedură penală stabilește sumele de câte 75 lei ca onorariu parțial pentru apărătorii din oficiu ai inculpaților, av [redacted] și [redacted] sume ce se vor avansa din FMJ.

În baza art.192 alin.2 Cod procedură penală obligă pe inculpatul [redacted] să plătească suma de 500 lei cu titlu de cheltuieli judiciare în favoarea statului.

În baza art.192 alin.3 Cod procedură penală celelalte cheltuieli judiciare avansate de stat în recurs, rămân în sarcina acestuia.

Decizia este definitivă.

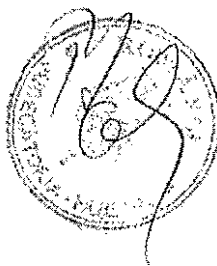
Data și pronunțată în ședința publică din [redacted] 2013.

PRESEDINTE,

JUDECĂTORI,

GREIER

Red.M.S./M.N.

ROMÂNIA
ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
SECȚIA I CIVILĂ

Decizia nr.1827

Dosar nr. [REDACTAT]

Ședința publică din 11 iunie 2014

S-au luat în examinare recursurile declarate de reclamanta G și de pârâta Compania Națională de Autostrăzi și Drumuri Naționale din România S.A., prin Direcția Regională de Drumuri și Poduri Brașov împotriva deciziei nr. 301 A din 27 noiembrie 2013 a Curții de Apel București – Secția a III-a civilă.

Procedura de citare este legal îndeplinită.

La apelul nominal făcut în ședință publică se prezintă avocat P, pentru recurenta-reclamantă G și consilier juridic A, pentru recurenta-pârâtă Compania Națională de Autostrăzi și Drumuri Naționale din România S.A., prin Direcția Regională de Drumuri și Poduri Brașov.

Magistratul asistent face referatul cauzei, arătând că ambele recursuri au fost declarate și motivate în termenul legal, iar motivele acestora au fost comunicate.

Se mai referă că, la 5 februarie 2014, recurenta-pârâtă a depus precizări la recurs, cu nerespectarea termenului prevăzut de dispozițiile art.303 alin.1 Cod procedură civilă, care au fost comunicate.

Magistratul asistent referă și că, la data de 13 mai 2014, recurenta-reclamantă a formulat întâmpinare, în interiorul termenului procedural instituit de prevederile art.308 alin.2 Cod procedură civilă, prin care a solicitat anularea recursului pârâtei, iar la 30 mai 2014, aceasta din urmă a depus întâmpinare, în aceleași condiții, care a fost comunicată.

Nefiind cereri sau chestiuni prealabile, Înalta Curte constată cauza în stare de judecată și acordă cuvântul în dezbaterea recursului.

Avocat P solicită admiterea recursului astfel cum a fost formulat, modificarea în parte a deciziei atacate, cu consecința menținerii sentinței pronunțate de instanța de fond, ca fiind temeinică și legală.

În susținerea motivelor de recurs, întemeiate pe dispozițiile art.304 pct.7 și 9 Cod procedură civilă, reprezentantul recurentei-reclamante arată că instanța a dat ceea ce nu s-a cerut, deoarece, în cererea de apel, pârâta nu a solicitat și nu a susținut nici oral, în fața instanței, diminuarea daunelor morale, ci numai exonerarea în totalitate de la plata acestora, ca urmare a neîndeplinirii condițiilor răspunderii civile delictuale.

Din această perspectivă, având în vedere că apelul este o cale devolutivă de atac, principiul *tantum devolutum quantum appellatum* este cenzurat de susținerile și solicitările părții care declară această cale de atac.

Chestiunile referitoare la diminuarea daunelor morale nu au fost puse în discuția părților pentru simplul motiv că nu au fost dezvoltate nici în cererea de apel a pârâtei și nici oral, în fața instanței de judecată.

Înalta Curte solicită reprezentantei recurentei-pârâte, ca în concluziile sale, să arate dacă precizările făcute asupra recursului și depuse la dosarul cauzei la data de 5 februarie 2014, sunt formulate în interiorul termenului procedural și dacă acestea pot învesti instanța de recurs.

Consilier juridic A solicită respingerea recursului declarat de reclamantă, pentru motivele expuse în cuprinsul întâmpinării depuse la dosarul cauzei și pentru aspectele arătate în cererea de completare a motivelor de apel formulată în acea etapă procesuală, prin care pârâta a solicitat diminuarea cuantumului daunelor morale.

Reprezentanta recurentei-pârâte menționează că cererea depusă la dosarul cauzei, la data de 5 februarie 2014, reprezintă o completare a motivelor de recurs și că lasă la aprecierea instanței stabilirea aspectului referitor la depunerea acestora în termenul procedural.

Cu încuviințarea instanței, depune la dosar concluzii scrise.

În ceea ce privește precizările depuse de recurenta-pârâtă, avocat P susține că acestea reprezintă o cerere nouă, făcută în recurs, care nu poate fi primită de instanță, cu atât mai mult cu cât solicitările cuprinse în acest script nu sunt motivate.

Referitor la completarea motivelor de apel la care a făcut referire reprezentanta recurentei-pârâte, arată că în fața instanței de apel a fost depusă doar o cerere privind administrarea unor probe, aspect care poate fi supus verificării.

ROMÂNIA
ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
SECȚIA I CIVILĂ

Decizia nr.1827

Dosar nr.11318/3/2012

Ședința publică din 11 iunie 2014

S-au luat în examinare recursurile declarate de reclamanta G și de pârâta Compania Națională de Autostrăzi și Drumuri Naționale din România S.A., prin Direcția Regională de Drumuri și Poduri Brașov împotriva deciziei nr. 301 A din 27 noiembrie 2013 a Curții de Apel București -- Secția a III-a civilă.

Procedura de citare este legal îndeplinită.

La apelul nominal făcut în ședință publică se prezintă avocat P, pentru recurenta-reclamantă G și consilier juridic A, pentru recurenta-pârâtă Compania Națională de Autostrăzi și Drumuri Naționale din România S.A., prin Direcția Regională de Drumuri și Poduri Brașov.

Magistratul asistent face referatul cauzei, arătând că ambele recursuri au fost declarate și motivate în termenul legal, iar motivele acestora au fost comunicate.

Se mai referă că, la 5 februarie 2014, recurenta-pârâtă a depus precizări la recurs, cu nerespectarea termenului prevăzut de dispozițiile art.303 alin.1 Cod procedură civilă, care au fost comunicate.

Magistratul asistent referă și că, la data de 13 mai 2014, recurenta-reclamantă a formulat întâmpinare, în interiorul termenului procedural instituit de prevederile art.308 alin.2 Cod procedură civilă, prin care a solicitat anularea recursului pârâtei, iar la 30 mai 2014, aceasta din urmă a depus întâmpinare, în aceleași condiții, care a fost comunicată.

Nefiind cereri sau chestiuni prealabile, Înalta Curte constată cauza în stare de judecată și acordă cuvântul în dezbaterea recursului.

Pe cale de excepție, avocat P solicită anularea recursului declarat de pârâtă, pentru nerespectarea dispozițiilor art.302¹ alin.1 lit.e Cod procedură civilă, întrucât, în cuprinsul acestuia nu a fost dezvoltată o veritabilă critică, care să vizeze nelegalitatea deciziei recurate. Simpla referire la dispozițiile art.304 pct.8 și 9 din actul normativ menționat nu este suficientă pentru a acoperi lipsa de motivare a recursului.

Pe fondul căii de atac, reprezentantul recurentei-reclamante solicită respingerea, ca nefondat, a recursului formulat de pârâtă, pentru toate motivele invocate și în etapele procesuale anterioare.

Referitor la probatoriul administrat în cauză, reprezentantul recurentei-reclamante menționează că a fost administrat în conformitate cu dispozițiile legale, fiind analizat în mod judicios de instanțele anterioare. Singura chestiune care a determinat-o pe reclamantă să promoveze recurs, în cauză, a constat în diminuarea daunelor morale solicitate.

Declară că nu solicită cheltuieli de judecată.

ÎNALTA CURTE,

Asupra cauzei de față, deliberând, constată următoarele:

Prin cererea înregistrată pe rolul Tribunalului București - secția a IV-a civilă la data de 06.04.2012, reclamanta G

a chemat în judecată pârâta Compania Națională de Autostrăzi și Drumuri Naționale din România S.A., solicitând instanței ca prin hotărârea ce se va pronunța să dispună obligarea acesteia la plata sumei de 1.000.000 euro, cu titlu de daune morale, precum și la plata cheltuielilor de judecată ocazionate de acest litigiu.

În motivarea cererii, s-a arătat că la data de 26.12.2006, pe DN 13, la KM 34 din județul Brașov, s-a produs un accident de circulație în urma căruia reclamanta a suferit vătămări grave constând în pierderea membrului superior și alte afecțiuni secundare, diagnosticul fiind:

S-a format dosarul penal cu nr. unic 11393/P/2008 la Parchetul de pe lângă Judecătoria Brașov, efectuându-se cercetări privind săvârșirea infracțiunii prevăzute și pedepsite de dispozițiile art. 184 alin. 2 și 4 Cod penal.

În cauză s-a efectuat o expertiză tehnică auto judiciară, având ca obiective: stabilirea dinamicii producerii accidentului rutier din data de

26.12.2006 și stabilirea locului unde a avut loc impactul; stabilirea vitezei de deplasare a autovehiculului condus de învinuitul I

în momentul premergător accidentului și în momentul accidentului; posibilități de evitare a accidentului de către învinuit; verificarea posibilității ca starea de fapt prezentată de învinuit anterioară producerii impactului cu parapetul metalic să fi determinat consecințele menționate.

Ca urmare a concluziilor raportului de expertiză, prin ordonanța procurorului din 07.10.2008 a fost dispusă scoaterea de sub urmărire penală a învinuitului I și disjungerea privind pe administratorul drumului public, Compania Națională de Autostrăzi și Drumuri Naționale din România S.A. Prin referatul Inspectoratului de Poliție al județului Brașov - Serviciul rutier, nr. 14655/2008, s-a propus neînceperea urmăririi penale, punct de vedere însușit de Parchetul de pe lângă Judecătoria Brașov, care, prin rezoluția din 20.12.2011, a dispus neînceperea urmăririi penale față de C.N.A.D.N.R., sub aspectul săvârșirii infracțiunii de vătămare din culpă, în temeiul art. 228 alin.6 Cod procedură penală, raportat la art.10 alin.1 lit.b Cod procedură penală și art.19 ind.1 alin.1 Cod pen. Împotriva respectivei rezoluții nu s-a formulat plângere în conformitate cu art. 278 indice 1 C. proc. pen.

S-a mai arătat că, în cursul urmăririi penale, reclamanta s-a constituit parte civilă cu o sumă neprecizată, urmând ca eventuala cuantificare să fie efectuată în condițiile art. 15 alin.2 Cod procedură penală.

Având în vedere soluția adoptată de Parchet, reclamanta a fost nevoită să se adreseze instanței civile, conform art. 19 Cod procedură penală.

A arătat reclamanta, că suma pretinsă cu titlu de daune morale este pe deplin justificată, având în vedere că aceasta a pierdut, prin amputație, brațul drept, care i-a fost îndepărtat aproape de umăr, făcând imposibilă protezarea acestuia.

Un prim aspect în cuantificarea daunelor morale de care instanța trebuie să țină seama, îl reprezintă durerile fizice (*pretium doloris*) suferite de reclamantă, atât în momentul producerii accidentului, cât și ulterior, ca urmare a amputației membrului și a tratamentelor medicale necesare în vederea recuperării. Aceste dureri sunt înimaginabile, fiind de o intensitate și durată majore. Referitor la durerile fizice, o componentă a acestora o reprezintă și cele încercate de reclamantă ca urmare a fizioterapiei necesare recuperării medicale ulterioare pierderii membrului și înlăturării celorlalte efecte secundare derivate din aceasta

Pe cale de excepție, avocat P solicită anularea recursului declarat de pârâtă, pentru nerespectarea dispozițiilor art.302¹ alin.1 lit.c Cod procedură civilă, întrucât, în cuprinsul acestuia nu a fost dezvoltată o veritabilă critică, care să vizeze nelegalitatea deciziei recurate. Simpla referire la dispozițiile art.304 pct.8 și 9 din actul normativ menționat nu este suficientă pentru a acoperi lipsa de motivare a recursului.

Pe fondul căii de atac, reprezentantul recurente-reclamante solicită respingerea, ca nefondat, a recursului formulat de pârâtă, pentru toate motivele invocate și în etapele procesuale anterioare.

Referitor la probatoriul administrat în cauză, reprezentantul recurente-reclamante menționează că a fost administrat în conformitate cu dispozițiile legale, fiind analizat în mod judicios de instanțele anterioare. Singura chestiune care a determinat-o pe reclamantă să promoveze recurs, în cauză, a constat în diminuarea daunelor morale solicitate.

Declară că nu solicită cheltuieli de judecată.

ÎNALTA CURTE,

Asupra cauzei de față, deliberând, constată următoarele:

Prin cererea înregistrată pe rolul Tribunalului București - secția a IV-a civilă la data de 06.04.2012, reclamanta G

a chemat în judecată pârâta Compania Națională de Autostrăzi și Drumuri Naționale din România S.A., solicitând instanței ca prin hotărârea ce se va pronunța să dispună obligarea acesteia la plata sumei de 1.000.000 euro, cu titlu de daune morale, precum și la plata cheltuielilor de judecată ocazionate de acest litigiu.

În motivarea cererii, s-a arătat că la data de 26.12.2006, pe DN 13, la KM 34 din județul Brașov, s-a produs un accident de circulație în urma căruia reclamanta a suferit vătămări grave constând în pierderea membrului superior și alte afecțiuni secundare, diagnosticul fiind:

S-a format dosarul penal cu nr. unic 11393/P/2008 la Parchetul de pe lângă Judecătoria Brașov, efectuându-se cercetări privind săvârșirea infracțiunii prevăzute și pedepsite de dispozițiile art. 184 alin. 2 și 4 Cod penal.

În cauză s-a efectuat o expertiză tehnică auto judiciară, având ca obiective: stabilirea dinamicii producerii accidentului rutier din data de

(). Totodată, chiar dacă amputarea membrului superior a fost efectuată sub anestezie, dispariția efectelor acesteia i-a produs dureri groaznice reclamantei.

Un al doilea aspect care trebuie avut în vedere în stabilirea cuantumului despăgubirilor, îl constituie durerea psihică încercată de reclamantă ca urmare a pierderii brațului și care se manifestă pregnant, creând victimei un complex de inferioritate pe mai multe planuri. Împrejurarea că o tânără frumoasă, inteligentă (reclamanta fiind studentă în anul III la Facultatea de Drept), cu potențial din toate punctele de vedere, nu are un braț, i-a cauzat acesteia o depresie gravă ce a determinat schimbarea radicală a reclamantei, dintr-o persoană veselă, extrovertită, perfect integrată social, într-o persoană retrasă, introvertită, ce nu agreează compania tinerilor și preferă să trăiască singură.

Prejudiciul estetic (*pretium pulchritudinis*) cuprinzând toate vătămările și leziunile ce aduc atingere armoniei fizice sau înfățișării persoanei este de asemenea, un element fundamental, acesta fiind imposibil de acoperit printr-o eventuală protejare care să mascheze infirmitatea, iar impactul psihic asupra victimei este cu atât mai dur cu cât aceasta trăiește într-o societate ce pune tot mai mult accent pe aspectul fizic și frumusețea exterioară.

Infirmitatea suferită de reclamantă îi creează acesteia un complex de inferioritate aproape imposibil de surmontat, dramatismul acestei situații fiind accentuat de faptul că reclamanta va trăi toată viața cu acest handicap fizic și psihic. În condițiile în care reclamantei îi lipsește un braț, este de la sine înțeles că multe activități îi sunt interzise acesteia.

Mai mult, în literatura de specialitate s-a afirmat că există o specie de prejudiciu numit prejudiciu juvenil, reprezentând un tip aparte de daună corporală, care creează în favoarea victimei un drept special la reparație, cunoscut sub denumirea de *pretium juventutis*. În autonomia acestui tip de prejudiciu, vârsta victimei are o importanță aparte. S-a spus că „indemnizarea separată a prejudiciului juvenil este justificată în cazul în care victima este o persoană tânără și este în mod special afectată posibilitatea sa de a beneficia de avantajele specifice vârstei tinere.

Pârâta Compania Națională de Autostrăzi și Drumuri Naționale din România S.A. a formulat întâmpinare, prin care a solicitat respingerea cererii reclamantei, iar pe cale de excepție, a invocat netimbrarea acțiunii, deoarece prevederile art.15 litera o) din Legea nr.146/1997 nu ar fi incidente, precum și prescripția dreptului la acțiune,

față de data la care a avut loc accidentul rutier (26.12.2006) și data la care a fost sesizată instanța.

Prin sentința civilă nr.830/12.04.2013, Tribunalul București - secția a IV-u civilă a respins excepția prescripției dreptului la acțiune, ca neîntemeiată. A admis cererea și a obligat pârâta la plata către reclamantă, a sumei de 1.000.000 euro, în echivalent lei la cursul B.N.R. din ziua plății, cu titlu de daune morale. A luat act că reclamanta nu solicită cheltuieli de judecată.

Pentru a hotărî astfel, prima instanță a reținut, ca fiind dovedită în cauză, situația de fapt prezentată de reclamantă prin cererea de chemare în judecată, în legătură cu producerea accidentului rutier din data de 26.12.2006 și consecințele grave asupra stării sănătății reclamantei.

În ceea ce privește prescripția dreptului la acțiune al reclamantei, tribunalul a reținut că, având caracter patrimonial, acest drept se prescrie în termenul general de 3 ani, prevăzut de Decretul nr.167/1958 privitor la prescripția extinctivă. În cadrul procesului penal, persoana vătămată poate cere acoperirea prejudiciului material sau moral încercat prin săvârșirea infracțiunii, de la inculpai și persoana responsabilă civilmente, constituindu-se parte civilă. Întotdeauna, temeiul constituirii părții civile trebuie să fie o infracțiune care, prin natura ei, produce prejudicii materiale sau morale, obligația de acordare a despăgubirilor în cadrul procesului penal neputând avea ca temei un fapt ilicit extrapenal.

Acțiunea civilă întemeiată pe răspunderea civilă delictuală se prescrie în termenul de drept comun prevăzut de Decretul nr.167/1958, de 3 ani, care se calculează de la data când păgubitul a cunoscut sau trebuia să cunoască, atât paguba, cât și pe cel care răspunde de ea (art.8 alin.2 Decretul nr.167/1958).

Tribunalul a apreciat că momentul de la care curge termenul de prescripție a dreptului reclamantei de a solicita despăgubiri morale de la pârâtă este cel de când s-a dispus prin rezoluție neînceperea urmăririi penale față de C.N.A.D.N.R. S.A., respectiv 20.12.2011, întrucât din acest moment reclamanta a înțeles să-și valorifice pretențiile pe calea unei acțiuni civile separate, neputându-se constitui parte civilă cât timp nu poate exista un proces penal. Mai mult, având în vedere că, potrivit art. 22 alin.1 C. pr.pen. numai hotărârea definitivă a instanței penale are autoritate de lucru judecat în fața instanței civile care judecă acțiunea în despăgubiri, cu privire la existența faptei, a persoanei care a săvârșit-o și a vinovăției acesteia, rezultă că în cazul în care procurorul este cel care a dispus neînceperea urmăririi penale, scoaterea de sub urmărire penală ori încetarea urmăririi penale, indiferent pentru care motive, soluția adoptată

(). Totodată, chiar dacă amputarea membrului superior a fost efectuată sub anestezie, dispariția efectelor acesteia i-a produs dureri groaznice reclamantei.

Un al doilea aspect care trebuie avut în vedere în stabilirea cuantumului despăgubirilor, îl constituie durerea psihică încercată de reclamantă ca urmare a pierderii brațului și care se manifestă pregnant, creând victimei un complex de inferioritate pe mai multe planuri. Împrejurarea că o tânără frumoasă, inteligentă (reclamanta fiind studentă în anul III la Facultatea de Drept), cu potențial din toate punctele de vedere, nu are un braț, i-a cauzat acesteia o depresie gravă ce a determinat schimbarea radicală a reclamantei, dintr-o persoană veselă, extrovertită, perfect integrată social, într-o persoană retrasă, introvertită, ce nu agreează compania tinerilor și preferă să trăiască singură.

Prejudiciul estetic (*pretium pulchritudinis*) cuprinzând toate vătămările și leziunile ce aduc atingere armoniei fizice sau înfățișării persoanei este de asemenea, un element fundamental, acesta fiind imposibil de acoperit printr-o eventuală protejare care să mascheze infirmitatea, iar impactul psihic asupra victimei este cu atât mai dur cu cât aceasta trăiește într-o societate ce pune tot mai mult accent pe aspectul fizic și frumusețea exterioară.

Infirmitatea suferită de reclamantă îi creează acesteia un complex de inferioritate aproape imposibil de surmontat, dramatismul acestei situații fiind accentuat de faptul că reclamanta va trăi toată viața cu acest handicap fizic și psihic. În condițiile în care reclamantei îi lipsește un braț, este de la sine înțeles că multe activități îi sunt interzise acesteia.

Mai mult, în literatura de specialitate s-a afirmat că există o specie de prejudiciu numit prejudiciu juvenil, reprezentând un tip aparte de daună corporală, care creează în favoarea victimei un drept special la reparație, cunoscut sub denumirea de *pretium juventutis*. În autonomia acestui tip de prejudiciu, vârsta victimei are o importanță aparte. S-a spus că „îndemnizarea separată a prejudiciului juvenil este justificată în cazul în care victima este o persoană tânără și este în mod special afectată posibilitatea sa de a beneficia de avantajele specifice vârstei tinere.

Pârâta Compania Națională de Autostrăzi și Drumuri Naționale din România S.A. a formulat întâmpinare, prin care a solicitat respingerea cererii reclamantei, iar pe cale de excepție, a invocat netimbrarea acțiunii, deoarece prevederile art.15 litera o) din Legea nr.146/1997 nu ar fi incidente, precum și prescripția dreptului la acțiune.

de acesta nu are autoritate de lucru judecat, astfel încât o acțiune civilă având ca temei răspunderea civilă delictuală este posibilă, fără a se putea invoca, cu autoritate de lucru judecat, ordonanța procurorului.

În consecință, având în vedere momentul reținut în ceea ce privește începutul cursului prescripției dreptului la acțiune (20.12.2011), precum și faptul că reclamanta s-a constituit parte civilă în cauza penală la data de 11.03.2011, raportat la data formulării prezentei cereri de chemare în judecată (06.04.2012) și la dispozițiile art.8 alin.2 din Decretul nr.167/1958, tribunalul a respins ca neîntemeiată excepția prescripției dreptului la acțiune. Nu au fost reținute argumentele pârâtei prin care s-a arătat că termenul de prescripție curge de la data producerii accidentului (26.12.2006), întrucât cerințele prevăzute la art.8 alin.1 din Decretul nr.167/1958 trebuie îndeplinite cumulativ, reclamanta cunoscând cauzele producerii accidentului după ce s-au efectuat cercetări în dosarul de urmărire penală, reținându-se prin raportul de expertiză tehnică efectuat, că elementele de protecție și siguranța traficului rutier montate pe acostamentul dreapta al sensului de mers către Brașov erau în stare distrusă și nereparate.

În ceea ce privește fondul cauzei, tribunalul a apreciat că din probele administrate în cauză rezultă că reclamanta a făcut dovada tuturor condițiilor prevăzute la art.998 și art.1000 alin.1 Cod civil, privind angajarea răspunderii civile delictuală a pârâtei.

Astfel, la data de 26.12.2006, pe DN 13, la kilometrul 34 din județul Brașov s-a produs un accident de circulație în urma căruia reclamanta a suferit vătămări grave, constând în pierderea membrului drept superior și alte afecțiuni. Evenimentul rutier s-a produs prin coliziunea autoturismului cu nr. _____ condus de numitul I

(autoturism în care se afla și reclamanta) cu balustrada metalică desprinsă din parapet, penetrarea acesteia prin portiera ușii dreapta față determinând producerea mai multor traumatisme reclamantei. Conducătorul acestui autoturism a încercat să evite coliziunea cu un autoturism marca BMW care a intrat pe contrasens cu viteză ridicată.

În dosarul penal s-a efectuat un raport de expertiză tehnică auto prin care s-a stabilit dinamica producerii accidentului și posibilitățile de evitare a acestuia, reținându-se că elementele de protecție și siguranța traficului rutier montate pe acostamentul dreapta al sensului de mers către Brașov erau distruse și nereparate.

Din cuprinsul raportului de expertiză a mai rezultat că autoturismul în care se afla reclamanta circula cu viteză legală, că a fost efectuată o manevră de evitare a coliziunii cu autoturismul ce venea în

sens invers și a intrat în derapaj, lovind balustrada metalică, iar aceasta dacă era în stare corectă de montaj, ducea la evitarea unor distrugerii sau răsturnări ale autoturismului, protejând autoturismul ce și-a pierdut controlul mișcării, rolul acestor parapete fiind tocmai acela de a asigura siguranța pasagerilor și a conducătorilor auto.

În consecință, tribunalul a reținut că traumatismele suferite de reclamantă s-au datorat tocmai penetrării balustradei prin portiera ușii dreapta față, balustradă care era distrusă și nereparată de 2 ani, deși rolul acesteia era tocmai de a proteja autoturismele în cazul unor derapări.

Astfel, tribunalul a constatat îndeplinirea cumulativă a condițiilor răspunderii civile delictuale pârâtei pentru acordarea daunelor morale solicitate de reclamantă.

Pentru determinarea cuantumului daunelor, prima instanță a avut în vedere că la data producerii accidentului și implicit, a vătămării corporale, reclamanta avea 17 ani, iar atingerea adusă integrității corporale a unei persoane potentează existența unui prejudiciu care trebuie să fie reparat, chiar dacă nu întotdeauna poate fi evaluat, pentru ca astfel să se poată asigura o ocrotire deplină a drepturilor subiective ale celui vătămat.

Prejudiciul, ca element esențial al răspunderii civile delictuale, constă în efectul negativ suferit de o persoană, urmare a faptei ilicite săvârșite de o altă persoană sau lucru, pentru care aceasta este ținută a răspunde, unul din cazurile particulare prezentându-l vătămarea sănătății unei persoane, ce are ca urmare fie pierderea, fie reducerea capacității sale de muncă.

Prejudiciul corporal suferit de reclamantă este evident, aceasta având amputat brațul drept, fapt ce a determinat nu numai suferința și durerea fizică pentru recuperarea sa, dar și suferința psihică, reclamanta fiind la o vârstă la care se află în curs de formare profesională, speranțele acesteia pentru viitor, inclusiv pentru întemeierea unei familii fiind refuze.

S-a reținut din declarațiile martorilor audiați că dacă, înainte de accident, reclamanta era o persoană veselă, sociabilă, ulterior a devenit extrem de tristă, izolată, refuzând să socializeze cu persoane de vârsta sa și aceasta cu atât mai mult cu cât, fostul său prieten, conducătorul autoturismului în care se afla în momentul producerii accidentului, a părăsit-o după acest nefericit eveniment. Din declarațiile aceluiași martori a mai rezultat că reclamanta refuză să se întâlnească ziua cu prietenii, din cauza infirmității, preferând să iasă mai mult seara, poartă numai haine cu mâneca lungă.

de acesta nu are autoritate de lucru judecat, astfel încât o acțiune civilă având ca temei răspunderea civilă delictuală este posibilă, fără a se putea invoca, cu autoritate de lucru judecat, ordonanța procurorului.

În consecință, având în vedere momentul reținut în ceea ce privește începutul cursului prescripției dreptului la acțiune (20.12.2011), precum și faptul că reclamanta s-a constituit parte civilă în cauza penală la data de 11.03.2011, raportat la data formulării prezentei cereri de chemare în judecată (06.04.2012) și la dispozițiile art.8 alin.2 din Decretul nr.167/1958, tribunalul a respins ca neîntemeiată excepția prescripției dreptului la acțiune. Nu au fost reținute argumentele pârâtei prin care s-a arătat că termenul de prescripție curge de la data producerii accidentului (26.12.2006), întrucât cerințele prevăzute la art.8 alin.1 din Decretul nr.167/1958 trebuie îndeplinite cumulativ: reclamanta cunoscând cauzele producerii accidentului după ce s-au efectuat cercetări în dosarul de urmărire penală, reținându-se prin raportul de expertiză tehnică efectuat, că elementele de protecție și siguranța traficului rutier montate pe acostamentul dreapta al sensului de mers către Brașov erau în stare distrusă și nereparate.

În ceea ce privește fondul cauzei, tribunalul a apreciat că din probele administrate în cauză rezultă că reclamanta a făcut dovada tuturor condițiilor prevăzute la art.998 și art.1000 alin.1 Cod civil, privind angajarea răspunderii civile delictuală a pârâtei.

Astfel, la data de 26.12.2006, pe DN 13, la kilometrul 34 din județul Brașov s-a produs un accident de circulație în urma căruia reclamanta a suferit vătămări grave, constând în pierderea membrului drept superior și alte afecțiuni. Evenimentul rutier s-a produs prin coliziunea autoturismului cu nr. _____ condus de numitul I

(autoturism în care se afla și reclamanta) cu balustrada metalică desprinsă din parapet, penetrarea acesteia prin portiera ușii dreapta față determinând producerea mai multor traumatisme reclamantei. Conducătorul acestui autoturism a încercat să evite coliziunea cu un autoturism marca BMW care a intrat pe contrasens cu viteză ridicată.

În dosarul penal s-a efectuat un raport de expertiză tehnică auto prin care s-a stabilit dinamica producerii accidentului și posibilitățile de evitare a acestuia, reținându-se că elementele de protecție și siguranța traficului rutier montate pe acostamentul dreapta al sensului de mers către Brașov erau distruse și nereparate.

Din cuprinsul raportului de expertiză a mai rezultat că autoturismul în care se afla reclamanta circula cu viteză legală, că a fost efectuată o manevră de evitare a coliziunii cu autoturismul ce venea în

Cu referire la așa-numitul prejudiciu estetic, instanța a constatat că acesta cuprinde suma vătămarilor și leziunilor prin care se aduce atingere armoniei fizice sau înfățișării unei persoane, el referindu-se, în concret, la mutilările, desfigurările ori cicatricele cauzate persoanei, la urmările dezagreabile pe care acestea le au sau le pot avea asupra posibilităților ei de afirmare deplină în viață, precum și la suferințele psihice pe care asemenea situații le pot determina. Această varietate de prejudiciu corporal poate constitui, pentru o anumită persoană, în speță pentru reclamantă, un „handicap” mereu supărător, generator de complexe și neliniște, având ca efect colateral excluderea acesteia de la viața socială, stigmatizarea sau marginalizarea acesteia în raport cu semenii sau colectivitatea din care face parte. Prejudiciul corporal cuprinde, pe lângă prejudicii materiale diverse (imposibilitatea de a se descurca singură), pe lângă cele morale exprimate în dureri fizice, și suferințe pur morale, pe care reclamanta le resimte văzându-se mutilată.

Dacă înainte de accident reclamanta era o persoană activă, căreia îi plăcea să danseze, să facă sport, ulterior a renunțat la toate acestea, producându-i-se un prejudiciu de agrement, prin restrângerea elementelor agreabile ale vieții.

Instanța a reținut că tot o varietate a prejudiciului corporal suferit de reclamantă este prejudiciul juvenil în caracterizarea căruia se pornește de la faptul că urmările de durată ale vătămarilor corporale sunt cu atât mai greu resimțite de către o persoană tânără (care încă nu s-a realizat pe plan profesional, familial, social). Producerea acestui prejudiciu creează pentru victimă un drept la reparații materiale, numit *pretium inventutis*.

Analizând toate aceste aspecte, tribunalul a concluzionat că reclamanta este puternic marcată de pierderea brațului drept, fiind un handicap în urma căruia se izolează de persoanele de vârsta sa și care o împiedică să ducă o viață normală, descurcându-se foarte greu cu întreținerea și procurarea celor necesare vieții de zi cu zi.

Întrucât pierderea suferită de reclamantă nu poate fi cuantificată în bani, prejudiciul moral suferit de aceasta fiind mare, dată fiind și vârsta acesteia, prima instanță a apreciat că asigurarea unei reparații, în parte, a traumei suferite de reclamantă în urma accidentului și a consecințelor care o vor marca pentru toată viața, înseamnă acordarea daunelor morale în cuantumul solicitat prin cererea de chemare în judecată.

Împotriva sentinței a declarat apel pârâta Compania Națională de Autostrăzi și Drumuri Naționale din România S.A., prin care a solicitat admiterea apelului, așa cum a fost formulat, rejudecarea excepției

prescripției dreptului material la acțiune și modificarea hotărârii pronunțate în primă instanță cu consecința respingerii acțiunii ca netemeinică și nelegală.

În motivare, s-a arătat, sub un prim aspect, că soluția vizând excepția prescripției dreptului material la acțiune este greșită, având în vedere că reclamanta și-a motivat cererea de chemare în judecată pe dispozițiile art. 998, 999 și 1000 Cod Civil, iar accidentul rutier a avut loc la data de 26.12.2006, acțiunea reclamantei fiind înregistrată pe rolul tribunalului la data de 06.04.2012, deci peste termenul de prescripție (al cărui moment de început ar trebui considerat cel mai târziu la 12.11.2008, când s-a comunicat ordonanța procurorului de disjungere a cauzei penale).

Cât privește fondul cauzei, apelanta - pârâtă menționează că nu este de acord cu obligarea sa la plata sumei de 1.000.000 euro, cu titlu de daune morale, considerând că această sumă este exagerat de mare în condițiile în care nu s-a reținut vinovăția C.N.A.D.N.R. S.A., iar această sumă ar fi achitată de la bugetul de stat.

Printr-o cerere precizatoare și completatoare a apelului, pârâta a arătat că soluția privind excepția netimbrării cererii de chemare în judecată este greșită, deoarece prevederile art.15 litera o) din Legea nr.146/1997 nu sunt incidente, nefiind pendinte o cauză penală. Referitor la răspunderea civilă delictuală, prin nicio probă concludentă, directă sau indirectă, nu s-a dovedit culpa sa. S-a arătat că în subsidiar, în cazul în care apelul va fi respins, pârâta solicită reducerea cuantumului sumei acordate intimatelor reclamante cu titlu de daune morale.

Prin decizia civilă nr.301/27.11.2013, Curtea de Apel București - secția a III-a civilă și pentru cauze cu minori și de familie a admis apelul declarat și, în consecință, a schimbat în parte sentința, în sensul că a obligat pârâta la plata sumei de 200.000 euro, cu titlu de daune morale.

Pentru a decide astfel, instanța de apel a reținut, în primul rând, că aspectele de ordin procedural invocate nu pot fi primite.

Astfel, în ce privește prescripția extinctivă, s-a constatat că tribunalul a făcut o corectă aplicare a dispozițiilor legale (art. 8 din Decretul nr. 167/1958), raportat la circumstanțele de fapt rezultate din probele administrate. Câtă vreme, potrivit dispozițiilor legale, prescripția dreptului la acțiune în repararea pagubei pricinuite prin fapta ilicită, începe să curgă de la data când păgubitul a cunoscut sau trebuia să cunoască, atât paguba, cât și pe cel care răspunde de ea, determinarea momentului la care se naște dreptul la acțiune al reclamantei trebuie să

Cu referire la așa-numitul prejudiciu estetic, instanța a constatat că acesta cuprinde suma vătămarilor și leziunilor prin care se aduce atingere armoniei fizice sau înfrățirii unei persoane, el referindu-se, în concret, la mutilările, desfigurările ori cicatricele cauzate persoanei, la urmările dezagreabile pe care acestea le au sau le pot avea asupra posibilităților ei de afirmare deplină în viață, precum și la suferințele psihice pe care asemenea situații le pot determina. Această varietate de prejudiciu corporal poate constitui, pentru o anumită persoană, în speță pentru reclamantă, un „handicap” mereu supărător, generator de complexe și neliniște, având ca efect colateral excluderea acesteia de la viața socială, stigmatizarea sau marginalizarea acesteia în raport cu semenii sau colectivitatea din care face parte. Prejudiciul corporal cuprinde, pe lângă prejudicii materiale diverse (imposibilitatea de a se descurca singură), pe lângă cele morale exprimate în dureri fizice și suferințe pur morale, pe care reclamanta le resimte văzându-se mutilată.

Dacă înainte de accident reclamanta era o persoană activă, căreia îi plăcea să danseze, să facă sport, ulterior a renunțat la toate acestea, producându-i-se un prejudiciu de agrement, prin restrângerea elementelor agreabile ale vieții.

Instanța a reținut că tot o varietate a prejudiciului corporal suferit de reclamantă este prejudiciul juvenil, în caracterizarea căruia se punește de la faptul că urmările de durată ale vătămarilor corporale sunt cu atât mai greu resimțite de către o persoană tânără (care încă nu s-a realizat pe plan profesional, familial, social). Producerea acestui prejudiciu creează pentru victimă un drept la reparații materiale, numit *pretium iuventutis*.

Analizând toate aceste aspecte, tribunalul a concluzionat că reclamanta este puternic marcată de pierderea brațului drept, fiind un handicap în urma căruia se izolează de persoanele de vârsta sa și care o împiedică să ducă o viață normală, descurcându-se foarte greu cu întreținerea și procurarea celor necesare vieții de zi cu zi.

Întrucât pierderea suferită de reclamantă nu poate fi cuantificată în bani, prejudiciul moral suferit de aceasta fiind mare, dată fiind și vârsta acesteia, prima instanță a apreciat că asigurarea unei reparații, în parte, a traumei suferite de reclamantă în urma accidentului și a consecințelor care o vor marca pentru toată viața, înseamnă acordarea daunelor morale în cuantumul solicitat prin cererea de chemare în judecată.

Împotriva sentinței a declarat apel pârâta *Compania Națională de Autostrăzi și Drumuri Naționale din România S.A.*, prin care a solicitat admiterea apelului, așa cum a fost formulat, rejudecarea excepției

aibă în vedere ambele elemente la care face referire textul citat, respectiv paguba, sub aspectul existenței și întinderii, dar și autorul acesteia.

Sustinerile apelantei au fost înlăturate, având în vedere că la data producerii accidentului de circulație, în urma căruia a rezultat paguba ce se urmărește a fi reparată, reclamanta nu cunoștea pe autorul acesteia - în condițiile în care accidentul de circulație s-a produs ca urmare a manevrei executate de conducătorul auto pentru a evita impactul cu un alt autoturism al cărui șofer a rămas neidentificat, manevră ce s-a finalizat cu oprirea într-un parapet metalic de protecție, deteriorat, ce a străpuns portiera autoturismului și a amputat brațul drept al reclamantei.

Întrucât conducătorul autoturismului care a pătruns pe sensul opus de mers a rămas neidentificat, iar prin ordonanța procurorului din 27.10.2008, s-a dispus scoaterea de sub urmărire penală a numitului I

(șoferul autoturismului în care s-a aflat reclamanta) instanța de apel a apreciat că nu se poate reține că la data producerii accidentului, reclamanta cunoștea persoana răspunzătoare de producerea pagubei.

Pe de altă parte, nici data la care s-a comunicat reclamantei ordonanța procurorului din 27.08.2008, prin care s-a dispus alături de scoaterea de sub urmărire penală a conducătorului autoturismului, disjungerea cauzei în ceea ce privea Compania Națională de Drumuri Naționale din România SA, nu a putut fi considerată, așa cum s-a pretins, ca fiind momentul de la care curgea termenul de prescripție. Aceasta, întrucât disjungerea s-a dispus în vederea *efectuării de cercetări* cu privire la săvârșirea infracțiunii de vătămare corporală din culpă de către C.N.A.D.N.R. S.A. Soluția definitivă în ce privește aceste cercetări s-a dispus la data de 20.12.2011, prin rezoluția procurorului, de neîncepere a urmăririi penale, constatându-se că legea nu prevede răspunderea penală a persoanelor exceptate de art. 19¹ alin. I Cod penal.

Mai mult, pe parcursul cercetărilor penale, la data de 11.03.2011, reclamanta se constituise parte civilă împotriva C.N.A.D.N.R., pretențiile sale civile nemaiputând fi însă valorificate în cadrul procesului penal, ca urmare a rezoluției din 20.12.2011.

Ca atare, instanța de apel a constatat că opțiunea reclamantei de a obține repararea pagubei suferite în urma accidentului de circulație, în cadrul procesului penal, nu mai putea fi realizată ca urmare a rezoluției de neîncepere a urmăririi penale, așa încât dreptul acesteia la a-și valorifica pretențiile pe calea unei acțiuni civile nu se putea naște mai devreme de 20.12.2011, dată fiind obligația acesteia de a opta pentru una din căile prevăzute de lege (art. 9 Cod procedură penală).

A fost apreciată ca neîntemeiată și susținerea apelantei, potrivit căreia în cauză nu erau aplicabile prevederile art. 15 lit. o) din Legea nr. 146/1997, întrucât acțiunea în răspundere civilă delictuală promovată de reclamantă se încadrează în sfera cererilor și acțiunilor avute în vedere de textul menționat, fiind o acțiune ce decurge dintr-o cauză penală și având ca obiect despăgubiri civile pentru daune morale.

S-a reținut că nici dispozițiile art. 24 lit. o) din Normele metodologice de aplicare a Legii nr. 146/1997 nu pot justifica susținerea apelantei, câtă vreme circumstanțele de fapt și de drept în care reclamanta a sesizat instanța civilă, în vederea obținerii de despăgubiri pentru acoperirea pagubei rezultate dintr-o infracțiune (neînceperea urmăririi penale dispunându-se pentru existența unei cauze de impunitate penală), conduc la concluzia că acțiunea reclamantei poate fi inclusă în categoria la care se referă teza a II-a a textului legal menționat.

În ce privește fondul cauzei, Curtea a constatat că apelanta a făcut referire la două aspecte din perspectiva cărora soluția primei instanțe este neîntemeiată, susținându-se, pe de o parte, că nu s-a dovedit culpa sa în producerea faptei ce a cauzat paguba, iar pe de altă parte, că despăgubirile au fost stabilite într-un quantum exagerat, întrucât „nu s-a reținut vinovăția C.N.A.D.N.R. S.A.” și că această sumă ar urma să fie achitată de la bugetul de stat.

Referitor la existența culpei apelantei în producerea pagubei, Curtea a considerat necesar ca, anterior analizei privind condiția vinovăției, să precizeze anumite aspecte legate de celelalte cerințe ce trebuie îndeplinite, potrivit prevederilor art. 998-999 Cod civil, pentru ca răspunderea civilă delictuală să poată fi atrasă în ceea ce o privește pe apelantă, anume fapta ilicită și legătura de cauzalitate dintre aceasta și paguba produsă.

Astfel, în ce privește fapta ilicită a pârâtei-apelante, aceasta constă în omisiunea de a menține în stare corespunzătoare parapetul de protecție și rezultă din cercetările efectuate în dosarul de urmărire penală nr. 11393/P/2008 (atașat la dosarul cauzei), pe parcursul cărora s-a reținut că în urma reviziei din data de 25.12.2006, „s-a constatat deformarea parapetului metalic de protecție de la km. 34, partea stângă, fără a exista lipsă de elemente din parapet”.

Din referatul cu propunere de neîncepere a urmăririi penale, întocmit la 14.12.2011 în același dosar, a mai rezultat că nu s-a trecut imediat la înlocuirea parapetului metalic deformat, din lipsa fondurilor care să permită achiziționarea și montarea acestuia. De asemenea, starea necorespunzătoare a parapetului de protecție a rezultat inclusiv din

aibă în vedere ambele elemente la care face referire textul citat, respectiv paguba, sub aspectul existenței și întinderii, dar și autorul acesteia.

Sușinerile apelantei au fost înlăturate, având în vedere că la data producerii accidentului de circulație, în urma căruia a rezultat paguba ce se urmărește a fi reparată, reclamanta nu cunoștea pe autorul acesteia - în condițiile în care accidentul de circulație s-a produs ca urmare a manevrei executate de conducătorul auto pentru a evita impactul cu un alt autoturism al cărui șofer a rămas neidentificat, manevră ce s-a finalizat cu oprirea într-un parapet metalic de protecție, deteriorat, ce a străpuns portiera autoturismului și a amputat brațul drept al reclamantei.

Întrucât conducătorul autoturismului care a pătruns pe sensul opus de mers a rămas neidentificat, iar prin ordonanța procurorului din 27.10.2008, s-a dispus scoaterea de sub urmărire penală a numitului I

(șoferul autoturismului în care s-a aflat reclamanta) instanța de apel a apreciat că nu se poate reține că la data producerii accidentului, reclamanta cunoștea persoana răspunzătoare de producerea pagubei.

Pe de altă parte, nici data la care s-a comunicat reclamantei ordonanța procurorului din 27.08.2008, prin care s-a dispus alături de scoaterea de sub urmărire penală a conducătorului autoturismului, disjungerea cauzei în ceea ce privea Compania Națională de Drumuri Naționale din România SA, nu a putut fi considerată, așa cum s-a pretins, ca fiind momentul de la care curgea termenul de prescripție. Aceasta, întrucât disjungerea s-a dispus în vederea *efectuării de cercetări* cu privire la săvârșirea infracțiunii de vătămare corporală din culpă de către C.N.A.D.N.R. S.A. Soluția definitivă în ce privește aceste cercetări s-a dispus la data de 20.12.2011, prin rezoluția procurorului, de neîncepere a urmăririi penale, constatându-se că legea nu prevede răspunderea penală a persoanelor exceptate de art. 19¹ alin. 1 Cod penal.

Mai mult, pe parcursul cercetărilor penale, la data de 11.03.2011, reclamanta se constituise parte civilă împotriva C.N.A.D.N.R., pretențiile sale civile nemaiputând fi însă valorificate în cadrul procesului penal, ca urmare a rezoluției din 20.12.2011.

Ca atare, instanța de apel a constatat că opțiunea reclamantei de a obține repararea pagubei suferite în urma accidentului de circulație, în cadrul procesului penal, nu mai putea fi realizată ca urmare a rezoluției de neîncepere a urmăririi penale, așa încât dreptul acesteia la a-și valorifica pretențiile pe calea unei acțiuni civile nu se putea naște mai devreme de 20.12.2011, dată fiind obligația acesteia de a opta pentru una din căile prevăzute de lege (art. 19 Cod procedură penală).

raportul de expertiză întocmit pe parcursul cercetării penale, reținută pe baza constatărilor de natură tehnică ale expertului.

Totodată, în concluziile raportului de expertiză s-a menționat că accidentul putea fi evitat dacă elementele de siguranță a traficului rutier montate pe partea dreaptă a drumului erau „în stare reparată și nu creau pericole”, fiind deci dovedită și legătura de cauzalitate dintre inacțiunea ilicită a apelantei și leziunile suferite de intimată.

Sub aspectul raportului de cauzalitate, instanța de apel a constatat că în cuprinsul acestuia intră nu numai cauza necesară (care în speță este dată de pierderea de către șofer a controlului autoturismului ca urmare a manevrei de evitare a unui alt autoturism), dar și condițiile cauzale, adică acele fapte ilicite care au făcut posibilă, care au mediat acțiunea cauzală.

În speță, o astfel de natură, de condiție cauzală, o are omisiunea apelantei de a menține parapetul de protecție în stare corespunzătoare, rezultatul vătămător producându-se ca urmare a ambelor fapte (acțiunea șoferului și omisiunea ilicită a apelantei) și, în același timp, fiind exclus în lipsa oricăruia dintre acestea.

Ca atare, câtă vreme paguba reclamată s-a produs ca urmare a unei omisiuni din partea apelantei, fiind dovedită legătura de cauzalitate dintre acestea, iar inacțiunea a fost rezultatul încălcării obligațiilor pe care legea le stabilește în sarcina apelantei C.N.A.D.N.R. în domeniul siguranței traficului pe drumurile publice, instanța de apel a constatat că susținerile acesteia privind nedovedirea vinovăției sunt fără niciun temei.

Vinovăția apelantei a rezultat, din ansamblul elementelor la care s-a făcut referire anterior, în special din caracterul ilicit obiectiv al faptei și din relația de cauzalitate dintre inacțiunea apelantei și rezultatul impactului dintre autoturism și parapet (amputația brațului).

În continuare, Curtea de apel a reținut că cea de-a doua critică a apelantei, sub aspectul temeiniciei soluției pronunțate de tribunal, vizează cuantumul sumei acordate cu titlu de daune morale, susținându-se că acesta este unul exagerat, ținând seama că nu s-a dovedit vinovăția sa și că acestea urmează să fie plătite de la bugetul de stat.

Sub un prim aspect, instanța de apel a apreciat că tribunalul s-a raportat corect la situația de fapt rezultată pe baza probelor administrate, constatându-se în mod judicios că prejudiciul pe care reclamanta îl solicită a fi reparat prin acordarea daunelor morale este unul complex, trebuind a fi avute în vedere, dincolo de suferințele fizice și psihice produse, și aspecte legate de vârsta reclamantei la care trebuie raportate

aceste suferințe, dar și urmările acestora, precum și așa-numitul prejudiciu estetic.

Cât privește întinderea prejudiciului, Curtea a constatat că, spre deosebire de despăgubirile materiale, a căror stabilire este posibilă pe baza probelor administrate, despăgubirile morale fac în bună măsură obiectul evaluării instanței de judecată, care însă nu are la îndemână concluzii certe deduse din probele administrate.

În materia daunelor morale, dată fiind natura prejudiciului care le generează, practica judiciară și literatura de specialitate au subliniat că nu există criterii precise pentru cuantificarea lor, respectiv că problema stabilirii despăgubirilor morale nu trebuie privită ca o cuantificare economică a unor drepturi și valori nepatrimoniale (cum ar fi demnitatea, onoarea, ori suferința psihică încercată de cel ce le pretinde), ci ca o evaluare complexă a aspectelor în care vătămările produse se exteriorizează, supusă puterii de apreciere a instanțelor de judecată.

Prin urmare, chiar dacă valorile morale nu pot fi evaluate în bani, atingerile aduse acestora îmbracă forme concrete de manifestare, iar instanța de judecată are astfel posibilitatea să aprecieze intensitatea și gravitatea lor și să dispună repararea prejudiciului moral produs.

Deși stabilirea cuantumului despăgubirilor echivalente unui prejudiciu nepatrimonial include o doză de aproximare, instanța trebuie să aibă în vedere o serie de criterii, cum ar fi: consecințele negative suferite de cel în cauză pe plan fizic și psihic, importanța valorilor morale lezate, măsura în care au fost lezate aceste valori și intensitatea cu care au fost percepute consecințele vătămării, măsura în care i-a fost afectată situația familială, profesională și socială.

S-a făcut referire la jurisprudența instanței europene, care a stabilit în *cauza Tolstoy Milostovsky c. Regatul Unit*, că despăgubirile trebuie să prezinte un raport rezonabil de proporționalitate cu atingerea adusă, având în vedere, totodată, gradul de lezare a valorilor sociale ocrotite, intensitatea și gravitatea atingerii adusă acestora.

În speță, instanța de apel a apreciat că este fără putință de tăgadă că reclamanta a suferit traume fizice și psihice accentuate, ca urmare a accidentului rutier, o astfel de concluzie fiind sprijinită de toate probele administrate (actele medicale, declarațiile martorilor), acesteia fiindu-i limitată posibilitatea de a desfășura activități cotidiene, activități de agrement, sportive, dar și accesul în condiții normale la o activitate profesională, la o viață de familie și socială.

Cu toate acestea, s-a considerat că suma acordată de prima instanță nu poate fi considerată drept rezonabilă, concluzia fiind

raportul de expertiză întocmit pe parcursul cercetării penale, reținută pe baza constatărilor de natură tehnică ale expertului.

Totodată, în concluziile raportului de expertiză s-a menționat că accidentul putea fi evitat dacă elementele de siguranță a traficului rutier montate pe partea dreaptă a drumului erau „în stare reparată și nu creau pericole”, fiind deci dovedită și legătura de cauzalitate dintre inacțiunea ilicită a apelantei și leziunile suferite de înîmătată.

Sub aspectul raportului de cauzalitate, instanța de apel a constatat că în cuprinsul acestuia intră nu numai cauza necesară (care în speță este dată de pierderea de către șofer a controlului autoturismului ca urmare a manevrei de evitare a unui alt autoturism), dar și condițiile cauzale, adică acele fapte ilicite care au făcut posibilă, care au mediat acțiunea cauzală.

În speță, o astfel de natură, de condiție cauzală, o are omisiunea apelantei de a menține parapetul de protecție în stare corespunzătoare, rezultatul vătămător producându-se ca urmare a ambelor fapte (acțiunea șoferului și omisiunea ilicită a apelantei) și, în același timp, fiind exclus în lipsa oricăruia dintre acestea.

Ca atare, câtă vreme paguba reclamată s-a produs ca urmare a unei omisiuni din partea apelantei, fiind dovedită legătura de cauzalitate dintre acestea, iar inacțiunea a fost rezultatul încălcării obligațiilor pe care legea le stabilește în sarcina apelantei C.N.A.D.N.R. în domeniul siguranței traficului pe drumurile publice, instanța de apel a constatat că susținerile acesteia privind nedovedirea vinovăției sunt fără niciun temei.

Vinovăția apelantei a rezultat, din ansamblul elementelor la care s-a făcut referire anterior, în special din caracterul ilicit obiectiv al faptei și din relația de cauzalitate dintre inacțiunea apelantei și rezultatul impactului dintre autoturism și parapet (amputația brațului).

În continuare, Curtea de apel a reținut că cea de-a doua critică a apelantei, sub aspectul temeiniciei soluției pronunțate de tribunal, vizează cuantumul sumei acordate cu titlu de daune morale, susținându-se că acesta este unul exagerat, ținând seama că nu s-a dovedit vinovăția sa și că acestea urmează să fie plătite de la bugetul de stat.

Sub un prim aspect, instanța de apel a apreciat că tribunalul s-a raportat corect la situația de fapt rezultată pe baza probelor administrate, constatându-se în mod judicios că prejudiciul pe care reclamanta îl solicită a fi reparat prin acordarea daunelor morale este unul complex, trebuind a fi avute în vedere, dincolo de suferințele fizice și psihice produse, și aspecte legate de vârsta reclamantei la care trebuie raportate

determinată, în principal, de argumente legate de urmările pe care pierderea brațului drept le are sub toate aspectele în viața reclamantei.

Deși pierderea menționată are natura unei infirmități cu caracter permanent, nu poate fi negat faptul că aceasta nu limitează, de exemplu, posibilitatea de deplasare autonomă a reclamantei. De asemenea, chiar dacă accesul la o activitate profesională este limitat, fiind necesare eforturi suplimentare, totuși aceasta nu poate echivala cu o situație de îngrădire totală a acestei posibilități.

Față de aspectele de fapt de natura celor menționate, Curtea a apreciat că suma de 200.000 euro reprezintă o reparație justă și echilabilă a prejudiciului moral suferit de reclamantă, reținând în plus că argumentul legat de sursa din care urmează să fie plătite despăgubirile este fără nicio relevanță din perspectiva regulilor aplicabile în materia răspunderii civile delictuale.

Impotriva deciziei au declarat recurs ambele părți.

1. *Reclamanta* a susținut că instanța a acordat ceea ce nu s-a cerut (art. 304 pct. 6 Cod procedură civilă) întrucât, așa cum lesne se poate observa din motivele de apel formulate de către apelanta-pârâtă C.N.A.D.N.R., aceasta a invocat chestiuni referitoare la excepția prescripției extinctive, excepția timbrajului și la lipsa vinovăției, ca element al răspunderii civile delictuale.

Criticile aduse sentinței tribunalului au vizat exclusiv aceste aspecte, fără a se antama cuantumul daunelor morale, pârâta-apelantă nesolicitând diminuarea acestora și neîndicând vreun motiv pe care instanța de apel să-l poată avea în vedere la analizarea cuantumului daunelor.

În realitate, solicitarea apelantei-pârâte, conform criticilor deduse judecătii, a vizat exonerarea de plata daunelor întrucât nu s-a reținut vinovăția C.N.A.D.N.R., iar suma ar trebui să fie achitată de la bugetul de stat.

În aceste condiții, pronunțându-se asupra a ceea ce nu s-a cerut - în condițiile în care motivele de apel au vizat neîndeplinirea elementelor răspunderii civile delictuale, ceea ce ar fi condus la respingerea acțiunii, iar nu la diminuarea daunelor -- instanța de apel a dat o hotărâre susceptibilă din motivul de recurs prevăzut de art. 304 pct. 6 Cod procedură civilă.

- Hotărârea este lipsită de temei legal, fiind dată cu încălcarea legii (art. 304 pct. 9 C.pr.civ.).

Astfel, decizia curții de apel a nesocotit dispozițiile art. 295 Cod procedură civilă, care obligă instanța investită cu această cale de atac să

verifice, în limitele cererii de apel, stabilirea situației de fapt și aplicarea legii de către prima instanță.

Deși apelul este o cale devolutivă de atac, potrivit principiului *tantum devolutum quantum appellatum*, efectul devolutiv se raportează la criticile apelantului și eventual, atunci când există, la motive de ordine publică.

În speță, instanța de apel a depășit limitele investirii sale, nesocotind, astfel, dispozițiile art. 295 Cod procedură civilă

Pe de altă parte, în condițiile în care curtea de apel ar fi apreciat că există motive de ordine publică, de natură să conducă la diminuarea sumei acordate de instanța de fond, trebuia să le pună în discuția contradictorie a părților și, evident, să le identifice și să le explice ca atare în decizia pronunțată.

O, nu există în cauză motive de ordine publică, de natură a avea incidență asupra cuantumului daunelor morale iar apelantul nu a criticat soluția sub aspectul dimensionării despăgubirilor, pentru a putea obține reducerea acestora.

2. *Pârâta Compania Națională de Autostrăzi și Drumuri Naționale din România S.A.* a criticat decizia din apel sub următoarele aspecte:

- Instanța a înlăturat greșit excepția de netimbrare, neobservând că în cauză nu erau incidente dispozițiile art. 15 lit. o) din Legea nr. 146/1997, câtă vreme prin rezoluția procurorului din 20.12.2011, s-a dispus nănceperca urmării penale față de C.N.A.D.N.R., sub aspectul săvârșirii infracțiunii de vătămare corporală din culpă, întrucât fapta nu e prevăzută de legea penală.

Potrivit dispozițiilor anterior menționate, pentru a fi incidentă scutirea de plata taxelor judiciare de timbru, trebuie să fie sau să fi fost pendinte o cauză penală, în sensul ca acțiunea penală să fi fost pusă în mișcare printr-un act de inculpare prevăzut de lege.

- Decizia recurată este criticabilă și sub aspectul soluției date excepției de prescripție extincțivă, reținând greșit că dreptul reclamantei de a-și valorifica pretențiile pe calea unei acțiuni civile nu se putea naște mai devreme de 20.12.2011, dată fiind obligația acesteia de a opta pentru una din căile prevăzute de lege (art. 19 Cod procedură penală).

În speță, reclamanta se prezumă că a avut cunoștință de săvârșirea faptei ilicite cauzatoare de prejudiciu, așa cum rezultă și din cererea de chemare în judecată, încă din 12.11.2008, data când i s-a comunicat ordonanța procurorului prin care s-a dispus disjungerea cauzei penale privind pe administratorul drumului public C.N.A.D.N.R., nefiind necesară în acest sens o hotărâre de stabilire a vinovăției.

determinată, în principal, de argumente legate de urmările pe care pierderea brațului drept le are sub toate aspectele în viața reclamantei.

Deși pierderea menționată are natura unei infirmități cu caracter permanent, nu poate fi negat faptul că aceasta nu limitează, de exemplu, posibilitatea de deplasare autonomă a reclamantei. De asemenea, chiar dacă accesul la o activitate profesională este limitat, fiind necesare eforturi suplimentare, totuși aceasta nu poate echivala cu o situație de îngrădire totală a acestei posibilități.

Față de aspectele de fapt de natura celor menționate, Curtea a apreciat că suma de 200.000 euro reprezintă o reparație justă și echitabilă a prejudiciului moral suferit de reclamantă, reținând în plus că argumentul legat de sursa din care urmează să fie plătite despăgubirile este fără nicio relevanță din perspectiva regulilor aplicabile în materia răspunderii civile delictuale.

Împotriva deciziei au declarat recurs ambele părți.

1. *Reclamanta* a susținut că instanța a acordat ceea ce nu s-a cerut (art. 304 pct. 6 Cod procedură civilă) întrucât, așa cum lesne se poate observa din motivele de apel formulate de către apelanta-pârâtă C.N.A.D.N.R., aceasta a invocat chestiuni referitoare la excepția prescripției extinctive, excepția timbrajului și la lipsa vinovăției, ca element al răspunderii civile delictuale.

Criticile aduse sentinței tribunalului au vizat exclusiv aceste aspecte, fără a se antama cuantumul daunelor morale, pârâta-apelantă nesolicitând diminuarea acestora și neindicând vreun motiv pe care instanța de apel să-l poată avea în vedere la analizarea cuantumului daunelor.

În realitate, solicitarea apelantei-pârâte, conform criticilor deduse judecății, a vizat exonerarea de plata daunelor întrucât nu s-a reținut vinovăția C.N.A.D.N.R., iar suma ar trebui să fie achitată de la bugetul de stat.

În aceste condiții, pronunțându-se asupra a ceea ce nu s-a cerut - în condițiile în care motivele de apel au vizat neîndeplinirea elementelor răspunderii civile delictuale, ceea ce ar fi condus la respingerea acțiunii, iar nu la diminuarea daunelor -- instanța de apel a dat o hotărâre susceptibilă din motivul de recurs prevăzut de art. 304 pct. 6 Cod procedură civilă.

- Hotărârea este lipsită de temei legal, fiind dată cu încălcarea legii (art. 304 pct. 9 C.pr.civ.).

Astfel, decizia curții de apel a nesocotit dispozițiile art. 295 Cod procedură civilă, care obligă instanța investită cu această cale de atac să

De la acest moment au trecut mai mult de 3 ani până la data introducerii acțiunii, dreptul material la acțiune fiind prescris, iar întreruperea prescripției în temeiul art. 16 lit. b din Decretul nr. 167/1958 este inoperantă, întrucât, în cauză, acțiunea civilă nu a fost exercitată pe cale separată, anterior începerii urmăririi penale sau în timpul urmăririi penale.

Or, dacă legiuitorul ar fi intenționat ca dreptul material la acțiune pentru recuperarea prejudiciului produs prin fapta ilicită să poată fi exercitat oricând după darea unei soluții, de către procuror, prevederea legală prin care se recunoaște dreptul de a exercita acțiunea civilă separat de procesul penal și suspendarea cauzei civile până la soluționarea cauzei penale nu ar fi avut nicio rațiune.

- Pe fondul cauzei, s-a susținut că decizia este greșită, întrucât ar fi trebuit să respingă acțiunea întemeiată pe răspunderea civilă delictuală, neexistând fapta ilicită a C.N.A.D.N.R.

Astfel, raportul de expertiză a fost efectuat la doi ani de la producerea accidentului, moment la care parapetul de pe DN 13 km 34 era distrus urmare altor evenimente rutiere. La data producerii accidentului, 25.12.2006, parapetul era deformat, fără a exista elemente lipsă din acesta, conform cercetărilor efectuate în dosarul de urmărire penală.

Nu poate fi considerat corect nici considerentul instanței de apel conform căruia vinovăția C.N.A.D.N.R. ar rezulta, în special, din caracterul ilicit obiectiv al faptei și din relația de cauzalitate dintre inacțiunea C.N.A.D.N.R. și impactul dintre autoturism și parapet, în condițiile în care nu C.N.A.D.N.R. a provocat accidentul.

Decizia este criticabilă și pentru că instanța de apel a respins toate probele solicitate de pârâtă, încălcând rolul activ pe care trebuie să-l manifeste judecătorul și, astfel, nesocotind dreptul la un proces echitabil.

În concluzie, pentru că nu s-a dovedit răspunderea civilă a C.N.A.D.N.R. față de prejudiciu cauzat reclamantei, recurenta-pârâtă a solicitat să fie exonerată de plata daunelor morale.

În drept, au fost invocate dispozițiile art. 304 pct. 8 și 9 Cod procedură civilă.

- Printr-o precizare a motivelor de recurs depusă la 7.02.2014, pârâta a arătat că solicită diminuarea daunelor morale de 200.000 euro acordate reclamantei de instanța de apel.

Reclamanta-recurentă a depus întâmpinare prin care a solicitat, în principal, constatarea nulității recursului celeilalte părți, întrucât aceasta indică formal dispozițiile art. 304 pct. 8 și 9 Cod procedură civilă, fără a

dezvolta aspecte de nelegalitate, reiterând apărările invocate la fond. În subsidiar, a solicitat respingerea recursului întrucât instanțele anterioare au dat o corectă dezlegare raportului juridic vizând răspunderea civilă delictuală.

La rândul său, *pârâta-recurentă a formulat întâmpinare*, prin care a cerut respingerea recursului reclamantei, arătând că, în fața instanței de apel, a formulat „precizare și completare” la apela exercitat prin care a pretins, în subsidiar, reducerea cuantumului sumei acordate cu titlu de daune morale.

În primul rând, pe aspectul *mulțămii* invocate a recursului pârâtei, Înalta Curte constată că aceasta invocă împrejurări legate de greșita aplicare a legii în ce privește prescripția extinctivă, timbrarea acțiunii și instituția răspunderii civile delictuale, încadrabile în motivul de nelegalitate prev. de art. 304 pct. 9 C. pr. civ. și că indicarea formală vizează doar motivul prev. de art. 304 pct. 8 C.pr.civ.(în condițiile în care nu se indică un act juridic în sens material, ale cărui clauze clare, neîndoielnice să fi fost denaturate prin interpretare de către instanță). Ca atare, nu poate fi investită instanța de recurs cu exercitarea controlului doar în privința acestui din urmă pretins aspect nelegalitate, celelalte critici fiind subsumabile dispozițiilor procedurale menționate.

Analizând recursurile deduse judecătii, cu precizările anterioare și în ordinea impusă de aspectele ce fac obiect al criticilor, Înalta Curte constată următoarele:

1. Recursul pârâtei Compania Națională de Autostrăzi și Drumuri Naționale din România S.A. are caracter nefondat.

- În ce privește chestiunea timbrajului, pârâta-recurentă reiterează în recurs aceeași susținere, conform căreia s-ar fi făcut o greșită aplicare a dispozițiilor art. 15 lit. o) din Legea nr. 146/1997, invocată și în fața instanței de control judiciar anterioare.

Fără să combată punctual dezlegările date pe acest aspect de instanța de apel, recurenta pretinde că norma legală menționată nu ar fi incidentă întrucât nu există „pendinte” o cauză penală, adică „situația în care acțiunea penală, ce are ca obiect tragerea la răspundere penală a persoanelor care au săvârșit infracțiuni a fost pusă în mișcare printr-un act de inculpare prevăzut de lege”.

Cu privire la sintagma „cauză penală”, recurenta-pârâta limitează în mod eronat accepțiunea acesteia la ipoteza în care s-a pus în mișcare acțiunea penală, ignorând faptul că procesul penal (sau cauza penală) cunoaște mai multe faze, respectiv: urmărirea penală (având ca etape procesuale cercetarea penală și soluționarea cauzei de către procuror),

De la acest moment au trecut mai mult de 3 ani până la data introducerii acțiunii, dreptul material la acțiune fiind prescris, iar întreruperea prescripției în temeiul art. 16 lit. b din Decretul nr. 167/1958 este inoperantă, întrucât, în cauză, acțiunea civilă nu a fost exercitată pe cale separată, anterior începerii urmăririi penale sau în timpul urmăririi penale.

Or, dacă legiuitorul ar fi intenționat ca dreptul material la acțiune pentru recuperarea prejudiciului produs prin fapta ilicită să poată fi exercitat oricând după darea unei soluții, de către procuror, prevederea legală prin care se recunoaște dreptul de a exercita acțiunea civilă separat de procesul penal și suspendarea cauzei civile până la soluționarea cauzei penale nu ar fi avut nicio rațiune.

- Pe fondul cauzei, s-a susținut că decizia este greșită, întrucât ar fi trebuit să respingă acțiunea întemeiată pe răspunderea civilă delictuală, neexistând fapta ilicită a C.N.A.D.N.R.

Astfel, raportul de expertiză a fost efectuat la doi ani de la producerea accidentului, moment la care parapetul de pe DN 13 km 34 era distrus urmare altor evenimente rutiere. La data producerii accidentului, 25.12.2006, parapetul era deformat, fără a exista elemente lipsă din acesta, conform cercetărilor efectuate în dosarul de urmărire penală.

Nu poate fi considerat corect nici considerentul instanței de apel conform căruia vinovăția C.N.A.D.N.R. ar rezulta, în special, din caracterul ilicit obiectiv al faptei și din relația de cauzalitate dintre inacțiunea C.N.A.D.N.R. și impactul dintre autoturism și parapet, în condițiile în care nu C.N.A.D.N.R. a provocat accidentul.

Decizia este criticabilă și pentru că instanța de apel a respins toate probele solicitate de pârâtă, încălcând rolul activ pe care trebuie să-l manifeste judecătorul și, astfel, nesocotind dreptul la un proces echitabil.

În concluzie, pentru că nu s-a dovedit răspunderea civilă a C.N.A.D.N.R. față de prejudiciul cauzat reclamantei, recurenta-pârâtă a solicitat să fie exonerată de plata daunelor morale.

În drept, au fost invocate dispozițiile art. 304 pct. 8 și 9 Cod procedură civilă.

- Printr-o precizare a motivelor de recurs depusă la 7.02.2014, pârâta a arătat că solicită diminuarea daunelor morale de 200.000 euro acordate reclamantei de instanța de apel.

Reclamanta-recurentă a depus întâmpinare prin care a solicitat, în principal, constatarea nulității recursului celeilalte părți, întrucât aceasta indică formal dispozițiile art. 304 pct. 8 și 9 Cod procedură civilă, fără a

judecata, punerea în executare a hotărârilor penale. Toate aceste faze și etape procesuale se circumscriu procesului (cauzei penale).

Împrejurarea că, în speță, procesul penal a luat sfârșit în faza urmăririi penale - prin soluții de scoatere de sub urmărire penală, respectiv de neîncepere a urmăririi penale - nu înseamnă inexistența cauzei penale, cum pretinde recurenta, care confundă diferitele etape ale desfășurării procedurii judiciare penale, reducând cauza penală la situația inculpării persoanei față de care s-au efectuat actele de urmărire penală.

De aceea, ambele instanțe de fond au constatat corect că, fiind vorba de o acțiune ce decurge dintr-o cauză penală, operează scutirea de la plata taxei judiciare de timbru reglementată de art. 15 lit. o) din Legea nr. 146/1997.

Referirea la Normele metodologice de aplicare a Legii nr. 146/1997 (art. 24 lit. o) nu justifică nici ea susținerea recurentei privind necesitatea timbrării cererii de chemare în judecată.

Normele respective detaliază textul legii (care face referire la „cauzele penale, inclusiv despăgubirile civile pentru daunele materiale și morale decurgând din acestea”) arătând că este vorba despre „despăgubiri pentru daune materiale și morale decurgând din cauzele penale, formulate cu prilejul soluționării dosarului penal sau prin acțiunea civilă separată, introdusă la instanța civilă potrivit art. 19 și 20 Cod procedură penală, ori ca urmare a amnistiei intervenite în cursul procesului penal”.

Sub acest aspect, instanța de apel a reținut corect că în speță este vorba despre o acțiune ce a investit instanța civilă după ce s-a dispus neînceperea urmăririi penale pentru existența unei cauze de impunitate (derivând din calitatea de persoană juridică a C.N.A.D.N.R., așa cum statuează art. 19¹ Cod penal), astfel încât, rămânând nesoluționată latura civilă în procesul penal devenea incident, pentru identitate de rațiune (*mutatis mutandis*), art. 20 Cod procedură penală și, implicit, teza a II-a a art. 24 lit. o) din Normele metodologice menționate de către recurentă.

- Este, de asemenea, lipsită de fundament legal susținerea pârâtei-reclamante conform căreia termenul de prescripție ar fi început să curgă la data de 12.11.2008 - când i s-a comunicat reclamantei ordonanța parchetului (din 27.10.2008) prin care s-a dispus disjungerea cauzei penale față de administratorul drumului public - moment în raport de care acțiunea civilă ar fi prescrisă.

Potrivit ordonanței menționate, după ce s-a dispus scoaterea de sub urmărire penală a conducătorului autoturismului, s-a disjuns cauza

penală față de C.N.A.D.N.R., în vederea continuării cercetărilor penale sub aspectul săvârșirii infracțiunii de vătămare corporală.

În dosarul astfel disjuns, reclamanta s-a constituit parte civilă la data de 11.03.2011, precizând că va indica ulterior întinderea despăgubirilor pretinse.

Împrejurarea că în dosarul penal, față de C.N.A.D.N.R. s-a dispus neînceperea urmăririi penale - pe aspectul legat de calitatea de persoană juridică a acesteia, care excludea răspunderea penală - nu înseamnă decât că opțiunea părții vătămate, de a-și valorifica pretențiile civile în procesul penal, nu mai putea fi realizată în acel cadru procesual.

Reclamanta care optase, cum s-a menționat, pentru realizarea pretențiilor civile în procedura judiciară penală - în cadrul căreia se putea constitui parte civilă până la citirea actului de sesizare a instanței - nu poate să-și vadă paralizat dreptul de a sesiza instanța civilă doar pentru că această opțiune legală a rămas nefinalizată din cauza soluției date urmăririi penale.

În realitate, dreptul de a investi instanța civilă pentru validarea jurisdicțională a pretențiilor sale civile, s-a născut pentru reclamantă abia în momentul în care aceasta a luat cunoștință - ca urmare a rezoluției din 20.12.2011 - că latura civilă a procesului penal nu mai poate fi soluționată.

Pe de o parte, întrucât prescripția este o sancțiune civilă aplicabilă atitudinii culpabile, inactive, a celui care își lasă dreptul nevalorificat înăuntrul termenului prevăzut de lege, atitudine căreia nu-i poate fi asimilată poziția reclamantei, care în procesul penal se constituise parte civilă, cu respectarea dispozițiilor procedurii penale.

Pe de altă parte, este un principiu de drept, aplicabil speței, conform căruia prescripția extinctivă nu curge împotriva celui care nu poate acționa (*contra non valentem agere non currit praescriptio*).

Or, în cauză, reclamanta nu putea acționa separat în fața instanței civile (pentru ca, operând această obligație, să se determine altfel momentul de la care începea să curgă termenul de prescripție a dreptului la acțiune) - câtă vreme aceasta se constituise deja parte civilă în procesul penal.

Potrivit art. 19 Cod procedură penală, „persoana vătămată care *nu s-a constituit parte civilă* în procesul penal poate introduce la instanța civilă acțiune pentru repararea pagubei materiale și a daunelor morale” (alin. 1) și, de asemenea, „poate să pornească acțiune în fața instanței civile persoana vătămată care s-a constituit parte civilă în procesul penal dar acesta a fost suspendat (alin. 3).

judecata, punerea în executare a hotărârilor penale. Toate aceste faze și etape procesuale se circumscriu procesului (cauzei penale).

Împrejurarea că, în speță, procesul penal a luat sfârșit în faza urmăririi penale - prin soluții de scoatere de sub urmărire penală, respectiv de neîncepere a urmăririi penale - nu înseamnă inexistența cauzei penale, cum pretinde recurenta, care confundă diferitele etape ale desfășurării procedurii judiciare penale, reducând cauza penală la situația inculpării persoanei față de care s-au efectuat actele de urmărire penală.

De aceea, ambele instanțe de fond au constatat corect că, fiind vorba de o acțiune ce decurge dintr-o cauză penală, operează scutirea de la plata taxei judiciare de timbru reglementată de art. 15 lit. c) din Legea nr. 146/1997.

Referirea la Normele metodologice de aplicare a Legii nr. 146/1997 (art. 24 lit. o) nu justifică nici ea susținerea recurentei privind necesitatea timbrării cererii de chemare în judecată.

Normele respective detaliază textul legii (care face referire la „cauzele penale, inclusiv despăgubirile civile pentru daunele materiale și morale decurgând din acestea”) arătând că este vorba despre „despăgubiri pentru daune materiale și morale decurgând din cauzele penale, formulate cu prilejul soluționării dosarului penal sau prin acțiunea civilă separată, introdusă la instanța civilă potrivit art. 19 și 20 Cod procedură penală, ori ca urmare a amnistiei intervenite în cursul procesului penal”.

Sub acest aspect, instanța de apel a reținut corect că în speță este vorba despre o acțiune ce a investit instanța civilă după ce s-a dispus neînceperea urmăririi penale pentru existența unei cauze de impunitate (derivând din calitatea de persoană juridică a C.N.A.D.N.R., așa cum statuează art. 19¹ Cod penal), astfel încât, rămânând nesoluționată latura civilă în procesul penal devenea incident, pentru identitate de rațiune (*mutatis mutandis*), art. 20 Cod procedură penală și, implicit, teza a II-a a art. 24 lit. o) din Normele metodologice menționate de către recurentă.

- Este, de asemenea, lipsită de fundament legal susținerea părții-reclamante conform căreia termenul de prescripție ar fi început să curgă la data de 12.11.2008 - când i s-a comunicat reclamantei ordonanța parchetului (din 27.10.2008) prin care s-a dispus disjungerea cauzei penale față de administratorul drumului public - moment în raport de care acțiunea civilă ar fi prescrisă.

Potrivit ordonanței menționate, după ce s-a dispus scoaterea de sub urmărire penală a conducătorului autoarismului, s-a disjuns cauza

Așadar, fiind deja constituită parte civilă în procesul penal, concretizându-și astfel vocația de a pretinde despăgubiri morale, reclamanta nu se putea îndrepta separat cu o acțiune civilă, în valorificarea acelorasi pretenții (în absența suspendării procesului penal), pentru a i se opune prescripția extinctivă.

Aceasta, întrucât opțiunea valorificării dreptului subiectiv este irevocabilă și partea nu o poate părăsi (*electa una via non datur recursus ad alteram*), cu rezerva situației în care aceasta este împiedicată să urmeze calea aleasă până la definitivarea ei - de exemplu, când s-a dispus de către procuror scoaterea de sub urmărire penală sau încetarea urmăririi penale (ca în speță) ori când instanța penală a lăsat nerezolvată acțiunea civilă sau când procesul penal a fost suspendat.

În speță, abia în momentul pronunțării soluției de scoatere de sub urmărire penală - 20.12.2011 - și astfel, a rămânerii laturii civile nerezolvate, reclamanta a putut acționa separat de procedura penală pentru care optase și sesiza astfel, instanța civilă.

Raportat la acest moment, sesizarea instanței civile, la data de 6.04.2012, s-a făcut înăuntrul și cu respectarea termenului de prescripție extinctivă.

Este eronată afirmația recurentei, conform căreia „se prezumă că reclamanta a cunoscut săvârșirea faptei ilicite încă din data de 12.11.2008, când i s-a comunicat ordonanța de disjungere a cauzei penale”, întrucât ignoră faptul că procesul penal - cu faza sa, de urmărire penală - a continuat și că nu este suficientă cunoașterea faptei ilicite, pentru a începe să curgă prescripția, fiind necesară și cunoașterea persoanei vinovate (art. 8 alin. 1 din Decr. nr 167/1958).

De altfel, chiar indicând acest moment (12.11.2008) ca marcând debutul prescripției extinctive, recurenta-pârâtă nesocotește faptul că la 11.03.2011, reclamanta s-a constituit parte civilă, ceea ce înseamnă promovarea acțiunii civile în procesul penal și implicit, activarea efectului întreruptiv al prescripției conform art. 16 alin. 1 lit. b din Decr. 167/1958. Incidența acestui din urmă text pentru ipoteza avansată de către recurentă este negată în mod greșit de aceasta, care apreciază că, pentru a fi operant efectul întreruptiv de prescripție, ar fi trebuit ca acțiunea civilă să fi fost exercitată pe cale separată. În realitate, ceea ce interesează este lipsa pasivității părții, manifestată procesual în formele prevăzute de lege, prin alăturarea acțiunii civile procesului penal, astfel cum s-a întâmplat în speță.

Totodată, este eronată susținerea recurentei potrivit căreia, dacă legiuitorul ar fi intenționat ca dreptul material la acțiune pentru

recuperarea prejudiciului cauzat prin fapta ilicită să poată fi exercitat oricând după darea unei soluții de netrimitere în judecată de către procuror, atunci ar rămâne lipsită de rațiune prevederea legală privind exercitarea acțiunii civile separat de procesul penal și suspendarea cauzei civile până la soluționarea celei penale.

Pe de o parte, nu este vorba despre o „exercitare oricând a dreptului material la acțiune”, întrucât dreptul subiectiv nevalorificat în procesul penal din cauza unor impedimente de natura celor menționate anterior nu se transformă într-un drept imprescriptibil.

Pe de altă parte, exercitarea acțiunii civile separat de cea penală, cu suspendarea judecării în fața instanței civile până la rezolvarea definitivă a cauzei penale, se realizează într-o altă situație decât cea din speță - respectiv, atunci când persoana vătămată nu s-a constituit parte civilă în procesul penal și introduce direct la instanța civilă acțiunea (a cărei judecată este suspendată pentru a se da eficiență dispozițiilor art. 22 Cod procedură penală, referitoare la modalitatea în care se repercutează efectele autorității de lucru judecat din penal în procesul civil).

- În privința criticilor pe fondul cauzei, pârâta-recurentă redă, de o manieră nepermisă procedural, față de faza procesuală în care se află, aspecte de probațiune legate de întocmirea raportului de expertiză, a procesului-verbal de la locul accidentului, arătând, totodată, că nu poate fi de acord cu aprecierea instanțelor fondului, în sensul că vinovăția pârâtei ar decurge „din caracterul ilicit obiectiv al faptei și din relația de cauzalitate între inacțiunea C.N.A.D.N.R. și impactul dintre autoturism și parapet”.

Deducând judecării asemenea aspecte, recurenta ignoră aspectul esențial că stabilirea situației de fapt este în căderea instanțelor fondului, cele în fața cărora se administrează probatoriul, în timp ce instanța de recurs exercită doar un control de legalitate, respectiv de corectă aplicare a legii asupra situației de fapt determinate de instanțele de fond.

Or, sub acest aspect al elementelor de fapt ale pricinii, instanțele anterioare au stabilit, evaluând probatoriul administrat, că, în condițiile în care pârâta nu și-a îndeplinit obligațiile legale de a menține în stare corespunzătoare parapetul de protecție - situație persistentă, conform expertizei, și la doi ani de la producerea accidentului - omisiunea acesteia, care a favorizat evenimentul rutier, o situează în zona ilicitului care angajează răspunderea delictuală.

Contestând existența faptei ilicite, pârâta afirmă în recurs că raportul de expertiză întocmit la doi ani de la producerea evenimentului,

Așadar, fiind deja constituită parte civilă în procesul penal, concretizându-și astfel vocația de a pretinde despăgubiri morale, reclamanta nu se putea îndrepta separat cu o acțiune civilă, în valorificarea aceluiași pretentii (în absența suspendării procesului penal), pentru a i se opune prescripția extinctivă.

Aceasta, întrucât opțiunea valorificării dreptului subiectiv este irevocabilă și partea nu o poate părăsi (*electa una via non datur recursus ad alteram*), cu rezerva situației în care aceasta este împiedicată să urmeze calea aleasă până la definitivarea ei - de exemplu, când s-a dispus de către procuror scoaterea de sub urmărirea penală sau încetarea urmăririi penale (ca în speță) ori când instanța penală a lăsat nerezolvată acțiunea civilă sau când procesul penal a fost suspendat.

În speță, abia în momentul pronunțării soluției de scoatere de sub urmărire penală - 20.12.2011 - și astfel, a rămânerii laturii civile nerezolvate, reclamanta a putut acționa separat de procedura penală pentru care optase și sesiza astfel, instanța civilă.

Raportat la acest moment, sesizarea instanței civile, la data de 6.04.2012, s-a făcut înăuntrul și cu respectarea termenului de prescripție extinctivă.

Este eronată afirmația recurente, conform căreia „se prezumă că reclamanta a cunoscut săvârșirea faptei ilicite încă din data de 12.11.2008, când i s-a comunicat ordonanța de disjungere a cauzei penale”, întrucât ignoră faptul că procesul penal - cu faza sa, de urmărire penală - a continuat și că nu este suficientă cunoașterea faptei ilicite, pentru a începe să curgă prescripția, fiind necesară și cunoașterea persoanei vinovate (art. 8 alin. 1 din Decr. nr 167/1958).

De altfel, chiar indicând acest moment (12.11.2008) ca marcând debutul prescripției extinctive, recurenta-pârâtă nesocotește faptul că la 11.03.2011, reclamanta s-a constituit parte civilă, ceea ce înseamnă promovarea acțiunii civile în procesul penal și implicit, activarea efectului întreruptiv al prescripției conform art. 16 alin. 1 lit. b din Decr. 167/1958. Incidența acestui din urmă text pentru ipoteza avansată de către recurentă este negată în mod greșit de aceasta, care apreciază că, pentru a fi operant efectul întreruptiv de prescripție, ar fi trebuit ca acțiunea civilă să fi fost exercitată pe cale separată. În realitate, ceea ce interesează este lipsa pasivității părții, manifestată procesual în formele prevăzute de lege, prin alăturarea acțiunii civile procesului penal, astfel cum s-a întâmplat în speță.

Totodată, este eronată susținerea recurente potrivit căreia, dacă legiuitorul ar fi intenționat ca dreptul material la acțiune pentru

nu a putut consemna situația parapetului de la momentul accidentului, acesta „fiind distrus urmare altor evenimente rutiere”.

În felul acesta, recurenta își invocă în realitate propria culpă - indicând că în zonă s-ar fi produs și alte evenimente rutiere - și tinde, printr-o simplă afirmație, să conteste concluziile unui raport de expertiză conform căruia „accidentul se putea evita dacă elementele de siguranță erau în stare reparată și nu creau pericole, răspunzător fiind administratorul de drumuri care în cei doi ani nu a reparat parapetul, fiind un real pericol și astăzi pentru traficul rutier”.

În consecință, constatându-se că, pe baza probelor administrate, instanțele fondului au stabilit fapta ilicită, vinovăția și raportul de cauzalitate dintre faptă și prejudiciu, rezultă că în mod corect s-a făcut aplicarea dispozițiilor art. 998, 999, 1000 alin. 1 Cod civil privind angajarea răspunderii civile delictuale.

- Susținerea recurentei referitoare la încălcarea rolului activ de către instanța de apel vizează, în realitate, tot aspecte de probațiune, criticându-se modalitatea în care a fost cenzurată solicitarea de probe în apel.

Asemenea împrejurări nu se circumscriu însă nesocotirii principiului rolului activ, cum pretinde recurenta, întrucât instanța nu poate încuviința orice probe, ci, în sensul art. 167 Cod procedură civilă, numai „pe acelea pe care le socotește că pot să aducă dezlegarea pricinii”.

Or, conform încheierii de dezbateri din 13.11.2013 - la care face referire recurenta - instanța a cenzurat, sub aspectul pertinentei și utilității, probele solicitate, arătând motivat, de ce nu oferă elemente suplimentare față de cele existente deja la dosarul cauzei, apte să ducă la dezlegarea pricinii.

- În ce privește așa-numita „precizare” a motivelor de recurs formulată de către pârâtă (prin care s-a solicitat ca, în subsidiar, să se diminueze cuantumul despăgubirilor morale), se constată că aceasta nu poate învesti legal instanța de recurs, fiind depusă în afara termenului legal.

Potrivit art. 303 alin. 1 Cod procedură civilă, recursul „se va motiva prin însăși cererea de recurs sau înăuntrul termenului de recurs”, sub sancțiunea nulității acestuia (art. 306 alin. 1 Cod procedură civilă).

În speță, termenul de recurs a început să curgă la 17.01.2014 (data comunicării deciziei către pârâtă) și s-a împlinit la 03.02.2014, astfel încât, depunerea așa-numitelor precizări, la 05.02.2014, s-a făcut cu

depășirea termenului procedural, neputând investi legal instanța de recurs.

Pentru toate considerentele arătate, recursul pârâtei a fost găsit nefondat și va fi respins în consecință.

2. Recursul declarat de reclamantă deduce judecării critici care au caracter fondat.

Astfel, admitând apelul pârâtei și schimbând sentința tribunalului, instanța de apel a procedat la rejudecarea cauzei sub aspectul daunelor morale, dispunând o admitere în parte a cererii reclamantei, în afara limitelor investirii sale.

Aceasta, în condițiile în care, prin apelul exercitat în cauză, C.N.A.D.N.R. a criticat sentința primei instanțe (separat de chestiunile formale vizând timbrajul și prescripția extinctivă) în ce privește dezlegarea dată fondului raportului juridic, susținând că suma acordată cu titlu de daune morale „este exagerat de mare, întrucât nu s-a reținut vinovăția pârâtei, iar suma ar urma să fie achitată de la bugetul de stat”, solicitând, în consecință, respingerea acțiunii și exonerarea sa de plata sumei de 1 milion euro.

Investită cu asemenea critici, instanța de apel avea de analizat dacă există, într-adevăr, vinovăția pârâtei, ca element al răspunderii civile delictuale și în ce măsură această formă a răspunderii juridice ar fi influențată de împrejurarea că plata sumelor s-ar face din bugetul de stat.

Susținând că suma la plata căreia a fost obligată „este exagerat de mare”, apelanta nu a dezvoltat critici care să justifice o redimensionare a cuantumului acestora, ci a pretins, în realitate, lipsa răspunderii și, drept consecință, exonerarea de plată - pentru că îi lipsește vinovăția și, suplimentar, ar fi grevat bugetul statului.

Procedând la judecata apelului pe aceste aspecte, instanța a constatat că vinovăția pârâtei există, ca și celelalte elemente ale răspunderii civile delictuale, așa încât pârâta nu poate fi exonerată de plată.

Celălalt aspect, vizând plata sumei de la bugetul statului, a fost găsit ca lipsit de relevanță din perspectiva regulilor care guvernează materia răspunderii civile delictuale.

Or, găsiți ca având caracter nefondat singurele critici ale apelantei care, în opinia acesteia, ar fi exonerat-o de răspunderea pentru prejudiciul pretins de reclamantă, soluția care se impunea era aceea a confirmării sentinței de primă instanță și, deci, respingerea apelului.

Cu toate acestea, nesocotind regulile devoluțiunii (*tantum devolutum quantum appellatum*), instanța de apel a procedat la o nouă

nu a putut consemna situația parapetului de la momentul accidentului, acesta „fiind distrus urmare altor evenimente rutiere”.

În felul acesta, recurenta își invocă în realitate propria culpă - indicând că în zonă s-ar fi produs și alte evenimente rutiere - și înde, printr-o simplă afirmație, să conteste concluziile unui raport de expertiză conform căruia „accidentul se putea evita dacă elementele de siguranță erau în stare reparată și nu creau pericole, răspunzător fiind administratorul de drumuri care în cei doi ani nu a reparat parapetul, fiind un real pericol și astăzi pentru traficul rutier”.

În consecință, constatându-se că, pe baza probelor administrate, instanțele fondului au stabilit fapta ilicită, vinovăția și raportul de cauzalitate dintre faptă și prejudiciu, rezultă că în mod corect s-a făcut aplicarea dispozițiilor art. 998, 999, 1000 alin. 1 Cod civil privind angajarea răspunderii civile delictuale.

- Susținerea recurentei referitoare la încălcarea rolului activ de către instanța de apel vizează, în realitate, tot aspecte de probațiune, criticându-se modalitatea în care a fost cenzurată solicitarea de probe în apel.

Asemenea împrejurări nu se circumscriu însă nesocotirii principiului rolului activ, cum pretinde recurenta, întrucât instanța nu poate încuviința orice probe, ci, în sensul art. 167 Cod procedură civilă, numai „pe acelea pe care le socotește că pot să aducă dezlegarea pricinii”.

Or, conform încheierii de dezbateri din 13.11.2013 - la care face referire recurenta - instanța a cenzurat, sub aspectul pertinentei și utilității, probele solicitate, arătând motivat, de ce nu oferă elemente suplimentare față de cele existente deja la dosarul cauzei, apte să ducă la dezlegarea pricinii.

- În ce privește așa-numita „precizare” a motivelor de recurs formulată de către pârâtă (prin care s-a solicitat ca, în subsidiar, să se diminueze cuantumul despăgubirilor morale), se constată că aceasta nu poate investi legal instanța de recurs, fiind depusă în afara termenului legal.

Potrivit art. 303 alin. 1 Cod procedură civilă, recursul „se va motiva prin însăși cererea de recurs sau înăuntrul termenului de recurs”, sub sancțiunea nulității acestuia (art. 306 alin. 1 Cod procedură civilă).

În speță, termenul de recurs a început să curgă la 17.01.2014 (data comunicării deciziei către pârâtă) și s-a împlinit la 03.02.2014, astfel încât, depunerea așa-numitelor precizări, la 05.02.2014, s-a făcut cu

judecată, în afara limitelor investiției sale și a dispozițiilor art. 295 Cod procedură civilă.

Astfel, toată analiza pe care o face instanța de apel - în legătură cu traumele fizice și psihice pe care le-a încercat reclamanta, limitarea posibilității de a desfășura activități cotidiene, dar în același timp, existența unei posibilități de deplasare autonomă, accesul la o activitate profesională care, deși limitat, presupunând o activitate suplimentară, totuși, nu ar echivala cu o îngrădire totală a acestei posibilități - este rezultatul unor aprecieri proprii care nu corespund și nu aduc răspuns unor critici care să o fi investit în acest sens.

La fel, considerentele vizând raportul de proporționalitate și rezonabilitate, cele privind îmbogățirea fără justă cauză nu aduc dezlegare unor motive de apel, fiind în afara limitelor devoluțiunii și a dezbaterii contradictorii a părților.

Or, așa cum corect a arătat recurenta-reclamantă, dacă ar fi identificat motive de ordine publică, pe baza cărora să procedeze - în afara motivelor de apel ale părții - la dimensionarea cuantumului despăgubirilor, instanța avea obligația să le supună discuției contradictorii în cadrul procedurii judiciare orale, pentru a putea apoi să facă obiectul propriei analize.

Neprocedând de această manieră, instanța a nesocotit dispozițiile art. 295 Cod procedură civilă, aducând în dezlegarea jurisdicțională a litigiului, direct în considerentele deciziei, aspecte care depășesc limitele cererii de apel și, de asemenea, a încălcat principiul contradictorialității dezbaterilor (inclusiv al dreptului de apărare, în condițiile în care reclamanta a fost în imposibilitate de a-și exprima poziția față de argumente ale instanței care nu răspund unor critici din apel).

Apărarea pârâtei Compania Națională de Autostrăzi și Drumuri Naționale din România S.A., conform căreia limitele judecătii ar fi fost respectate, întrucât printr-o cerere precizatoare și completatoare a motivelor de apel ar fi solicitat „în subsidiar, în cazul în care se respinge apelul promovat, reducerea cuantumului sumei acordate”, nu poate fi primită.

Formulând o asemenea apărare, intimata-pârâtă demonstrează, încă o dată, că este în eroare în legătură cu normele și regulile care organizează desfășurarea judecătii în apel, care nu sunt identice cu cele din primă instanță, întrucât, deși devolvează fondul, instanța de apel este una de control judiciar. Aceasta înseamnă că îi sunt supuse judecătii critici care tind să demonstreze neîntemeierea și nelegalitatea hotărârii de primă instanță.

Or, într-un non-sens juridic, pârâta-apelantă a pretins (conform precizării menționate) ca, în cazul în care se respinge apelul, al cărei titular era, să se dispună reducerea despăgubirilor.

Pe de o parte, soluția de respingere a apelului nu poate avea drept consecință decât confirmarea hotărârii atacate, nepermițând redimensionarea daunelor.

Pe de altă parte, simpla solicitare de reducere a cuantumului unor despăgubiri - fără a preciza, în concret, de ce ar fi eronată soluția primei instanțe - nu se constituie într-o critică, pentru a putea fi supusă analizei în cadrul controlului de temeinicie și legalitate din apel.

Pentru toate aceste considerente, se constată că decizia din apel a fost pronunțată cu nesocotirea limitelor devoluțiunii și a dispozițiilor art. 295 Cod procedură civilă, care circumscriu efectul devolutiv la aspecte decurgând din cererea de apel (cu rezerva identificării unor motive de ordine publică, ce pot fi invocate și din oficiu).

Cum în speță, criticile din apelul pârâtei au fost apreciate de instanță ca nefondate și cum aceasta nu a reținut existența unor motive de ordine publică înseamnă, potrivit argumentelor arătate anterior, că nu putea fi schimbată sentința tribunalului, a cărei legalitate fusese confirmată prin chiar considerentele deciziei recurate.

În consecință, decizia din apel este lipsită de fundament legal, ceea ce atrage incidența art. 304 pct. 9 Cod procedură civilă (argumentele aduse de recurenta-reclamantă în susținerea motivului prevăzut de art. 304 pct. 6 Cod procedură civilă circumscriindu-se, de fapt, aceluiași aspecte vizând depășirea limitelor devoluțiunii).

Ca atare, recursul reclamantei va fi admis și modificată decizia în sensul respingerii apelului pârâtei ca nefondat.

**PENTRU ACESTE MOTIVE,
ÎN NUMELE LEGII,
DECIDE:**

Admite recursul declarat de reclamanta G
împotriva deciziei nr. 301/A din 27 noiembrie 2013 a Curții de
Apel București - Secția a III-a civilă și pentru cauze cu minori și de
familie, pe care o modifică, în sensul că respinge apelul, ca nefondat.

Respinge, ca nefondat, recursul declarat de pârâta Compania
Națională de Autostrăzi și Drumuri Naționale din România S.A., prin
Direcția Regională de Drumuri și Poduri Brașov împotriva aceleiași
decizii.

judecată, în afara limitelor învestirii sale și a dispozițiilor art. 295 Cod procedură civilă.

Astfel, toată analiza pe care o face instanța de apel - în legătură cu traumele fizice și psihice pe care le-a încercat reclamanta, limitarea posibilității de a desfășura activități cotidiene, dar în același timp, existența unei posibilități de deplasare autonomă, accesul la o activitate profesională care, deși limitat, presupunând o activitate suplimentară, totuși, nu ar echivala cu o îngrădire totală a acestei posibilități - este rezultatul unor aprecieri proprii care nu corespund și nu aduc răspuns unor critici care să o fi învestit în acest sens.

La fel, considerentele vizând raportul de proporționalitate și rezonabilitate, cele privind îmbogățirea fără justă cauză nu aduc dezlegare unor motive de apel, fiind în afara limitelor devoluțiunii și a dezbaterii contradictorii a părților.

Or, așa cum corect a arătat recurenta-reclamantă, dacă ar fi identificat motive de ordine publică, pe baza cărora să procedeze - în afara motivelor de apel ale părții - la dimensionarea cuantumului despăgubirilor, instanța avea obligația să le supună discuției contradictorii în cadrul procedurii judiciare orale, pentru a putea apoi să facă obiectul propriei analize.

Neprocedând de această manieră, instanța a nesocotit dispozițiile art. 295 Cod procedură civilă, aducând în dezlegarea jurisdicțională a litigiului, direct în considerentele deciziei, aspecte care depășesc limitele cererii de apel și, de asemenea, a încălcat principiul contradictorialității dezbaterilor (inclusiv al dreptului de apărare, în condițiile în care reclamanta a fost în imposibilitate de a-și exprima poziția față de argumente ale instanței care nu răspund unor critici din apel).

Apărarea pârâtei Compania Națională de Autostrăzi și Drumuri Naționale din România S.A., conform căreia limitele judecătii ar fi fost respectate, întrucât printr-o cerere precizatoare și completatoare a motivelor de apel ar fi solicitat „în subsidiar, în cazul în care se respinge apelul promovat, reducerea cuantumului sumei acordate”, nu poate fi primită.

Formulând o asemenea apărare, intimata-părâtă demonstrează, încă o dată, că este în eroare în legătură cu normele și regulile care organizează desfășurarea judecătii în apel, care nu sunt identice cu cele din primă instanță, întrucât, deși devolvează fondul, instanța de apel este una de control judiciar. Aceasta înseamnă că în sunt supuse judecătii criticii care tind să demonstreze neîntemeierea și nelegalitatea hotărârii de primă instanță.

Irevocabilă.

Pronunțată în ședință publică, astăzi, 11 iunie 2014.

